MAURICE LEBLANC

ARSÈNE LUPIN CONTRA LUI HERLOCK SHOLMES

MAURICE LEBLANC

Arsène Lupin contra lui Herlock Sholmes[1]

În româneşte de Constantin Ioncică

Editura Univers
Bucureşti – 1971

[1] Titlul original „Arsène Lupin contre Herlock Sholmès” - 1908

Lui Marcel L’Hereux
Ca dovadă de afecţiune.
M. L.

Cuprins

PRIMUL EPISOD FEMEIA BLONDĂ_____5
I NUMĂRUL 514 – SERIA 23_____6
II DIAMANTUL ALBASTRU_____37
III HERLOCK SHOLMES ÎNCEPE OSTILITĂŢILE_____65
IV CÂTEVA LUMINI ÎN BEZNĂ_____93
V O RĂPIRE_____117
VI A DOUA ARESTARE A LUI ARSÈNE LUPIN_____145
AL DOILEA EPISOD LAMPA EBRAICĂ_____173
I_____174
II_____206

PRIMUL EPISOD
FEMEIA BLONDĂ[2]

[2] Publicat în *Je sais tout* – 1907 sub titlul original „La dame blonde”.

I
NUMĂRUL 514 – SERIA 23

În ziua de 8 decembrie a anului trecut, domnul Gerbois, profesor de matematică la liceul din Versailles, a descoperit printre mobilele îngrămădite ale unui negustor de vechituri un mic secreter de acaju care i-a plăcut datorită nenumăratelor lui sertare.

„Este tocmai ceea ce-mi trebuie pentru ziua de naştere a Suzannei”, îşi spuse în sinea lui.

Şi cum se străduia, pe cât îi permiteau posibilităţile, să-i facă plăcere fiicei sale, se tocmi asupra preţului şi plăti şaizeci şi cinci de franci.

În clipa în care-şi dădea adresa, un tânăr cu aspect elegant care scotocea de câtăva vreme încoace şi-ncolo zări mobila şi întrebă:

— Cât face?

— E vândută, replică vânzătorul.

— Aşa!... dumnealui, probabil?

Domnul Gerbois se înclină şi se retrase, foarte fericit că a pus mâna pe o mobilă pe care o dorea şi altcineva.

Dar n-apucase să facă zece paşi când fu ajuns din urmă de tânărul domn care, cu pălăria în mâna şi cu un ton de perfectă curtoazie, îi spuse:

— Vă cer mii de scuze, domnule... aş vrea să vă pun o întrebare indiscretă... Spuneţi-mi, căutaţi în mod deosebit acest secreter?

— Nu. Căutam o balanţă de ocazie pentru unele experienţe de fizică.

— Prin urmare nu ţineţi prea mult la el?

— Ţin, şi nimic mai mult.

— Probabil pentru că este vechi?

— Pentru că este comod.

— În acest caz aţi consimţi să-l schimbaţi cu un altul la fel de comod dar în stare mai bună?

— Cel pe care-l am este în stare bună şi schimbul mi se pare inutil.

— Totuşi...

Domnul Gerbois este un om uşor iritabil şi bănuitor din fire. Răspunse sec:

— Vă rog, domnule, nu insistaţi.

Necunoscutul se plantă în faţa lui:

— Nu cunosc preţul pe care l-aţi plătit, domnule... vă ofer de două ori pe atât.

— Nu.

— De trei ori?

— Oh! să terminăm odată, izbucni profesorul agasat. Ceea ce am, am, şi nu e de vânzare.

Tânărul îl privi fix, cu un aer pe care domnul Gerbois nu avea să-l uite, apoi, fără să scoată o vorbă, îi întoarse spatele şi se îndepărtă.

O oră mai târziu mobila era adusă în căsuţa pe care profesorul o ocupa, pe şoseaua ce ducea spre Viroflay. Îşi chemă fiica:

— Este pentru tine, Suzanne, dacă îţi place, fireşte.

Suzanne era o făptură nostimă, expansivă şi, fericită, se aruncă de gâtul tatălui ei şi-l sărută cu atâta bucurie de parcă i-ar fi făcut un cadou princiar.

În aceeaşi seară, ajutată de Hortense, menajera, ea îl duse în camera ei, făcu curăţenie în sertare şi îşi rândui cu grijă hârtiile, casetele cu scrisori,

corespondenţa, colecţiile de ilustrate şi câteva suveniruri tainice de la verişorul ei Philippe.

A doua zi, la ora şapte şi jumătate, domnul Gerbois plecă la liceu. La ora zece, Suzanne, potrivit unui obicei zilnic, îl aştepta la ieşire, iar pentru el era o plăcere nespusă să remarce, pe trotuarul din faţa grilajului, silueta ei graţioasă şi surâsul ei de copil.

Se înapoiară împreună.

— Şi secreterul tău?

— O adevărată minune. Hortense şi cu mine i-am lustruit arămurile. Parcă este de aur.

— Aşadar eşti mulţumită?

— Dacă sunt mulţumită? Nici nu ştiu cum m-am putut lipsi de el până acum.

Străbătură grădina din faţa casei. Domnului Gerbois îi veni o idee:

— Ce-ar fi să mergem să-l vedem înainte de masă?

— Oh, desigur, grozavă idee.

Fata urcă prima, dar, ajunsă în pragul uşii, scoase un ţipăt de spaimă.

— Ce s-a întâmplat? bâigui domnul Gerbois.

Şi spunând asta, intră şi el în cameră. *Secreterul nu mai era acolo*.

...Ceea ce îl miră pe judecătorul de instrucţie fu admirabila simplitate a mijloacelor folosite. În absenţa Suzannei şi în timp ce menajera făcea piaţa, un comisionar cu insignă profesională – vecinii o remarcaseră – oprise camioneta în faţa grădinii şi sunase de două ori. Vecinii, neştiind că menajera era plecată, nu avură nicio bănuială, astfel că individul îşi văzu de treabă în cea mai deplină linişte.

A se remarca: niciun dulap nu fusese forţat, nicio pendulă stricată. Ceva mai mult, portmoneul Suzannei, pe care ea îl lăsase pe marmura mobilei, fu

găsit pe masa alăturată, cu banii pe care-i conţinea. Mobilul furtului era deci clar determinat, ceea ce făcea ca furtul să fie cu atât mai inexplicabil căci, la urma urmei, de ce să te expui la atâtea riscuri pentru o pradă atât de neînsemnată?

Singurul indiciu pe care-l putu furniza profesorul fu incidentul din ajun.

„În urma refuzului meu tânărul a vădit numaidecât o vie nemulţumire şi am avut impresia foarte clară că mă părăsea sub semnul unei ameninţări.”

Era destul de vag. Fu interogat anticarul. Acesta nu-i cunoştea pe niciunul dintre cei doi domni. Cât priveşte obiectul, îl cumpărase cu patruzeci de franci la o licitaţie în urma unui deces şi era încredinţat că-l revânduse la justa lui valoare. Continuată, ancheta nu aduse nimic în plus.

Însă, domnul Gerbois rămase convins că suferise o pierdere enormă. O avere era ascunsă, probabil, în fundul dublu al vreunui sertar şi acesta era motivul pentru care tânărul, cunoscând ascunzătoarea, acţionase cu o asemenea hotărâre.

— Bietul meu tată, ce am fi făcut cu această avere? repeta Suzanne.

— Auzi vorbă! Dar cu o asemenea dotă puteai avea pretenţii la cele mai strălucite partide.

Suzanne, care-şi mărginea pretenţiile la verişorul ei Philippe, partidă de altfel nu prea strălucită, suspina cu amărăciune. Şi în căsuţa din Versailles, viaţa continuă mai puţin veselă, mai puţin nepăsătoare, umbrită de regrete şi decepţii.

Trecură două luni. Şi deodată, unul după altul, surveniră evenimentele cele mai grave, o suită neprevăzută de perspective fericite şi de catastrofe!...

În ziua de 1 februarie, la cinci şi jumătate, domnul Gerbois, care tocmai se înapoiase cu un ziar de seară în mână, se aşeză, îşi puse ochelarii şi începu să citească. Politica neinteresându-l, întoarse pagina. Atenţia îi fu atrasă subit de un articol intitulat:

„*A treia tragere a Loteriei Asociaţiilor de Presă*. *Numărul 514 – seria 23 câştigă un milion...*"

Ziarul îi lunecă din mână. Pereţii i se clătinară în faţa ochilor şi bătăile inimii i se opriră. Numărul 514, seria 23, era numărul lui! Îl cumpărase din întâmplare pentru a-i face un serviciu unui prieten, fiindcă el nu credea de loc în favorurile destinului, şi iată ce câştiga!

Îşi scoase repede carnetul. Numărul 514, seria 23, era notat clar pe prima pagină, pentru aducere aminte. Dar biletul?

Se năpusti către cabinetul de lucru pentru a căuta acolo caseta cu plicuri unde strecurase nepreţuitul bilet, dar, chiar la intrare se opri brusc, clătinându-se din nou şi cu inima strânsă: caseta cu plicuri nu se vedea nicăieri şi, ceea ce era şi mai îngrozitor, îşi dădu imediat seama că trecuseră săptămâni de când nu se mai afla acolo! Erau săptămâni de zile de când n-o mai avusese dinaintea ochilor când corecta lucrările elevilor.

Un zgomot de paşi pe pietrişul din grădină... Strigă:

— Suzanne! Suzanne!

Aceasta sosi de îndată. Urcă grăbit. El bolborosi cu o voce sugrumată:

— Suzanne... caseta... caseta cu plicuri?...

— Care?

— Cea de la Luvru... pe care o adusesem într-o joi...

şi care se afla pe colţul acestei mese.

— Dar adu-ţi aminte, tată... amândoi am aşezat-o...

— Când?

— În seara aceea... ştii... în ajunul zilei...

— Dar unde?... Răspunde... mă faci să mor...

— Unde?... În secreter.

— În secreterul care a fost furat?

— Da.

— În secreterul care a fost furat!

El repetă aceste cuvinte cu un glas scăzut, cu un fel de spaimă. Apoi o apucă de mână şi cu o voce sfârşită adăugă:

— Conţinea un milion, fetiţo.

— Ah, tată, de ce nu mi-ai spus-o? murmură ea cu naivitate.

— Un milion, reluă el; era numărul câştigător la loteria Presei.

Enormitatea dezastrului îi strivea; multă vreme păstrară o linişte pe care niciunul nu avea curajul s-o întrerupă.

În cele din urmă Suzanne spuse:

— Dar, tată, ţi se va plăti, oricum.

— Cum? Pe baza căror dovezi?

— Trebuie dovezi, aşadar?

— Bineînţeles!

— Şi nu le ai?

— Ba da, am avut una.

— Şi?

— Era în casetă.

— În caseta care a dispărut?

— Da. Şi altul va încasa banii.

— Ar fi oribil! Să vedem, tată, nu poţi să te opui?

— Ştiu eu? Cine ştie? Omul acesta pare atât de puternic! Dispune de asemenea posibilităţi! Adu-ţi

aminte... Întâmplarea cu secreterul...

Se ridică printr-o zvâcnire de energie şi bătu din picior:

— Ei bine, nu, nu va avea milionul, nu-l va avea! Pentru ce să-l aibă? La urma urmei, oricât ar fi el de îndemânatic, nu mai poate face nimic. Dacă se prezintă să-l încaseze vor pune mâna pe el! Ah! O să vedem noi, prietene!

— Aşadar ai o idee, tată?

— Aceea de a ne apăra drepturile până la capăt, orice s-ar întâmpla! Şi vom reuşi! Milionul este al meu! Îl voi avea!

Câteva minute mai târziu el expedie această telegramă:

GUVERNATORULUI CREDITULUI FUNCIAR, STR. CAPUCINILOR, PARIS. SUNT POSESORUL NUMĂRULUI 514, SERIA 23. MĂ OPUN PE TOATE CĂILE LEGALE ORICĂREI ALTE PRETENŢII. GERBOIS.

Aproape în acelaşi timp sosea la Creditul Funciar această altă telegramă:

NUMĂRUL 514, SERIA 23 ESTE ÎN POSESIA MEA. ARSÈNE LUPIN.

De fiecare dată când încerc să povestesc câteva din nenumăratele aventuri din care este alcătuită viaţa lui Arsène Lupin, simt o adevărată jenă, cea mai neînsemnată dintre aventuri părându-mi-se arhicunoscută de toţi cei care mă vor citi. De fapt, nu există gest al „pungaşului nostru naţional”, cum a fost cu atâta simpatie numit, care să nu fi fost semnalat în modul cel mai răsunător, nicio ispravă

care să nu fi fost studiată sub toate aspectele ei, niciun act care să nu fi fost comentat cu acea abundenţă de detalii rezervată de obicei faptelor eroice.

Cine nu cunoaşte, de exemplu, acea stranie istorie a „*Femeii blonde*”, cu întâmplările ei ieşite din comun, pe care reporterii îl intitulau cu litere de-o şchioapă; „*Numărul 514, seria 23!...*”, „*Crima din strada Henri Martin!...*”, „*Diamantul albastru!...*” Ce tapaj în jurul intervenţiei faimosului detectiv englez Herlock Sholmes! Ce fierbere după fiecare dintre peripeţiile ce marcau lupta dintre aceşti doi artişti! Şi ce vacarm pe bulevarde în ziua când vânzătorii de ziare strigau: „Arestarea lui Arsène Lupin!”

Justificarea mea este că aduc ceva nou: eu aduc dezlegarea enigmei. Totdeauna rămâne o umbră în jurul acestor aventuri; eu o risipesc. Reproduc articole citite şi răscitite, copiez vechi interviuri, dar toate acestea le coordonez, le clasez şi le subordonez exactităţii adevărului. Colaboratorul meu este chiar Arsène Lupin, a cărui amabilitate, în ce mă priveşte, este inepuizabilă. Şi de asemenea, după caz, inefabilul Wilson, prietenul şi confidentul lui Sholmes.

Ne amintim de formidabilul hohot de râs care a întâmpinat publicarea dublei telegrame. Numele lui Arsène Lupin constituia în sine o garanţie a neprevăzutului, o promisiune de divertisment pentru galerie. Iar galeria era lumea întreagă.

Din cercetările întreprinse de îndată de Creditul Funciar, rezulta că numărul 514, seria 23, fusese eliberat prin intermediul Creditului Lyonez, sucursala din Versailles, comandantului de artilerie Bessy. Or, comandantul murise în urma unei căderi de pe cal. De la camarazii cărora li se destăinuise se află că,

puţin timp înainte de moarte, acesta cedase biletul unui prieten.

— Acest prieten sunt eu, afirma domnul Gerbois.

— Dovediţi-o, obiectă guvernatorul Creditului Funciar.

— S-o dovedesc? E lesne. Douăzeci de persoane vă vor spune că eu aveam relaţii strânse cu comandantul şi că ne întâlneam la cafeneaua din piaţa Armelor. Acolo, într-o zi, pentru a-l salva dintr-un moment de jenă financiară, i-am cumpărat biletul contra sumei de douăzeci de franci.

— Aveţi martori că s-a făcut acest schimb?

— Nu.

— În acest caz pe ce vă întemeiaţi plângerea?

— Pe scrisoarea pe care el mi-a scris-o în această chestiune.

— Care scrisoare?

— O scrisoare care era prinsă la un loc cu biletul.

— Arătaţi-o!

— Se găsea în secreterul furat.

— Regăsiţi-o!

Arsène Lupin însă dovedi că o are. O notă inserată în *L'Écho de France* – care are onoarea să fie organul lui oficial şi la care, după cât se pare, este unul din principalii acţionari – o notă deci, anunţa că el depuse în mâinile maestrului Detinan, avocatul său, scrisoarea pe care comandantul Bessy i-o scrisese lui, personal.

Fu o explozie de veselie: Arsène Lupin angaja un avocat! Arsène Lupin, respectând ordinea stabilită, desemna, pentru a-l reprezenta, un membru al baroului!

Întreaga presă îl asaltă pe maestrul Detinan, deputat radical influent, bărbat de o înaltă probitate

şi în acelaşi timp cu o inteligenţă subtilă, puţin sceptic şi înclinat spre paradoxuri.

Maestrul Detinan nu avusese niciodată plăcerea de a-l întâlni pe Arsène Lupin – şi regretă profund acest lucru – dar, e drept, tocmai primise instrucţiunile acestuia şi, foarte mişcat de cinstea care i se făcuse, intenţiona să apere din răsputeri drepturile clientului său. El deschise deci dosarul recent constituit şi, fără ocolişuri, etală ostentativ scrisoarea comandantului. Acesta dovedea realmente cedarea biletului dar nu menţiona numele destinatarului. „*Dragul meu prieten*...” începea simplu.

„*Dragul meu prieten”,* sunt eu adăuga Arsène Lupin într-o notă alăturată scrisorii comandantului. Şi cea mai bună dovadă este că posed scrisoarea.

Droaia de reporteri se năpusti imediat asupra domnului Gerbois care nu putu decât să repete:

— „Dragul meu prieten” nu este altul decât eu. Arsène Lupin a furat scrisoarea comandantului împreună cu biletul de loterie.

— S-o dovedească! ripostă Lupin gazetarilor.

— Dar din moment ce mi-a furat secreterul! exclamă domnul Gerbois în faţa aceloraşi gazetari.

Iar Lupin ripostă:

— S-o dovedească!

A fost un spectacol de toată frumuseţea acest duel public între cei doi posesori ai biletului cu numărul 514, seria 23, acel du-te-vino al reporterilor, stăpânirea de sine a lui Arsène Lupin faţă de scenele furibunde ale bietului Gerbois.

Nefericitul, presa era plină de văicărelile lui! Îşi destăinuia ghinionul cu o candoare emoţionantă.

— Înţelegeţi, domnilor, acest ticălos îmi smulge dota Suzannei! De mine, personal, nu-mi pasă, ci de

Suzanne! Gândiţi-vă, un milion! De zece ori o sută de mii de franci! Ah, ştiam bine că secreterul conţine o comoară.

În zadar i se obiecta că adversarul său, luând mobila, nu ştia de prezenţa unui bilet de loterie şi că nimeni, în orice caz, nu putea să prevadă că biletul vă câştiga lozul cel mare. El se tânguia:

— Ei, aşi, o ştia!... Altfel pentru ce şi-ar fi dat atâta osteneală să obţină această mobilă prăpădită?

— Din motive necunoscute dar, în niciun caz, pentru a pune mâna pe un petic de hârtie care nu valora atunci mai mult de douăzeci de franci.

— Ba valora un milion! O ştia!... El ştie totul! Ah, nu-l cunoaşteţi pe bandit! Nu v-a frustat pe voi de un milion!

Dialogul ar fi putut dura multă vreme. Dar în a douăsprezecea zi, domnul Gerbois primi de la Arsène Lupin o misivă care purta menţiunea „confidenţial”. Profesorul citi cu o nelinişte crescândă:

„Domnule, galeria se amuză pe seama noastră. Nu consideraţi că a sosit vremea să fim serioşi? În ce mă priveşte, sunt ferm hotărât.

Situaţia e clară: eu posed un loz pe care n-am dreptul să-l încasez, iar dumneavoastră aveţi dreptul să încasaţi un loz pe care nu-l posedaţi. Deci nu putem face nimic unul fără celălalt.

Or, nici dumneavoastră n-aţi consimţi să-mi cedaţi dreptul dumneavoastră*, nici eu să vă cedez lozul* meu*.*

Ce-i de făcut?

Nu văd decât un mijloc: să împărţim. O jumătate de milion pentru dumneavoastră, o jumătate de milion

pentru mine. Nu este echitabil? Şi această judecată de Solomon nu satisface oare, nevoia de dreptate care este în fiecare din noi?

Soluţie justă şi în acelaşi timp imediată. Nu este o ofertă pe care să aveţi răgazul s-o discutaţi, ci o necesitate la care împrejurările vă obligă să vă supuneţi. Vă acord trei zile pentru a reflecta. Mi-ar place să cred că, vineri dimineaţa, voi citi printre micile anunţuri din L'Écho de France*, o notă discretă adresată* d-lui Ars. Lup.*, conţinând în termeni voalaţi, adeziunea dumneavoastră la pactul ce vi-l propun. În schimbul acesteia veţi intra imediat în posesia lozului şi veţi încasa milionul, chit că îmi veţi remite cinci sute de mii de franci prin mijlocul pe care vi-l voi indica ulterior.*

În caz de refuz, am luat măsuri ca rezultatul să fie identic. Dar, în afară de necazurile foarte grave pe care vi le va pricinui o asemenea încăpăţânare, veţi avea de suportat o reţinere de douăzeci şi cinci de mii franci cu titlul de cheltuieli suplimentare.

Primiţi, vă rog, domnule, expresia sentimentelor mele cele mai respectuoase.

Arsène Lupin"

Exasperat, domnul Gerbois comise greşeala nesăbuită de a arăta scrisoarea şi de a îngădui să fie copiată. Indignarea îl împingea la toate neghiobiile.

— Nimic! Nu va avea nimic! strigă acesta în faţa grupului de reporteri. Să împart ceea ce-mi aparţine? Niciodată! N-are decât să-l rupă dacă doreşte!

— Totuşi, cinci sute de mii de franci sunt de preferat decât nimic.

— Nu-i vorba de asta, ci de dreptul meu, şi acest drept îl voi stabili în faţa tribunalului.

— Să-l ataci pe Arsène Lupin? Ar fi nostim.

— Nu pe el, ci Creditul Funciar. Acesta trebuie să-mi achite milionul.

— Da, dar vă va cere în schimb biletul sau, cel puţin, dovada că l-aţi cumpărat.

— Dovada există din moment ce Arsène Lupin recunoaşte că a furat secreterul.

— Oare cuvintele lui Arsène Lupin vor fi o probă suficientă în faţa tribunalului?

— N-are importanţă. Merg mai departe.

Galeria tropăia. Se făcură pariuri. Unii susţineau că Lupin îl va face praf pe Gerbois, alţii că o să se aleagă doar cu ameninţările. Dar şi unii şi ceilalţi urmăreau cu teamă această luptă în care raportul de forţe era atât de inegal, unul din adversari fiind atât de temut, iar celălalt speriat ca un animal hăituit.

Vineri, *L'Écho de France* fu smuls din mâna vânzătorilor, iar lumea căuta febril în pagina a cincea, la „Mica publicitate". Niciun rând adresat *d-lui Ars. Lup*. La ultimatumurile lui Arsène Lupin, domnul Gerbois răspundea prin tăcere. Era declaraţia de război.

Seara ziarele anunţau răpirea domnişoarei Gerbois.

Amuzant în ceea ce s-ar putea numi spectacolele Arsène Lupin, este rolul eminamente comic pe care îl are poliţia. Totul se petrece în afara acesteia. El vorbeşte, scrie, previne, comandă, ameninţă, execută, ca şi când n-ar exista nici şef al Siguranţei, nici agenţi, nici comisari, în sfârşit, nimeni care să-i împiedice planurile. Totul este considerat ca nul şi neavenit. Obstacolul nu este luat în consideraţie.

Şi totuşi, poliţia se frământă! De cum este vorba de Arsène Lupin, toată lumea, de la mic la mare, ia foc,

clocoteşte, spumegă de furie. Lupin este duşmanul, duşmanul care sfidează, provoacă, dispreţuieşte sau, ceea ce este şi mai rău, ignoră.

Atunci ce-i de făcut împotriva unui asemenea duşman?

La ora zece fără douăzeci, după mărturia menajerei, Suzanne pleca de acasă. La zece şi cinci, ieşind de la liceu, tatăl ei n-o zărea pe trotuarul unde avea obiceiul să-l aştepte. Deci, totul se petrecuse în timpul micii plimbări de douăzeci de minute pe care Suzanne o făcuse până la liceu sau, cel puţin până în împrejurimile liceului.

Doi vecini afirmară că o întâlniseră la trei sute de paşi de casă. O femeie zărise, mergând de-a lungul străzii, o tânără ale cărei semnalmente corespundeau cu ale ei. Şi apoi? Apoi, nu se mai ştia nimic.

Se făcu percheziţie peste tot, fură interogaţi funcţionarii din gări şi de la vamă. Nimeni nu remarcase în ziua aceea nimic care să poată fi pus în legătură cu răpirea unei tinere fete. Totuşi, un negustor din Ville d’Avray declară că aprovizionase cu carburanţi un automobil închis care venea de la Paris. La volan se afla un bărbat iar în interior o femeie blondă, exagerat de blondă, preciza martorul. O oră mai târziu automobilul se înapoia de la Versailles. Circulaţia aglomerată îl obliga să încetinească, ceea ce îi permise negustorului să constate că alături de femeia blondă, zărită anterior, se afla o altă femeie, înfăşurată în voaluri şi eşarfe. Nicio îndoială că aceasta era Suzanne Gerbois.

Dar atunci trebuia să se presupună că răpirea avusese loc în plină zi, şi pe o stradă foarte frecventată, chiar în centrul oraşului! Cum? În ce loc? Niciun strigăt nu fusese auzit, nicio mişcare suspectă

nu fusese observată.

Negustorul dădu semnalmentele automobilului: un Peugeot de 24 c. p., cu caroserie albastru-închis. Cu totul şi cu totul întâmplător se făcură cercetări pe lângă directoarea Garajului Central, doamna Bob-Walthour, care-şi făcuse o specialitate din răpirile cu maşina. Vineri dimineaţa, într-adevăr, aceasta închiriase pentru o zi o limuzină Peugeot, unei femei blonde pe care apoi n-o mai văzuse de loc.

— Dar şoferul?

— Era un anume Ernest, angajat în ajun pe baza unor recomandări excelente.

— Este aici?

— Nu. A adus automobilul şi n-a mai revenit.

— Nu-i putem da de urmă?

— Desigur, de la persoanele care l-au recomandat. Iată numele lor.

Fură interogate aceste persoane. Niciuna din ele nu-l cunoştea pe numitul Ernest.

Astfel, indiferent ce pistă se urma pentru a se ieşi din incertitudine, totul ducea spre alte incertitudini, spre alte enigme.

Domnul Gerbois nu era în stare să susţină o bătălie care pentru el începea într-un mod atât de dezastruos. De neconsolat de la dispariţia fiicei sale, chinuit de remuşcări, capitulă.

Un mic anunţ apărut în *L'Écho de France*, pe care toată lumea îl comentă, arăta că se supune pur şi simplu, fără condiţii.

Era consemnarea victoriei, a războiului terminat în nouăzeci şi şase de ore.

Două zile mai târziu, domnul Gerbois traversa curtea Creditului Funciar. Introdus la guvernator, îi prezentă acestuia biletul cu numărul 514, seria 23.

Guvernatorul tresări:

— A! Îl aveţi? V-a fost înapoiat?

— Îl rătăcisem. Iată-l, răspunse domnul Gerbois.

— Totuşi, pretindeaţi... era vorba...

— Toate astea nu sunt decât bârfeli şi minciuni.

— Ne-ar mai trebui, totuşi, un document de sprijin.

— Scrisoarea comandantului ajunge?

— Desigur.

— Iat-o.

— Perfect. Sunteţi atât de amabil să ne lăsaţi aceste piese în păstrare? Ne sunt acordate cincisprezece zile pentru verificare. Vă voi preveni de îndată ce vă veţi putea prezenta la casiera noastră. Până atunci, domnule, cred că aveţi tot interesul să păstraţi tăcere pentru a termina această afacere în cea mai deplină linişte.

— Asta e şi dorinţa mea.

Domnul Gerbois nu suflă o vorbă, guvernatorul de asemenea.

Există însă secrete care se dezvăluie fără a fi comisă vreo indiscreţie. Prin urmare se află numaidecât că Arsène Lupin avusese îndrăzneala să-i trimită domnului Gerbois biletul cu numărul 514, seria 23. Noutatea fu primită cu admiraţie şi uimire. Hotărât lucru, cel care arunca pe masă un atu de o asemenea importanţă, ca preţiosul bilet, era un bun jucător. Desigur, el nu se deposedase decât cu bunăştiinţă şi pentru o carte care restabilea echilibrul. Dar dacă tânăra scăpa? Dacă reuşeau să-i ia înapoi ostateca pe care o deţinea?

Poliţia simţi punctul slab al inamicului şi îşi intensifică eforturile. Arsène Lupin dezarmat, jecmănit chiar de mâna lui, prins în angrenajul propriilor combinaţii, fără să se atingă de nicio para din milionul

râvnit... dintr-o dată glumeţii ar trece în tabăra cealaltă.

Dar... trebuia regăsită Suzanne. Iar ei n-o regăseau, şi nici ea nu evada!

Fie, se spunea, un punct câştigat, Arsène câştigă prima manşă. Însă greul încă n-a trecut. Domnişoara Gerbois este în mâinile sale, de acord, şi el nu ne-o va înapoia decât contra a cinci sute de mii franci. Dar unde şi cum se va opera schimbul? Pentru ca acest schimb să se opereze trebuie să aibă loc o întâlnire, şi atunci, ce-l împiedică pe domnul Gerbois să înştiinţeze poliţia şi prin aceasta să-şi recapete fiica, păstrându-şi banii?

Fu intervievat profesorul. Foarte abătut, dornic de linişte, el rămase impenetrabil.

— N-am nimic de spus. Aştept.

— Şi domnişoara Gerbois?

— Cercetările continuă.

— Dar Arsène Lupin v-a scris?

— Nu.

— Puteţi da o declaraţie în acest sens?

— Nu.

— Prin urmare v-a scris. Care sunt instrucţiunile lui?

— N-am nimic de spus.

Fu asaltat maestrul Detinan. Aceeaşi, discreţie.

— Domnul Lupin este clientul meu, răspundea acesta cu o gravitate simulată, veţi înţelege că trebuie să păstrez cea mai desăvârşită discreţie.

Toate aceste mistere iritau galeria. Evident, planurile se urzeau în umbră. Arsène Lupin îşi pregătea plasa şi-i strângea ochiurile în timp ce poliţia organiza în jurul domnului Gerbois o supraveghere necontenită.

Se examinau cele trei soluţii posibile: arestarea, triumful, sau eşecul ridicol şi jalnic...

Se întâmplă însă ca această curiozitate a publicului să nu fie decât parţial satisfăcută, aici însă, în aceste pagini este dezvăluit pentru prima oară adevărul în întregime.

Marţi, 12 martie, domnul Gerbois primi într-un plic obişnuit o înştiinţare din partea Creditului Funciar.

Joi, la orele unu, lua trenul de Paris. La ora două îi fură eliberate o mie de bancnote a câte o mie de franci.

În timp ce el număra banii tremurând – nu era acesta preţul de răscumpărare al Suzannei? – doi bărbaţi stăteau de vorbă într-o trăsură oprită la o oarecare distanţă de poarta principală. Unul din ei avea părul cărunt şi o figură energică în contrast cu îmbrăcămintea şi alura lui de mic funcţionar. Era inspectorul principal Ganimard, bătrânul Ganimard, inamicul neînduplecat al lui Lupin. Ganimard îi spunea brigadierului Folenfant:

— N-o să mai dureze mult... În mai puţin de cinci minute o să-l revedem pe amicul nostru. Totul e gata?

— Absolut.

— Câţi suntem?

— Opt, din care doi cu biciclete.

— Şi cu mine, care fac cât trei. Nu sunt prea mulţi, dar ajung. Gerbois nu trebuie să ne scape cu niciun preţ... dacă nu, la revedere, îl găseşte pe Lupin la întâlnirea ce trebuie s-o fi fixat, schimbă fetişcana pe jumătatea de milion şi ne-a jucat festa.

— Dar de ce nu merge bătrânul cu noi? Ar fi atât de simplu. Dacă ne-ar amesteca şi pe noi în jocul lui şi-ar păstra milionul întreg.

— Da, dar îi e frică. Dacă încearcă să-l tragă pe sfoară pe celălalt, nu va mai avea fata.

— Pe care celălalt?

— *Pe el*.

Ganimard pronunţă acest cuvânt cu un ton grav, puţin înfricoşat, ca şi cum ar fi vorbit de o fiinţă supranaturală ale cărei gheare le-ar fi şi simţit.

— Este destul de ciudat, observă, pe drept cuvânt, brigadierul Folenfant, ca noi să fim obligaţi să-l protejăm pe acest domn contra lui însuşi.

— Cu Lupin lumea e întoarsă pe dos, suspină Ganimard.

Trecu un minut.

— Atenţie! spuse el.

Domnul Gerbois ieşea. La capătul străzii Capucinilor o luă pe bulevard, pe partea stângă. Se îndepărta încet de-a lungul magazinelor şi privea vitrinele.

— Prea liniştit clientul, zicea Ganimard. Un individ care duce în buzunar un milion nu arată aşa de calm.

— Ce poate să facă?

— O, nimic, evident... N-are importanţă, sunt neîncrezător. Lupin e Lupin.

În acest moment domnul Gerbois se îndrepta către un chioşc, alese nişte ziare, primi restul, desfăcu un ziar şi, mergând încet începu să citească. Şi, deodată, dintr-un salt, se aruncă într-un automobil care staţiona la marginea trotuarului. Motorul era pornit căci maşina demară rapid, trecu de biserica Madeleine şi dispăru.

— Mii de draci! strigă Ganimard, încă o lovitură în stilul */ui*!

Şi-o porni în goană. Ceilalţi oameni alergau o dată cu el în jurul bisericii Madeleine.

Dar izbucni în râs. La intrarea în bulevardul Malesherbes, automobilul se oprise, în pană, iar domnul Gerbois cobora.

— Repede, Folenfant... Şoferul... e probabil numitul Ernest.

Folenfant se ocupă de şofer. Era un anume Gaston, angajat la o Societate de trăsuri şi automobile; cu zece minute mai înainte un domn îl reţinuse şi-i spusese să aştepte „sub presiune”, aproape de chioşc, până la sosirea unui alt domn.

— Şi al doilea client, întrebă Folenfant, ce adresă ţi-a dat?

— Nicio adresă... bulevardul Malesherbes... calea Messine... bacşiş dublu. Atât.

Între timp, însă, fără a pierde o secundă, domnul Gerbois sărise în prima trăsură care trecea.

— Birjar, la metrou, staţia Concorde!

Profesorul ieşi din metrou în Piaţa Palais Royal, alergă către altă trăsură care-l duse până în piaţa Bursei. A doua călătorie cu metroul, apoi, în strada Villiers, a treia trăsură.

— Strada Clapeyron numărul 25!

Casa cu numărul 25 din strada Clapeyron este despărţită de bulevardul Batignolles printr-o clădire situată pe colţ. Urcă la primul etaj şi sună. Un domn îi deschise:

— Aici locuieşte maestrul Detinan?

— Eu sunt. Domnul Gerbois, dacă nu mă-nşel.

— Exact.

— Vă aşteptam. Poftiţi, vă rog.

Când domnul Gerbois pătrunse în birou, pendula arăta ora trei. Numaidecât observă alarmat:

— Aceasta este ora pe care mi-a fixat-o. N-a venit?

— Nu încă.

Domnul Gerbois se aşează, îşi şterse fruntea de sudoare, îşi privi ceasul ca şi când n-ar fi ştiut ce oră este, apoi reluă neliniştit:

— O să vină?

— Dumneavoastră mă întrebaţi despre singurul lucru, din lume pe care abia aştept să-l aflu. N-am fost niciodată atât de nerăbdător. În tot cazul, dacă vine riscă mult. De cincisprezece zile casa este încontinuu supravegheată... Nu au încredere în mine.

— În mine şi mai puţin. Şi nu garantez că agenţii puşi să mă urmărească mi-au pierdut urma.

— Cum aşa?

— Nu este vina mea, se înfierbântă profesorul. Şi nu mi se poate reproşa nimic. Ce i-am promis? Să ascult de ordinele *lui*. Ei bine, am ascultat orbeşte de ordinele *lui*, am încasat banii la ora fixată de *el*, m-am strecurat până la dumneavoastră prin procedeul prescris de *el*. Răspunzător fiind de nenorocirea fiicei mele, mi-am ţinut angajamentele cu toată loialitatea. Trebuie şi el să şi le ţină pe ale lui. Şi adăugă cu o voce îngrijorată: Nu-i aşa că-mi va aduce fiica?

— Sper.

— Totuşi... l-aţi văzut?

— Eu? Nicidecum. M-a rugat doar printr-o scrisoare să vă primesc pe amândoi, să dau drumul la toţi servitorii înainte de ora trei şi să nu primesc pe nimeni între sosirea dumneavoastră şi plecarea lui. În caz că nu eram de acord cu propunerea lui mă ruga să-l previn prin două rânduri în *L'Écho de France*. Dar sunt fericit că-i fac un serviciu lui Arsène Lupin şi sunt de acord cu orice.

Domnul Gerbois gemu:

— Vai! Cum se vor sfârşi toate acestea?

Scoase din buzunar bancnotele, le întinse pe masă şi făcu din ele două teancuri egale. Apoi tăcură. Din când în când domnul Gerbois îşi încorda auzul... Nu sunase cumva?

Cu timpul, nelinişte a îi crescu. La rândul său maestrul Detinan încerca şi el o senzaţie aproape dureroasă.

O clipă, chiar avocatul îşi pierdu orice calm. Se ridică brusc:

— Nu-l vom mai vedea. Ce vreţi? Ar fi o nebunie din partea lui. Să aibă încredere în noi, fie, suntem oameni cinstiţi, incapabili de a-l trăda. Dar pericolul nu este numai aici.

Iar domnul Gerbois, cu ambele mâini pe bancnote, bolborosea copleşit:

— Să vină, Dumnezeule, să vină! I le-aş da pe toate numai s-o regăsesc pe Suzanne.

Uşa se deschise:

— Jumătate e de ajuns, domnule Gerbois.

Cineva apăruse în prag, un tânăr elegant îmbrăcat, în care domnul Gerbois recunoscu îndată pe individul care-l acostase lângă prăvălia de vechituri din Versailles. Se repezi către el:

— Şi Suzanne? Unde este fiica mea?

Arsène Lupin închise uşa cu grijă şi, în timp ce-şi scotea mănuşile, cu aerul cel mai liniştit, i se adresă avocatului:

— Iubite maestre, n-am cuvinte să vă mulţumesc pentru bunăvoinţa cu care aţi consimţit să-mi apăraţi drepturile. N-am să uit acest lucru.

Maestrul Detinan murmură:

— Dar n-aţi sunat... n-am auzit uşa...

— Soneriile şi uşile sunt lucruri care trebuie să

funcţioneze fără să le auzi întotdeauna. Oricum, iată-mă, acesta-i esenţialul.

— Fiica mea! Suzanne! Ce-aţi făcut cu ea? repeta profesorul.

— Pentru Dumnezeu, zise Lupin, eşti grăbit domnule. Haide, linişteşte-te, încă un minut şi îţi vei strânge fiica în braţe.

Făcu câţiva paşi, apoi cu un ton de mare senior care împarte laude:

— Domnule Gerbois, te felicit pentru abilitatea cu care ai acţionat adineauri. Dacă automobilul n-ar fi avut pană aceea stupidă, ne-am fi întâlnit foarte simplu la Étoile şi l-am fi scutit pe maestrul Detinan de plictiseala acestei vizite. În sfârşit! Aşa a fost scris!

Zări cele două teancuri de bancnote şi exclamă:

— Ah, perfect! Milionul este aici. Să nu pierdem timpul. Îmi permiteţi?

— Dar, obiectă maestrul Detinan, plasându-se în faţa mesei, domnişoara Gerbois n-a sosit încă.

— Da, şi?

— Şi prezenţa ei nu este oare indispensabilă?

— Înţeleg, înţeleg. Arsène Lupin nu inspiră decât o încredere relativă. Bagă jumătate de milion în buzunar şi nu restituie ostateca. Ah, iubite maestre, eu sunt un mare desconsiderat. Pentru că destinul m-a împins la acte de o natură un pic... specială. Îmi e suspectată buna-credinţă... mie, mie care sunt un om plin de scrupule şi de delicateţe! De altfel, iubite maestre, dacă vă e teamă, deschideţi fereastra şi strigaţi. În stradă se află mai bine de o duzină de agenţi.

— Credeţi?

Arsène Lupin ridică perdeaua:

— Nu-l cred pe domnul Gerbois capabil să-l

deruteze pe Ganimard. Ce vă spuneam? Iată-l aici pe acest prieten de nădejde!

— Cum aşa? exclamă profesorul. Vă jur totuşi...

— Că nu m-ai trădat?... Nu mă-ndoiesc, însă băieţii sunt isteţi. Uite îl zăresc pe Folenfant!... şi pe Grèaume!... şi pe Dieuzy! pe toţi bunii mei prieteni!

Maestrul Detinan îl privea surprins. Ce calm! Lupin râdea ca şi când s-ar fi amuzat la cine ştie ce joc de copii şi nu l-ar fi ameninţat nicio primejdie.

Această nepăsare îl linişti pe avocat, mai mult chiar decât faptul că îi ştia pe agenţi prin apropiere. Se îndepărtă de la masa pe care se aflau bancnotele.

Arsène Lupin luă, unul după altul, cele două teancuri, scoase din fiecare câte douăzeci şi cinci de bilete şi, întinzându-i maestrului Detinan cele cincizeci de bancnote astfel obţinute:

— Onorariul domnului Gerbois, iubite maestre, şi cel al lui Arsène Lupin. Vi-l datorăm cu prisosinţă.

— Nu-mi datoraţi nimic, replică maestrul Detinan.

— Cum! Cu tot răul pe care vi l-am pricinuit?

— Cu alte cuvinte, scumpe maestre, nu vreţi să acceptaţi nimic de la Arsène Lupin. Iată ce înseamnă să ai o proastă reputaţie, suspină el.

Întinse cele cincizeci de mii de franci profesorului:

— Domnule, în amintirea plăcutei noastre întâlniri, dă-mi voie să-ţi înmânez aceste bancnote: e cadoul meu de nuntă pentru domnişoara Gerbois.

Domnul Gerbois luă repede bancnotele, dar protestă:

— Fiica mea nu se mărită.

— Nu se mărită dacă nu-i dai dumneata consimţământul. Dar ea arde de nerăbdare să se mărite.

— Ce ştiţi dumneavoastră?

— Eu ştiu că fetele tinere îşi fac adesea vise fără autorizaţia tăticilor lor. Din fericire există genii bune care poartă numele de Arsène Lupin şi care descoperă în fundul unor mobile secretul acestor suflete încântătoare.

— N-aţi mai descoperit şi altceva? întrebă maestrul Detinan. Vă mărturisesc că aş fi foarte curios să aflu motivul pentru care v-a interesat acel secreter.

— Raţiuni istorice, scumpe maestre. Cu toate că, contrar afirmaţiei domnului Gerbois, nu conţinea nici o altă comoară în afară de un bilet de loterie – lucru pe care-l ignoram – ţineam la el şi-l căutam de multă vreme. Acest secreter din lemn de tisă şi mahon, decorat la capiteluri cu frunză de acant, fusese descoperit în căsuţa discretă pe care o ocupa, în Boulogne, Marie Walewska şi poartă pe unul din sertare inscripţia: „*Dedicat lui Napoleon I, Împăratul Francezilor, de către preasupusul său servitor, Mancion*.” Şi, deasupra, aceste cuvinte gravate cu vârful unui cuţit: „*Pentru tine, Marie*”. Mai târziu, Napoleon comandă o copie pentru împărăteasa Joséphine, astfel că, secreterul pe care l-aţi admirat la Malmaison[3] nu este decât o copie imperfectă a celui care, de acum, face parte din colecţia mea.

Profesorul gemu:

— Vai! Dacă aş fi ştiut asta la anticar, cu câtă grabă vi l-aş fi cedat!

Arsène Lupin spuse râzând:

— Şi în afară de aceasta ai fi avut apreciabilul avantaj de a păstra numai pentru dumneata biletul cu numărul 514, seria 23.

— Iar pe dumneavoastră nu v-ar fi împins la răpirea

[3] Acest *secrétaire* este în prezent la Garde-Meule.

fiicei mele, pe care toate acestea trebuie s-o fi zdruncinat mult.

— Toate acestea?

— Această răpire...

— Dar, iubite domn, faci o eroare... Domnişoara Gerbois n-a fost răpită.

— Fiica mea n-a fost răpită?

— Nicidecum. Cine spune răpire, spune violenţă. Or, ea a servit ca ostatecă absolut de bună-voie.

— Absolut de bună-voie! repeta profesorul aiurit.

— Şi aproape la cererea sa. Credeţi că o tânără inteligentă, cum este domnişoara Gerbois, şi care pe deasupra mai nutreşte în adâncul sufletului şi o pasiune nemărturisită, ar fi refuzat să-şi cucerească dota? Ah! vă jur că a fost uşor s-o facem să priceapă că nu există un alt mijloc de a birui încăpăţânarea dumitale.

Maestrul Detinan se amuza copios. Aşa că obiectă:

— Cel mai dificil era să vă înţelegeţi cu ea. Este imposibil de conceput ca domnişoara Gerbois să se fi lăsat acostată.

— O, nu de mine. Eu nici n-am avut onoarea s-o cunosc. Una din prietenele mele a binevoit să înceapă negocierile.

— Femeia blondă din automobil, desigur, îl întrerupse maestrul Detinan.

— Exact. Chiar la prima întrevedere, lângă liceu, totul era aranjat. De atunci, domnişoara Gerbois şi noua ei prietenă au călătorit, vizitând Belgia şi Olanda, în modul cel mai agreabil şi mai instructiv pentru o tânără fată. Restul, ţi-l va explica de îndată chiar ea.

Se auzi sunând la uşa de la intrare. Trei semnale scurte, apoi unul separat, şi încă unul...

— Ea este, zise Lupin. Iubite maestre, dacă binevoiţi...

Avocatul se duse în grabă să deschidă.

Intrară două femei. Una se aruncă în braţele domnului Gerbois. Cealaltă se apropie de Lupin. Era înaltă, cu bustul armonios, cu chipul foarte palid iar părul ei blond, de un blond scânteietor, era împărţit în două bucle ondulate şi foarte mătăsoase. Îmbrăcată în negru, fără altă podoabă decât un colier de jais cu cinci şiraguri, se remarca printr-o eleganţă plină de rafinament.

Arsène Lupin îi spuse câteva cuvinte, apoi salutând-o pe domnişoară Gerbois:

— Vă cer iertare, domnişoară, pentru toate aceste tribulaţii, însă am speranţa că, totuşi, nu aţi fost prea nefericită.

— Nefericită? Aş fi fost chiar foarte fericită dacă n-ar fi fost vorba de bietul meu papà.

— Atunci totul e cât se poate de bine. Îmbrăţişaţi-l din nou şi profitaţi de ocazie, care este excelentă, pentru a-i vorbi de verişorul dumneavoastră.

— Verişorul meu? Ce înseamnă?... Nu înţeleg...

— Ba da, înţelegeţi. Verişorul Philippe... tânărul ale cărui scrisori le păstraţi cu mare grijă.

Suzanne roşi, se intimidă, însă până la urmă, aşa cum o sfătuise Lupin, se aruncă din nou în braţele tatălui său.

Lupin îi privi pe amândoi înduioşat:

— Iată care e răsplata când faci bine! Mişcător spectacol! Fericit tată! Fericită fiică! S-ar părea că această fericire este opera ta, Lupin! Aceste fiinţe te vor binecuvânta mai târziu... Numele tău va fi transmis cu pioşenie copiilor lor. Oh! familia... familia!

Se îndreptă spre fereastră.

— Bravul Ganimard o fi tot acolo? I-ar plăcea atât de mult să asiste la aceste efuziuni fermecătoare! Dar nu, nu e acolo... Nu mai e nimeni... nici el, nici ceilalţi. Drace! Situaţia devine gravă... N-ar fi de loc de mirare să se afle la intrarea principală... la portăreasă probabil... sau chiar pe scară!

Domnul Gerbois lăsă să-i scape un gest. Acum când fiica îi era înapoiată, sentimentul realităţii punea din nou stăpânire pe el. Arestarea adversarului său însemna pentru el o jumătate de milion. Instinctiv, făcu un pas. Ca din întâmplare, Lupin se nimeri în drumul său.

— Unde te duci, domnule Gerbois? Să mă aperi împotriva lor? Eşti prea amabil! Nu te deranja. De altfel, îţi jur că ei sunt mai încurcaţi decât mine.

Apoi continuă chibzuind:

— În definitiv, ce ştiu ei? Că dumneata eşti aici şi probabil că şi domnişoara Gerbois este aici, căci trebuie s-o fi văzut sosind cu o doamnă necunoscută. Dar de mine? Nici nu bănuiesc. Cum m-aş putea afla într-o casă pe care ei au scotocit-o azi dimineaţă din pivniţă până în pod? Nu, după toate probabilităţile ei mă aşteaptă pentru a mă prinde din zbor... Drăguţii! Numai dacă nu-şi dau seama că doamna necunoscută este trimisă de mine şi o suspectează că are misiunea să efectueze schimbul... În care caz, se pregătesc s-o aresteze la plecare...

Se auzi sunând.

Cu un gest brusc Lupin îl imobiliză pe domnul Gerbois şi, cu o voce seacă, poruncitoare îi zise:

— Stai acolo, domnule. Gândeşte-te la fiica dumitale şi fii rezonabil, dacă nu... În ceea ce vă priveşte, maestre Detinan, am cuvântul

dumneavoastră.

Domnul Gerbois fu ţintuit locului. Avocatul nu se mişcă.

Fără cea mai mică grabă Lupin îşi luă pălăria. Şterse cu dosul mânecii un firicel de praf care se aşezase pe ea.

— Iubite maestre, dacă aveţi nevoie de mine... cele mai bune urări, domnişoară Suzanne şi complimente domnului Philippe.

Scoase din buzunar un ceas greu cu capac dublu de aur.

— Domnule Gerbois, este ora trei şi patruzeci şi două de minute. La ora trei şi patruzeci şi şase te autorizez să ieşi din acest salon. Niciun minut mai devreme de trei şi patruzeci şi şase, e limpede?

— Dar vor intra cu forţa, nu se putu abţine să nu spună maestrul Detinan.

— Uitaţi legea, iubite maestre? Niciodată Ganimard n-ar îndrăzni să violeze domiciliul unui cetăţean francez. Avem timp chiar să facem o excelentă partidă de bridge. Dar iertaţi-mă, păreţi un pic emoţionaţi toţi trei şi n-aş vrea să abuzez...

Depuse ceasul pe masă, deschise uşa salonului şi, adresându-se doamnei blonde:

— Eşti gata, scumpă prietenă?

O lăsă să treacă înainte, adresă un ultim salut, foarte respectuos, domnişoarei Gerbois, ieşi şi închise uşa în urma lui.

Fu auzit zicând în vestibul cu voce tare:

— Bună ziua, Ganimard, ce mai faci? Salut-o pe doamna Ganimard din partea mea. Într-una din aceste zile am să trec s-o invit la dejun... Adio, Ganimard.

Din nou soneria zbârnâi brusc, violent, apoi

semnale stăruitoare, rumoare de glasuri pe palier.

— Trei şi patruzeci şi cinci, bâlbâi domnul Gerbois.

Peste câteva secunde acesta trecu hotărât în vestibul.

Lupin şi femeia blondă nu mai erau acolo.

— Tată... nu trebuie... aşteaptă! strigă Suzanne.

— Să aştept? Eşti nebună!... Menajamente cu acest ticălos... Şi jumătate de milion?

Deschise.

Ganimard năvăli.

— Femeia aceea... unde este? Şi Lupin?

— Era aici... este aici.

Ganimard scoase un strigăt de triumf:

— Îi avem în mână... casa e încercuită.

Maestrul Detinan obiectă:

— Dar scara de serviciu?

— Scara de serviciu dă în curte şi n-are decât o singură ieşire, poarta principală, pe care o păzesc zece oameni.

— Dar el n-a intrat pe poarta principală... aşa că nu va pleca pe acolo.

— Pe unde atunci? ripostă Ganimard. Prin aer?

Ridică o perdea. Se putu vedea un culoar lung care ducea la bucătărie. Ganimard îl parcurse alergând şi constată că uşa de la scara de serviciu era închisă cu cheia răsucită de două ori. De la fereastră îi întrebă pe unul din agenţi:

— Nimeni?

— Nimeni.

— Atunci, strigă, sunt în apartament... sunt ascunşi într-una din camere!... Este imposibil să fi scăpat... Ah, micuţul meu Lupin, ţi-ai bătut tu joc de mine, dar de data asta îmi iau eu revanşa.

La ora şapte seara, domnul Dudouis, şeful Siguranţei, intrigat că nu primise nicio veste, sosi în strada Clapeyron. Îi interogă pe agenţii care păzeau imobilul, apoi urcă la maestrul Detinan, care-l conduse în camera sa. Acolo, el zări un om, sau mai degrabă două picioare care se agitau pe covor în timp ce trupul căruia îi aparţineau pătrunsese în adâncul şemineului.

— Ohe!... ohe!... chelălăia o voce înăbuşită.

Iar o voce mai îndepărtată care venea de sus de tot, îi răspundea:

— Ohe!... ohe!...

Domnul Dudouis exclamă râzând:

— Ei bine, Ganimard, ce te-a apucat să faci pe sobarul?

Inspectorul se trase afară din şemineu. Cu faţa înnegrită, cu hainele pline de funingine şi ochii strălucitori de surescitare, era de nerecunoscut.

— Îl caut, mârâi el.

— Pe cine?

— Pe Arsène Lupin... pe Arsène Lupin şi pe prietena lui.

— Aha! şi îţi închipui că se ascund sus în coş?

Ganimard se ridică, întipări pe mâneca superiorului său cinci degete de culoarea cărbunelui şi-i zise înăbuşit, cu înverşunare:

— Unde vreţi să fie şefule? Trebuie să fie undeva. Doar sunt fiinţe ca dumneavoastră şi ca mine, în carne şi oase. Fiinţele astea nu se duc ca fumul.

— Nu, dar se duc totuşi.

— Pe unde? Pe unde? Casa este înconjurată. Există oameni şi pe acoperiş.

— Casa vecină?

— Nicio comunicaţie între ele.

— Apartamentele de la celelalte etaje?

— Cunosc toţi locatarii... n-au văzut pe nimeni, n-au auzit pe nimeni.

— Eşti sigur că-i cunoşti pe toţi?

— Pe toţi. Portăreasa răspunde de ei. De altfel, pentru mai multă prudenţă, am postat câte un om în fiecare din aceste apartamente.

— Trebuie totuşi să punem mâna pe ei.

— Asta spun şi eu, şefule, asta spun. Trebuie, şi acest lucru se va întâmpla fiindcă amândoi se află aici... Nu se poate să nu fie aici. Fiţi liniştiţi, şefule, dacă nu astă-seară, mâine îi vom avea... Îmi voi petrece noaptea aici!... voi dormi aici!...

Într-adevăr, îşi petrecu noaptea acolo, a doua la fel, de asemenea şi pe a treia. Şi, după ce se scurseră trei zile şi trei nopţi, nu numai că nu-l descoperise pe insesizabilul Lupin şi pe nu mai puţin insesizabila sa însoţitoare, dar nu aflase nici cel mai mic indiciu care să-i permită să stabilească ipoteza cea mai neînsemnată.

Şi de aceea convingerea sa iniţială rămânea neschimbată.

„Din moment ce nu există nicio urmă a fugii acestora, înseamnă că se află acolo!”

Probabil că în adâncul conştiinţei sale era mai puţin convins. Dar nu voia să şi-o mărturisească. Nu, de o mie de ori nu, un bărbat şi o femeie nu dispar ca duhurile rele din poveştile pentru copii. Şi, fără a-şi pierde curajul, îşi continua explorările şi investigaţiile, ca şi cum ar fi sperat să-i descopere ascunşi în cine ştie ce intrând de nepătruns, încorporaţi în zidul clădirii.

II
DIAMANTUL ALBASTRU

În seara de 27 martie, în micul palat din strada Henri Martin 134, care-i fusese lăsat ca moştenire de fratele său cu şase luni mai înainte, bătrânul general, baronul d'Hautrec, ambasador la Berlin în timpul celui de al doilea imperiu, dormita într-un fotoliu confortabil, în timp ce domnişoara sa de companie îi făcea lectură, iar sora Auguste îi încălzea patul şi-i pregătea veioza.

La ora unsprezece călugăriţa care, în mod excepţional, trebuia să se înapoieze în seara aceea la mănăstirea comunităţii din care făcea parte şi să-şi petreacă noaptea alături de superioară, o anunţă pe domnişoara de companie:

— Domnişoară Antoinette, eu mi-am terminat treaba. Plec.

— Bine, soră.

— Să nu uiţi mai ales că bucătăreasa este plecată şi că în toată casa eşti numai dumneata cu servitorul.

— Nu-ţi face griji pentru domnul baron. Eu mă culc în camera alăturată, cum ne-am înţeles, şi las uşa deschisă.

Călugăriţa plecă. Peste câteva clipe, Charles, servitorul, veni să primească dispoziţii. Baronul se trezise. Îi răspunse chiar el:

— Aceleaşi dispoziţii Charles: să verifici dacă

soneria electrică din camera ta funcţionează bine şi la primul semnal să cobori şi să alergi la medic.

— Domnul general e mereu neliniştit.

— Nu mă simt bine... nu mă simt cum trebuie. Hai, domnişoară Antoinette, unde rămăsesem cu lectura noastră?

— Aşadar, domnul baron nu se culcă?

— Nu, nu, mă culc târziu şi de altfel n-am nevoie de nimeni.

Douăzeci de minute mai târziu, bătrânul dormita din nou, şi Antoinette se îndepărtă în vârful picioarelor.

În acest timp Charles închidea cu grijă, ca de obicei, toate jaluzelele de la parter. În bucătărie, puse zăvorul la uşa care dădea în grădină, iar în vestibul prinse cele două batante cu lanţul de siguranţă. Apoi se duse în camera lui de la mansardă, la etajul trei, se culcă şi adormi.

Trecuse probabil o oră, când, deodată, dintr-un salt fu în picioare: soneria zbârnâia. Zbârnâi aşa mult timp, poate şapte sau opt secunde, grav, neîntrerupt.

„Da, îşi zise Charles venindu-şi în fire, e o nouă toană de-a baronului”.

Îşi trase hainele pe el, coborî scara repede, se opri în faţa uşii şi ciocăni din obişnuinţă. Niciun răspuns. Intră.

— Ia te uită, murmură, nu e nici lumină... La ce naiba or fi stins-o?

Apoi chemă încet:

— Domnişoară?

Niciun răspuns.

— Sunteţi aici, domnişoară? Ce s-a întâmplat? Domnul baron e bolnav?

Aceeaşi linişte în jurul lui, o linişte apăsătoare care-

l impresionă. Făcu doi paşi înainte, lovi un scaun cu piciorul şi, atingându-l, îşi dădu seama că e răsturnat. Numaidecât găsi pe podea şi alte obiecte, un gheridon, un paravan. Neliniştit, se întoarse lângă perete şi pipăind căută întrerupătorul. Îl atinse, îl răsuci.

În mijlocul camerei, între masă şi dulapul cu oglindă, zăcea corpul stăpânului său, baronul d'Hautrec.

— Cum!... E posibil? îngăimă Charles.

Nu ştia ce să facă şi nemişcat, cu ochii holbaţi, se uita la răvăşeala de lucruri, scaunele răsturnate, un candelabru mare de cristal spart în mii de bucăţi, pendula care zăcea pe marmura căminului, la toate aceste urme care dovedeau o luptă înspăimântătoare şi sălbatică. Mânerul unui stilet de oţel nu departe de cadavru. Lama era mânjită de sânge. Pe pat atârna o batistă plină de pete roşii.

Charles urlă de groază: trupul victimei se încordă într-un suprem efort apoi se chirci şi încremeni după ce mai zvâcni de câteva ori.

El se aplecă. Dintr-o rană mică, la gât, ţâşnea sângele care lăsa pe covor pete negre. Faţa bătrânului păstra expresia unei spaime de nedescris.

— A fost asasinat, bâigui, a fost asasinat.

Se cutremură la gândul unei alte crime probabile: oare asasinul baronului n-o ucisese şi pe domnişoara de companie care dormea în camera alăturată?

Împinse uşa. Camera era goală. Conchise că Antoinette fusese răpită sau că plecase înainte de crimă.

Reveni în camera baronului şi, dând cu ochii de secreter constată că acesta nu fusese forţat. Mai mult, pe masă, lângă trusa de chei şi portmoneul pe

care baronul îl punea acolo în fiecare seară, zări un pumn de ludovici de aur. Charles desfăcu portmoneul: una din despărţituri conţinea bancnote. Le numără: erau treisprezece bilete a câte o sută de franci.

Ispita fu mai puternică: instinctiv, mecanic, fără să raţioneze, puse mâna pe cele treisprezece bancnote, le ascunse în veston coborî scara val-vârtej, trase zăvorul, desfăcu lanţul, trânti uşa şi se făcu nevăzut în grădină.

Charles era un om cinstit. Abia trăsese poarta grilajului că, izbit de aerul proaspăt de afară, cu faţa răcorită de ploaie, se opri. Actul comis îi apăru sub adevărata lui lumină şi dintr-o dată îl îngrozi.

Trecu o trăsură. Chemă birjarul:

— Prietene, aleargă la postul de poliţie şi adu comisarul. În galop! E vorba de moartea unui om.

Vizitiul biciui calul. Când Charles însă vru să se întoarcă, nu mai reuşi; închisese poarta grilajului chiar el, iar aceasta nu se deschidea din afară. Pe de altă parte era inutil să sune de vreme ce nu se afla nimeni înăuntru.

Se plimbă de-a lungul grădinilor care împodobesc strada, pe partea dinspre Muette, cu o bordură drăguţă de arbuşti verzi şi bine tăiaţi. Şi numai după o oră de aşteptare putu, în fine, să-i relateze comisarului detaliile crimei şi să-i predea cele treisprezece bancnote.

Între timp fu găsit un lăcătuş care, cu destulă osteneală, reuşi să forţeze poarta grădinii şi uşa vestibulului.

Comisarul urcă imediat şi după ce aruncă o privire, îi zise servitorului:

— Ia te uită, mi-ai spus că dormitorul era în cea

mai mare dezordine.

Se întoarse. Charles părea încremenit pe prag, hipnotizat: toate mobilele îşi reluaseră locul lor obişnuit! Gheridonul era aşezat între cele două ferestre, scaunele erau ridicate, iar pendula se afla pe mijlocul şemineului. Cioburile candelabrului dispăruseră.

Articulă năuc:

— Cadavrul... domnul baron...

— În definitiv unde este cadavrul? strigă comisarul.

Se apropie de pat. Sub un cearşaf pe care îl dădu la o parte, se odihnea generalul baron d'Hautrec, fost ambasador al Franţei la Berlin. Mantia lui de general, împodobită cu crucea de onoare îl acoperea.

Faţa îi era calmă. Ochii închişi.

Servitorul îngăimă:

— A venit cineva.

— Pe unde?

— Nu ştiu, însă cineva a venit în absenţa mea. Uitaţi-vă, acolo pe duşumea se afla un pumnal foarte subţirel de oţel. Apoi pe masă o batistă însângerată. Nu mai există nimic. Cineva a făcut să dispară tot. Cineva a aranjat totul.

— Dar cine?

— Asasinul!

— Am găsit toate uşile închise.

— Pentru că acesta rămăsese înăuntru.

— Ar fi încă aici din moment ce n-ai părăsit trotuarul.

Servitorul reflectă şi spuse cu încetineală:

— Într-adevăr... Într-adevăr... eu nu m-am îndepărtat de grilaj... Totuşi...

— Ascultă, care este ultima persoană pe care ai văzut-o în apropierea baronului?

— Domnişoara Antoinette, domnişoara de companie.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— Cred, dat fiind că patul ei nici măcar nu e desfăcut, că a profitat de absenţa sorei Auguste ca să plece şi ea. Asta nu mă miră decât pe jumătate, fiindcă e tânără, drăguţă...

— Dar pe unde ar fi putut ieşi?

— Pe uşă.

— Dar puseseşi zăvorul şi agăţaseşi lanţul.

— Mult mai târziu. Probabil că ieşise înainte.

— Şi crima ar fi avut loc după plecarea sa?

— Fireşte.

Fu cercetată toată casa de sus până jos, în poduri şi în pivniţe. Asasinul însă dispăruse. Cum? În ce moment? El sau un complice al lui fusese cel care găsise de cuviinţă să se înapoieze la locul crimei şi să facă să dispară tot ce l-ar fi putut compromite? Acestea erau întrebările pe care şi le punea justiţia.

La ora şapte apăru medicul legist iar la opt, şeful Siguranţei. După ei veni procurorul Republicii şi judecătorul de instrucţie, apoi, agenţi, inspectori, ziarişti, nepotul baronului d'Hautrec şi alţi membri ai familiei.

Scotociră, studiară poziţia cadavrului, după cum îşi amintea Charles că-l văzuse, fu interogată, de îndată ce sosi, sora Auguste. Nu se făcu nicio descoperire. Sora Auguste, doar, se miră de dispariţia Antoinettei Bréhat. Ea o angajase pe tânăra fată cu douăsprezece zile mai înainte, pe baza unor certificate excelente, şi refuza să creadă că aceasta putuse părăsi bolnavul care îi fusese încredinţat pentru a hoinări singură, noaptea.

— În acest caz, susţinea judecătorul de instrucţie, cu atât mai mult ar fi trebuit să se fi întors până acum. Revenim deci la acelaşi punct: ce s-a întâmplat cu ea?

— După mine, spunea Charles, a fost răpită de asasin.

Ipoteza era plauzibilă şi concordă cu unele aparenţe. Şeful siguranţei spuse:

— Răpită? Pe legea mea, asta nu-i de loc de necrezut.

— Nu numai că este de necrezut, spuse o voce, ci e şi în contradicţie absolută cu faptele, rezultatele anchetei, pe scurt cu evidenţa însăşi.

Vocea era dură, cu accent repezit, şi nimeni nu fu surprins când îl recunoscură pe Ganimard. De altfel, numai lui singur i se putea ierta această manieră de a se exprima, niţel cam impertinentă.

— Ia te uită, tu eşti Ganimard? exclamă domnul Dudouis. Nu te-am văzut.

Mă aflu aici de două ore.

— Te mai interesează şi altceva în afară de biletul numărul 514, seria 23, afacerea aceea din strada Clapeyron, femeia blondă şi Arsène Lupin?

— Eh, eh, rânji bătrânul inspector, n-aş susţine că Lupin nu are niciun amestec în afacerea care ne preocupă... Dar să lăsăm la o parte, până la noi dispoziţii, povestea cu biletul de loterie şi să vedem despre ce e vorba.

Ganimard nu este unul din acei poliţişti de mare anvergură, ale căror procedee fac şcoală şi al căror nume va rămâne în analele judiciare. Îi lipsesc străfulgerările de geniu care-i iluminează pe cei ca Dupin, Lecocq ori Sherlock Holmes. Însă el posedă

excelente calităţi mijlocii, de observare, perspicacitate, perseverenţă şi chiar intuiţie. Meritul său este că lucrează cu o independenţă absolută. Nimic, în afară poate de fascinaţia aparte pe care Arsène Lupin o exercită asupra lui, nimic nu-l tulbură, nici nu-l influenţează.

Oricum rolul său în dimineaţa aceasta nu fu lipsit de strălucire, iar colaborarea lui fu din cele pe care un judecător le poate aprecia.

— Mai întâi, începu el, îi voi cere lui Charles să precizeze bine următorul punct: toate obiectele pe care le-a văzut el prima dată răsturnate sau deranjate erau, la întoarcere, exact la locul lor obişnuit?

— Exact.

— Este, prin urmare, evident că de nu au fost puse la locul lor decât de o persoană pentru care locul fiecăruia dintre aceste obiecte îi era bine cunoscut.

Remarca îi frapă pe cei prezenţi. Ganimard reluă:

— O altă chestiune, domnule Charles... Ai fost trezit de o sonerie. După părerea dumitale, cine te chema?

— Domnul baron, desigur.

— Fie, dar în ce moment ar fi sunat el?

— După luptă... în clipa morţii.

— Imposibil, de vreme ce l-ai găsit zăcând, neînsufleţit, într-un loc aşezat la o distanţă de mai bine de patru metri de butonul soneriei.

— Atunci a sunat în timpul luptei.

— Nu se poate, din moment ce apelul, ai spus-o, a fost regulat, neîntrerupt şi a durat şapte sau opt secunde. Crezi că agresorul i-ar fi dat răgaz să sune atâta?

— Atunci era înainte, în momentul când a fost atacat.

— Imposibil. Dumneata ai spus, că între semnalul

soneriei şi momentul când ai pătruns în cameră s-au scurs cel mult trei minute. Dacă baronul sunase înainte, ar fi trebuit ca lupta, asasinatul, agonia şi fuga să se fi desfăşurat în acest scurt interval de trei minute. Iar eu repet că e imposibil.

— Totuşi, spuse judecătorul de instrucţie, cineva a sunat. Dacă nu baronul, atunci cine?

— Ucigaşul.

— În ce scop?

— Nu-i cunosc scopul. Dar faptul că a sunat ne dovedeşte cel puţin că acesta ştia că soneria răspundea în odaia unui servitor. Or, cine putea să cunoască acest lucru, dacă nu o persoană din casă?

Cercul presupunerilor se strângea. În câteva fraze rapide, clare, logice, Ganimard plasa chestiunea pe adevăratul ei făgaş, şi fiindcă raţionamentul bătrânului inspector se desluşea clar, păru foarte natural ca judecătorul de instrucţie să conchidă:

— Pe scurt, într-un cuvânt, o bănuiţi pe Antoinette Bréhat?

— N-o bănuiesc, o acuz.

— O acuzaţi de complicitate?

— O acuz că l-a asasinat pe generalul baron d’Hautrec.

— Nu mai spuneţi! Şi dovada?

— Acest smoc de păr pe care l-am descoperit în mâna dreaptă a victimei, vârât în carne cu vârful unghiilor.

Le arătă firele de păr; erau de un blond strălucitor, luminos ca firele de aur. Charles murmură:

— Aşa e, e părul domnişoarei Antoinette. Nu-i chip să te-nşeli. Apoi adăugă: Mai e ceva... Sunt convins că pumnalul... cel pe care nu l-am mai văzut a doua oară... îi aparţinea. Se servea de el ca să taie paginile

cărţilor.

Liniştea fu lungă şi penibilă ca şi cum crima ar fi părut mai groaznică fiind săvârşită de o femeie. Judecătorul de instrucţie comentă:

— Să admitem, până la informaţii mai ample, că baronul a fost ucis de Antoinette Bréhat. Ar trebui în acest caz, să se explice cum a reuşit să iasă după comiterea crimei, şi să se înapoieze după plecarea domnului Charles şi să iasă din nou înainte de sosirea comisarului. Ai vreo părere în această privinţă, domnule Ganimard?

— Niciuna.

— Atunci?

Ganimard avu un aer încurcat, în cele din urmă, rosti, nu fără o sforţare vizibilă:

— Tot ceea ce pot să spun, este că găsesc aici acelaşi procedeu ca în afacerea biletului numărul 514, seria 23, acelaşi fenomen care s-ar putea numi facultatea de a dispare. Antoinette Bréhat apare şi dispare din această casă la fel de misterios precum Arsène Lupin a pătruns la maestrul Detinan şi a scăpat de acolo în compania Femeii blonde.

— Ceea ce înseamnă că?...

— Ceea ce înseamnă că nu mă pot opri să nu mă gândesc la aceste două coincidenţe cel puţin ciudate: Antoinette Bréhat a fost angajată de către sora Auguste acum douăsprezece zile, adică a doua zi după ce Femeia blondă mi-a scăpat printre degete. Într-al doilea rând, părul Femeii blonde are exact aceeaşi culoare violentă, aceeaşi strălucire metalică şi cu reflexe aurii pe care le regăsim la cel de faţă.

— Aşa că, după dumneata, Antoinette Bréhat...

— Nu este alta decât Femeia blondă.

— Şi că, în consecinţă, Lupin a manevrat cele două

afaceri?

— Asta este convingerea mea.

Se auzi un hohot de râs. Era şeful Siguranţei care se amuza:

— Lupin, mereu Lupin! În toate şi peste tot numai Lupin!

— El este întotdeauna unde trebuie să fie, scandă Ganimard vexat.

— Totuşi, observă domnul Dudouis, ca să fie undeva trebuie să aibă motive, şi în cazul de faţă motivele îmi par obscure. Secreterul n-a fost forţat, nici portmoneul furat, ba chiar a rămas aur pe masă.

— Da, izbucni Ganimard, dar faimosul diamant?

— Care diamant?

— Diamantul albastru! Celebrul diamant care făcea parte din coroana regală a Franţei şi care a fost dăruit de către ducele d'A... Leonidei L... răscumpărat de către baronul d'Hautrec, în memoria strălucitei actriţe de comedie pe care o iubise cu pasiune. Este una din amintirile pe care un bătrân parizian ca mine nu le uită niciodată.

— Este evident, zise judecătorul de instrucţie, că dacă diamantul albastru nu este găsit, totul se explică... Dar unde să-l căutăm?

— Chiar în degetul domnului baron, răspunse Charles. Diamantul albastru nu părăsea niciodată mâna lui stângă.

— Am văzut această mână, afirmă Ganimard apropiindu-se de victimă, şi după cum vă puteţi da seama nu există decât un simplu inel de aur.

— Priviţi spre partea palmei, vorbi iar servitorul.

Ganimard desfăcu degetele crispate. Montura inelului era întoarsă în interior iar în mijlocul monturii strălucea diamantul albastru.

— Drace! murmură Ganimard, cu totul uluit, nu mai înţeleg nimic.

— Şi renunţi, sper, să-l mai suspectezi pe acest nefericit de Lupin, rânji domnul Dudouis.

Ganimard zăbovi o clipă, reflectă şi ripostă pe un ton sentenţios:

— Tocmai atunci când nu mai înţeleg nimic îl suspectez pe Arsène Lupin!

Acestea fură primele constatări efectuate de justiţie a doua zi după această ciudată crimă. Constatări vagi, incoerente, cărora continuarea anchetei nu le aduse nici coerenţă, nici certitudine.

Plecările şi sosirile Antoinettei Bréhat rămaseră la fel de inexplicabile ca şi acelea ale Femeii blonde, şi nici nu se află cine era această misterioasă făptură, cu părul auriu, care-l ucisese pe baronul d'Hautrec lăsându-i totuşi pe deget fabulosul diamant din coroana regală a Franţei.

Mai mult decât toate acestea, curiozitatea stârnită de Femeia blondă împrumuta crimei aspectul unei mari nelegiuiri care exaspera opinia publică.

Moştenitorii baronului d'Hautrec nu puteau decât să beneficieze de o asemenea reclamă. Ei organizară în strada Henri Martin, chiar în palat, o expoziţie de mobile şi obiecte care trebuiau să fie vândute în sala Drouot. Mobilier modern de un gust mediocru, obiecte fără valoare artistică... Însă în centrul camerei, pe un soclu acoperit cu catifea vişinie, protejat de un glob de sticlă şi păzit de agenţi, strălucea inelul cu diamantul albastru.

Magnificul diamant, enorm, de o puritate incomparabilă, avea acel albastru indefinit pe care-l

capătă apa limpede când cerul se oglindeşte în ea, acel albastru pe care-l ghiceşti în albeaţa lenjeriei. Lumea îl admira, se extazia... şi privea cu groază camera victimei. Locul unde zăcuse cadavrul, parchetul de pe care fusese ridicat covorul însângerat şi mai ales pereţii, pereţii intacţi prin care trecuse criminala. Vizitatorii se încredinţau că marmura şemineului nu bascula, că o anumită stucatură de la oglindă nu ascundea un resort menit să pivoteze. Îşi închipuiră că există găuri căscate, guri de tunel, comunicaţii cu canalele de scurgere, cu catacombele...

Vânzarea diamantului albastru avu loc în palatul Drouot.

Mulţimea se înghesuia şi atmosfera febrilă a licitaţiei o aţâţa până la demenţă.

Se afla acolo toată lumea bună din Paris, nelipsită la asemenea ocazii; toţi cei care cumpără şi toţi cei care vor să treacă drept cumpărători, speculanţi la bursă, artişti, femei de toate categoriile, doi miniştri, un tenor italian, un rege în exil care, pentru a-şi consolida reputaţia, îşi permise luxul să ofere cu mult aplomb şi cu o voce vibrantă, până la o sută de mii de franci. O sută de mii de franci! Putea să-i ofere fără să se compromită. Tenorul italian riscă o sută cincizeci, o societară de la Comedia franceză o sută şaizeci şi cinci de mii.

Totuşi, la două sute de mii amatorii se descurajară. La două sute cincizeci de mii nu mai rămăseseră decât doi: Herschmann, celebrul financiar, regele minelor de aur şi contesa de Crozon, bogata americană a cărei colecţie de diamante şi pietre preţioase era renumită.

Două sute şaizeci de mii... două sute şaptezeci de

mii... şaptezeci şi cinci... optzeci... rostea comisarul, interogându-i succesiv din privire pe cei doi competitori... Două sute optzeci de mii pentru doamna... Dă cineva mai mult?...

— Trei sute de mii, murmură Herschmann.

Un moment de linişte. Lumea se uita la contesa de Crozon. În picioare, surâzătoare, dar cu o paloare care-i trăda tulburarea, aceasta se sprijini de spătarul scaunului din faţa ei. În realitate, ştia şi, de altfel, toată lumea îşi dădea seama, că rezultatul duelului era fără echivoc: în mod logic, fatal, trebuia să se termine în favoarea financiarului, ale cărui capricii erau sprijinite de o avere de peste o jumătate de miliard. Cu toate acestea ea rosti:

— Trei sute cinci mii.

Încă un moment de linişte. Lumea se întoarse către regele minelor în aşteptarea inevitabilei supralicitări. Era sigur că aceasta urma să se producă, puternică, brutală, definitivă.

Nu se produse totuşi. Herschmann rămânea impasibil, cu ochii aţintiţi pe o foaie de hârtie pe care o ţinea în mâna dreaptă, în timp ce, în cealaltă, strângea bucăţile unui plic rupt.

— Trei sute cinci mii, repetă comisarul, O dată?... De două ori?... Mai este timp... Nimeni nu spune nimic?... Repet: o dată?... de două ori?...

Herschmann nu se clintea. Un ultim moment de linişte.

Ciocanul căzu.

— Patru sute de mii! strigă Herschmann tresărind ca şi cum bătăile ciocanului l-ar fi smuls din amorţire.

Prea târziu. Adjudecarea era irevocabilă.

Lumea se strânse în jurul lui. Ce se întâmplase? De ce nu vorbise mai devreme?

Acesta începu să râdă:

— Ce s-a întâmplat? Pe legea mea, nu-mi dau seama. Am avut un moment de neatenţie.

— E posibil?

— După cum vedeţi. Am primit o scrisoare.

— Şi această scrisoare a fost de ajuns...

— Să mă tulbure, da, pentru o clipă.

Ganimard era acolo. Asistase la vânzarea inelului. Se apropie de aprod:

— Dumneata i-ai predat o scrisoare domnului Herschmann, nu-i aşa?

— Da.

— Din partea cui?

— Din partea unei femei.

— Unde se află?

— Unde se află?... Uitaţi-vă, acolo jos, femeia aceea cu voal.

— Care pleacă acum?

— Da.

Ganimard se grăbi spre uşă şi o zări pe femeie care cobora scara. Alergă. La ieşire zăbovi din cauza unui val de oameni. Afară n-o mai găsi.

Reveni în sală. Se apropie de Herschmann, se prezentă şi-l chestionă în legătură cu scrisoarea. Herschmann i-o dădu. Scrisoarea conţinea, scrise în grabă cu creionul – financiarul nu cunoştea scrisul – aceste cuvinte simple:

„*Diamantul albastru aduce ghinion. Amintiţi-vă de baronul d'Hautrec*."

Tribulaţiile diamantului albastru nu se încheiaseră. Faimos prin asasinarea baronului d'Hautrec şi prin incidentele de la palatul Drouot, acesta trebuia, şase

luni mai târziu, să atingă apogeul celebrităţii. Într-adevăr, în vara următoare i se fură contesei de Crozon preţioasa bijuterie pe care o dobândise cu atâta ostenealâ.

Să rezumăm ciudata afacere, ale cărei emoţionante şi dramatice peripeţii ne-au pasionat pe toţi, şi asupra căreia îmi este, în sfârşit, îngăduit să arunc o oarecare lumină.

În seara zilei de 10 august, oaspeţii domnului şi doamnei de Crozon se adunaseră în salonul magnificului castel care domină micul golf Somme. Ascultară muzică. Contesa se aşeză la pian şi îşi puse pe un scrin din apropiere bijuteriile printre care se afla şi inelul baronului d'Hautrec.

După o oră contele se retrase ca şi cei doi d'Andelle, verii săi, şi doamna de Réal, o prietenă intimă a contesei de Crozon. Aceasta rămase numai cu domnul Bleichen, consulul austriac, şi soţia sa.

Stătură de vorbă, apoi contesa stinse lampa mare care se afla pe masa din salon. În acelaşi moment, domnul Bleichen stingea cele două lămpi de pe pian. O clipă fu întuneric, apoi consulul aprinse o lumânare şi toţi trei se îndreptară către apartamentele lor. Contesa îşi aminti de bijuterii abia la ea în cameră, şi-i porunci cameristei să meargă să le aducă. Aceasta se întoarse şi le depuse pe şemineu, fără ca stăpâna ei să le fi examinat. A doua zi, doamna de Crozon constată că-i lipsea un inel, inelul cu diamantul albastru.

Îl înştiinţă pe soţul ei. Concluzia lor fu instantanee: camerista fiind în afara oricărei bănuieli, vinovatul nu putea fi decât domnul Bleichen.

Contele îl anunţă pe comisarul central din Amiens care deschise o anchetă şi, discret, organiză

supravegherea cea mai activă pentru ca Bleichen să nu poată nici vinde nici expedia inelul.

Zi şi noapte agenţii împresurară castelul.

Două săptămâni trec fără cel mai mic incident. Domnul Bleichen îşi anunţă plecarea. În aceeaşi zi este depusă o plângere împotriva lui. Comisarul intervine oficial şi dispune controlul bagajelor. Într-o mică geantă, a cărei cheie se afla în permanenţă la consul, se găseşte un flacon cu pudră de dinţi; în acest flacon, inelul.

Doamna Bleichen leşină. Soţul ei este pus sub stare de arest.

Ne amintim sistemul de apărare adoptat de inculpat. Nu-şi poate explica, spunea el, prezenţa inelului decât printr-o răzbunare a domnului de Crozon. „Contele este brutal şi îşi face soţia nefericită. Eu am avut o lungă convorbire cu ea şi am sfătuit-o stăruitor să divorţeze. Pus la curent, contele s-a răzbunat luând inelul şi strecurându-l la plecarea mea în trusa de toaletă.” Contele şi contesa îşi menţinură cu energie plângerea. Între explicaţia pe care aceştia o dădeau şi cea a consulului, amândouă la fel de posibile şi la fel de probabile, publicul nu avea decât să aleagă. Niciun fapt nou nu făcu să se încline talgerul balanţei. O lună-ntreagă de vorbărie, de presupuneri, de investigaţii nu aduse nici un singur element de certitudine.

Agasaţi de toată această vâlvă, incapabili să producă proba evidentă a vinovăţiei, care să le fi justificat acuzaţia, domnul şi doamna de Crozon cerură să le fie trimis din Paris un agent al Siguranţei, capabil să descurce iţele. Fu trimis Ganimard.

Timp de patru zile, bătrânul inspector principal scotoci, făcu tărăboi, se plimbă prin parc, avu lungi

convorbiri cu menajera, cu şoferul, cu grădinarii, cu funcţionarii de la oficiile poştale vecine, controlă apartamentele pe care le ocupa menajul Bleichen, verii d’Andelle şi doamna de Réal. Apoi, într-o dimineaţă, dispăru fără a-şi lua rămas bun de la gazdele sale.

Dar o săptămână mai târziu ei primiră următoarea telegramă:

VĂ ROG SĂ VENIŢI MÂINE VINERI LA ORA CINCI DUPĂ-MASĂ LA CEAIUL JAPONEZ, STR. BOISSY-D’ANGLAS. GANIMARD.

Vineri la cinci fix automobilul lor se oprea în faţa clădirii cu numărul 9 din strada Boissy-d’Anglas. Fără nicio explicaţie, bătrânul inspector care-i aştepta pe trotuar, îi conduse la primul etaj al Ceaiului japonez. Într-una din săli găsiră două persoane pe care Ganimard le prezentă:

— Domnul Gerbois, profesor la liceul din Versailles, căruia, vă amintiţi, Arsène Lupin i-a furat o jumătate de milion, şi domnul Leonce d’Hautrec, nepot şi legatar universal al baronului d’Hautrec.

Cele patru persoane se aşezară. Câteva minute mai târziu sosi şi a cincea. Era şeful Siguranţei.

Domnul Dudouis se arătă destul de prost dispus. Salută şi zise:

— Ce s-a întâmplat Ganimard? Mi s-a înmânat la Prefectură o înştiinţare telefonică. E ceva serios?

— Foarte serios, şefule. În mai puţin de o oră, ultimele cazuri de care m-am ocupat îşi vor avea deznodământul aici. Mi s-a părut că prezenţa dumneavoastră era indispensabilă.

— Ca şi prezenţa lui Dieuzy şi Folenfant pe care i-

am văzut jos la uşă?

— Da, şefule.

— Şi de ce? E vorba de o arestare? Ce înscenare! Hai, Ganimard, te ascultăm.

Ganimard ezită câteva clipe, apoi rosti cu intenţia vizibilă de a-şi frapa auditoriul:

— Mai întâi, afirm că domnul Bleichen nu este cu nimic amestecat în furtul inelului.

— O, o, făcu domnul Dudouis, este o simplă afirmaţie... şi foarte gravă.

Contele întrebă:

— La această... descoperire se mărginesc eforturile dumneavoastră?

— Nu, domnule! A treia zi după furt, ispitiţi de o excursie cu automobilul, trei dintre invitaţii dumneavoastră au făcut o plimbare până în târguşorul Crécy. În timp ce două din aceste persoane mergeau să viziteze vestitul câmp de bătălie, o a treia se ducea în grabă la oficiul poştal şi expedia o cutiuţă legată cu sfoară, sigilată după regulament, şi declarată cu o valoare de o sută de franci.

Domnul de Crozon obiectă:

— E cât se poate de firesc.

— Poate vi se va părea mai puţin firesc faptul că această persoană, în loc să-şi dea adevăratul său nume, face expediţia sub numele de Rousseau şi că destinatarul, un domn Beloux, din Paris, se mută chiar în seara zilei când primeşte cutiuţa, adică inelul.

— E vorba probabil de unul din verii mei, d’Andelle? întrebă contele.

— Nu e vorba de aceşti domni.

— Atunci de doamna de Réal?

— Exact.

Contesa exclamă stupefiată:

— Dumneavoastră o acuzaţi pe prietena mea, doamna de Réal?

— O simplă întrebare, doamnă, răspunse Ganimard. Doamna de Réal a asistat la licitaţia diamantului albastru?

— Da, dar stătea de altă parte. Nu eram împreună.

— Ea vă sfătuise să cumpăraţi inelul?

Contesa încercă să-şi aducă aminte:

— Da... Într-adevăr, cred că ea mi-a vorbit pentru prima dată despre el.

— Reţin răspunsul dumneavoastră. Este stabilit, aşadar, că doamna de Réal v-a vorbit pentru prima dată de inel şi v-a sfătuit să-l cumpăraţi.

— Totuşi... prietena mea este incapabilă...

— Vă rog să mă iertaţi. Doamna de Réal nu este decât prietena dumneavoastră ocazională şi nu intimă, aşa cum au scris ziarele, ceea ce a pus-o în afara bănuielilor. Dumneavoastră n-o cunoaşteţi decât din iarna acestui an. Or, eu sunt în stare să vă demonstrez că tot ce v-a povestit despre ea, despre trecutul ei, despre relaţiile ei, este absolut fals, că doamna Blanche de Réal nici nu exista înainte de a vă cunoaşte şi că de altfel nu mai există la ora actuală.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă? făcu Ganimard.

— Da. Toată această poveste este foarte curioasă, dar în ce măsură se poate aplica ea la cazul nostru? Presupunând că doamna de Réal a luat inelul, ceea ce nu este cu nimic dovedit, atunci de ce l-a ascuns în pudra de dinţi a domnului Bleichen? Ce naiba! Când îţi dai osteneala să şterpeleşti un diamant albastru îl păstrezi. Ce ziceţi de asta?

— Eu, nimic, dar doamna de Réal va răspunde.

— Aşadar există?

— Există... şi nu există. În câteva cuvinte iată despre ce e vorba: Acum trei zile, în timp ce răsfoiam ziarul pe care îl citesc zilnic, am observat în capul listei de străini de la Trouville: „*Hotel Beaurivage: doamna de Réal etc.*” Cred că vă daţi seama că în seara aceea eram la Trouville şi-l interogam pe directorul lui Beaurivage. După semnalmente şi după anumite indicii pe care le-am primit, această doamnă de Réal era exact persoana pe care o căutam, dar ea părăsise hotelul lăsându-şi adresa din Paris, strada Coliseului 3. Alaltăieri m-am prezentat la această adresă şi am aflat că nu există nicidecum o doamnă *de* Réal ci pur şi simplu o doamnă Réal, care locuia la etajul doi, şi se ocupa cu vânzarea de diamante, absentând adeseori. Chiar în ajun se înapoiase dintr-un voiaj. Ieri am sunat la uşa ei şi i-am oferit doamnei de Réal, sub un nume fals, serviciile mele ca intermediar al unor persoane care cumpără pietre preţioase. Astăzi avem întâlnire aici pentru o primă afacere.

— Cum! O aşteptaţi?

— La ora cinci şi jumătate.

— Şi sunteţi sigur?...

— Că este doamna de Réal cea de la castelul de Crozon? Am dovezi de netăgăduit. Dar... ascultaţi... e semnalul lui Folenfant...

Se auzise un fluierat uşor. Ganimard se ridică cu vioiciune.

— Nu-i timp de pierdut. Domnule şi doamnă de Crozon, binevoiţi şi treceţi în camera alăturată. Dumneavoastră la fel, domnule d’Hautrec... şi dumneavoastră domnule Gerbois. Uşa va rămâne deschisă şi la primul semnal vă rog să interveniţi. Şefule, rămâneţi vă rog.

— Dar dacă mai vin şi alte persoane? obiectă domnul Dudouis.

— Nu. Această clădire e nouă, iar proprietarul, care mi-e prieten, nu va lăsa pe absolut nimeni să urce... în afară de Femeia blondă.

— Femeia blondă? Nu mai spune!

— Femeia blondă, chiar ea, şefule, complicea şi prietena lui Arsène Lupin, misterioasa Femeie blondă împotriva căreia am acum probe certe, dar vreau, mai mult, să strâng de faţă cu dumneavoastră mărturiile tuturor acelora pe care i-a jecmănit.

Se aplecă pe fereastră.

— Se apropie... intră. Nu mai are nicio scăpare: Folenfant şi Dieuzy păzesc intrarea. Femeia blondă este a noastră, şefule!

Aproape imediat o femeie înaltă, zveltă, cu faţa foarte palidă şi cu părul de un auriu intens se opri în prag.

Ganimard fu cuprins de o asemenea emoţie încât rămase mut, nefiind în stare să articuleze niciun cuvânt. Ea era acolo, în faţa lui, la dispoziţia lui! Ce victorie asupra lui Arsène Lupin! Şi ce revanşă! În acelaşi timp, această victorie i se părea că e obţinută cu atâta uşurinţă încât se întreba dacă Femeia blondă nu-i va scăpa îndată printre degete graţie vreunuia din acele miracole de care era în stare Arsène Lupin.

Ea aştepta surprinsă de această linişte şi privea în jurul ei fără a-şi ascunde îngrijorarea. Acum va pleca! Acum va dispărea! se gândea Ganimard zăpăcit. Brusc, se interpuse între ea şi uşă. Aceasta se întoarse şi vru să iasă.

— Nu, nu, făcu el, de ce plecaţi?

— Dar, în fine, domnule, nu înţeleg de loc aceste

maniere... Lăsaţi-mă...

— Nu aveţi niciun motiv să plecaţi, doamnă, ba dimpotrivă, să rămâneţi.

— Totuşi...

— Inutil. Nu veţi ieşi.

Foarte palidă, se prăbuşi pe un scaun şi îngăimă:

— Ce doriţi?...

Ganimard era învingător. O avea în mâna pe Femeia blondă. Stăpân pe el, zise răspicat:

— Vă prezint pe prietenul despre care am vorbit şi care ar dori să cumpere bijuterii... şi mai ales diamante. L-aţi procurat pe cel care mi l-aţi promis?

— Nu... nu... nu ştiu... nu-mi amintesc.

— Ba da. Căutaţi bine... Una din cunoştinţele dumneavoastră trebuie să vă aducă un diamant de culoare deschisă... „ceva în genul diamantului albastru”, am spus eu râzând, iar dumneavoastră mi-aţi răspuns: „Da, cred că v-aş putea procura obiectul”. Vă amintiţi?

Femeia tăcea. O poşetă mică pe care o ţinea în mână îi căzu. O ridică repede şi o strânse la piept. Degetele îi tremurau puţin.

— Haide, zise Ganimard, văd că nu aveţi încredere în noi, doamnă de Réal. Am să vă dau o pildă bună arătându-vă ceea ce am eu.

Scoase din portmoneu o hârtie pe care o desfăcu şi-i arătă o şuviţă de păr.

— Mai întâi, iată câteva fire de păr ale Antoinettei Bréhat, smulse de baron şi culese din mâna mortului. Am văzut-o pe domnişoara Gerbois care a recunoscut culoarea părului Femeii blonde... aceeaşi culoare pe care o aveţi şi dumneavoastră, de altfel... exact aceeaşi culoare.

Doamna Réal îl privea cu un aer stupid ca şi când

n-ar fi sesizat înţelesul vorbelor acestuia.

El continuă:

— Şi acum, uitaţi-vă, două flacoane de parfum, goale şi fără etichetă, e adevărat, dar încă destul de impregnate cu parfumul lor, pentru ca domnişoara Gerbois să poată chiar în dimineaţa asta să recunoască parfumul Femeii blonde care-i fusese tovarăşă de călătorie în timpul celor două săptămâni. Or, unul din aceste flacoane provine din camera pe care doamna de Réal o ocupa în castelul de Crozon, iar altul din camera pe care dumneavoastră aţi ocupat-o la hotelul Beaurivage.

— Ce spuneţi!... Femeia blondă... castelul de Crozon...

Fără să răspundă, inspectorul puse pe masă patru petece de hârtie.

— În sfârşit, spuse, avem aici, pe aceste patru hârtiuţe, câte o mostră din scrisul Antoinettei Bréhat, al femeii care-i scrisese baronului Herschmann în ziua licitaţiei diamantului albastru, al doamnei de Réal în perioada şederii la castelul de Crozon şi al patrulea... al dumneavoastră înşivă, doamnă... numele şi adresa dumneavoastră... date portarului hotelului Beaurivage la Trouville. Comparaţi aceste scrisuri: sunt identice.

— Dar sunteţi nebun, domnule! Sunteţi nebun! Ce înseamnă toate astea?

— Asta înseamnă, strigă Ganimard cuprins de o mare agitaţie, că Femeia blondă, prietena şi complicea lui Lupin, nu este altcineva decât dumneavoastră.

Împinse uşa salonului vecin, se năpusti asupra lui Gerbois, îl înşfăcă de umeri şi, aducându-l în faţa doamnei Réal, spuse:

— Domnule Gerbois, recunoaşteţi aici persoana

care v-a răpit fiica şi pe care aţi văzut-o la maestrul Detinan?

— Nu.

Fu ca o lovitură de trăsnet pe care fiecare o resimţi din plin. Ganimard se clătină:

— Nu?... e oare posibil?... să vedem, mai gândiţi-vă...

— M-am gândit bine... doamna este blondă ca şi Femeia blondă... palidă ca ea... dar nu-i seamănă de loc.

— Nu pot să cred... o asemenea eroare este inadmisibilă... Domnule d'Hautrec, o recunoaşteţi pe Antoinette Bréhat?

— Am văzut-o pe Antoinette Bréhat la unchiul meu... femeia aceasta nu este ea.

— Nu este nici doamna de Réal, afirmă contele de Crozon.

Era lovitura de graţie. Ganimard rămase năuc, ţintuit locului, cu capul plecat, cu ochii rătăciţi. Din toate combinaţiile lui nu mai rămânea nimic. Edificiul se prăbuşea.

Domnul Dudouis se ridică.

— Sper că ne veţi ierta doamnă; s-a produs aici o confuzie regretabilă, pe care vă rog s-o uitaţi. Dar ceea ce nu înţeleg bine este tulburarea dumneavoastră... atitudinea dumneavoastră ciudată de când vă aflaţi aici.

— Pentru Dumnezeu, domnule, îmi era frică... În sacoşă am bijuterii în valoare de peste o sută de mii de franci, iar manierele prietenului dumneavoastră nu erau de loc liniştitoare.

— Dar desele dumneavoastră absenţe?

— Meseria pe care o am... domnule.

Domnul Dudouis nu mai avea nimic de zis. Se

întoarse către subalternul său:

— Ai cules informaţiile cu o uşurinţă deplorabilă, Ganimard, şi adineauri te-ai purtat faţă de doamna în modul cel mai neghiob cu putinţă. Să vii să-mi dai explicaţii pentru toate astea la birou.

Întrevederea se terminase şi şeful Siguranţei se pregătea să plece când se petrecu un fapt cu adevărat deconcertant. Doamna Réal se apropie de inspector şi-i zise:

— După câte înţeleg dumneavoastră sunteţi inspectorul Ganimard. Nu mă înşel?

— Nu.

— În acest caz scrisoarea asta trebuie să fie pentru dumneavoastră: am primit-o azi dimineaţă cu adresa pe care o puteţi vedea: „*D-lui Justin Ganimard, prin bunăvoinţa doamnei Réal*.” M-am gândit că era o farsă, de vreme ce nu vă cunoşteam sub acest nume, însă fără îndoială că acest corespondent necunoscut ştia de întâlnirea noastră.

Cuprins de o presimţire ciudată, Justin Ganimard fu cât pe-aci să apuce scrisoarea şi s-o rupă. Nu îndrăzni însă în faţa superiorului său şi desfăcu plicul. Scrisoarea conţinea aceste cuvinte pe care el le pronunţa cu o voce abia inteligibilă:

„*Erau odată o Femeie blondă, un Lupin şi un Ganimard. Acest răutăcios Ganimard voia s-o necăjească pe simpatica Femeie blondă, lucru pe care bunul Lupin nu-l putea îngădui. De asemenea, bunul Lupin, dorind ca Femeia blondă să intre în intimitatea contesei de Crozon, o făcu pe aceasta să ia numele de doamna de Réal, care este acelaşi, sau aproape, cu al unei cinstite negustorese cu părul auriu şi chipul palid. Iar bunul Lupin îşi zicea: «Dacă se va întâmpla*

vreodată ca acest răutăcios Ganimard să se afle pe urmele Femeii blonde, zău că n-ar strica să-l abat pe urmele cinstitei negustorese!» Precauţie înţeleaptă şi rodnică. O notiţă trimisă ziarului pe care-l citea răutăciosul Ganimard, un flacon de parfum uitat dinadins de adevărata Femeie blondă la hotelul Beaurivage, numele şi adresa doamnei Réal scrise de această adevărată Femeie blondă în registrul hotelului, şi gata festa. Ce zici de asta, Ganimard? Am vrut să-ţi istorisesc păţania cu de-amănuntul, pentru că, ţinând seama de humorul dumitale, socoteam că vei fi primul care va râde. De altfel, e nostimă şi mărturisesc că, în ce mă priveşte, m-am distrat copios.

Îţi mulţumesc aşadar, dragă prietene, şi asigură-l de toată consideraţia mea pe acest excelent domn Dudouis.

Arsène Lupin"

— Dar el ştie totul! gemu Ganimard căruia nici prin vis nu-i trecea să râdă; el ştie lucruri pe care nu le-am spus nimănui. De unde putea şti că vă voi ruga să veniţi, şefule?... Cum putea să ştie de descoperirea primului flacon?... Cum putea să ştie?...

Începu să dea din picioare şi să-şi smulgă părul din cap, în prada celei mai tragice desperări. Lui Dudouis i se făcu milă de el:

— Hai, Ganimard, linişteşte-te. Ne vom strădui să lucrăm mai bine altă dată.

Şi şeful Siguranţei se îndepărtă însoţit de doamna Réal.

Trecură vreo zece minute. Ganimard citea şi

răscitea scrisoarea lui Lupin. Într-un colţ, domnul şi doamna de Crozon, domnul d’Hautrec şi domnul Gerbois se întreţineau cu însufleţire. În sfârşit, contele înaintă către inspector şi-i zise:

— Din toate astea, dragă domnule, rezultă că nu suntem mai avansaţi decât până acum.

— Ba, să mă iertaţi. Cercetările mele au stabilit că Femeia blondă este eroina indiscutabilă a acestor aventuri şi că Lupin o conduce. E un pas enorm.

— Care nu serveşte la nimic. Problema este poate chiar mai confuză. Femeia blondă ucide pentru a fura diamantul albastru, dar nu-l fură. Îl fură pentru a se descotorosi apoi de el în folosul altcuiva.

— Nu pot să fac nimic.

— Desigur, dar ar putea, eventual, altcineva...

— Ce vreţi să spuneţi?

Contele ezită, dar contesa luă cuvântul şi spuse hotărât:

— Există un om, unul singur afară de dumneavoastră, care, după părerea mea, ar fi capabil să se războiască cu Lupin şi să-i vină de hac. Domnule Ganimard, v-ar displăcea dacă i-am solicita ajutorul lui Herlock Sholmes?

Acesta fu descumpănit.

— De loc... numai că... nu prea înţeleg bine...

— Lucrurile stau astfel: Toate aceste mistere mă enervează. Vreau să văd clar. Domnul Gerbois şi domnul d’Hautrec au aceeaşi dorinţă. Am căzut de acord să ne adresăm celebrului detectiv englez.

— Aveţi dreptate doamnă, rosti inspectorul cu o sinceritate care nu era lipsită de un oarecare merit, aveţi dreptate; bătrânul Ganimard nu este în stare să lupte împotriva lui Arsène Lupin. Herlock Sholmes va reuşi oare? I-o urez, fiindcă am pentru el cea mai

mare admiraţie... Totuşi... este puţin probabil...

— Este puţin probabil să reuşească?

— Asta e părerea mea. Socotesc că un duel între Herlock Sholmes şi Arsène Lupin este un lucru dinainte hotărât. Englezul va fi bătut.

— În tot cazul, se poate conta pe dumneavoastră?

— În întregime, doamnă. Concursul meu îi va fi asigurat fără rezervă.

— Cunoaşteţi adresa lui?

— Da. Parker Street 219.

În aceeaşi seară domnul şi doamna de Crozon îşi retraseră plângerea contra consulului Bleichen, şi o scrisoare colectivă îi era adresată lui Herlock Sholmes.

III
HERLOCK SHOLMES ÎNCEPE OSTILITĂŢILE

— Ce doresc domnii?

— Dă-ne ce vrei, răspunse Arsène Lupin ca unul pe care amănuntele nutriţiei îl interesau prea puţin... ce vrei dumneata, dar nici carne nici alcool.

Chelnerul se îndepărtă dispreţuitor.

La rândul meu izbucnii:

— Cum, tot vegetarian?

— Din ce în ce mai mult.

— De plăcere? Din convingere? Din obişnuinţă?

— Din igienă.

— Fără nicio abatere?

— Oh! Ba da... când ies în lume... ca să nu mă singularizez.

Cinam amândoi aproape de Gara de Nord în fundul unui mic restaurant unde Arsène Lupin mă convocase. Îi plăcea aşa, din când în când, să-mi fixeze dimineaţa prin telefon câte o întâlnire, în cine ştie ce colţ al Parisului. Atunci e de o vervă inepuizabilă, fericit că există, simplu şi prietenos, gata oricând să-mi spună vreo anecdotă proaspătă, sau să se lase furat de o amintire sau să-mi relateze vreo aventură pe care eu nu o ştiam.

În seara aceea mi se păru şi mai exuberant ca de obicei. Râdea şi pălăvrăgea cu o vioiciune deosebită şi cu acea ironie fină care-i este caracteristică, ironie

fără răutate, uşoară şi spontană. Era o plăcere să-l vezi astfel, şi nu mă putui abţine să-i spun cât de bucuros eram.

— Da, da, se avântă el, am zile din acestea când totul mi se pare încântător, când viaţa mi se pare o comoară infinită pe care n-aş reuşi niciodată s-o epuizez. Iar Dumnezeu ştie totuşi că trăiesc din belşug!

— Poate prea mult.

— Comoara este infinită, repet! Pot să mă cheltui şi să mă irosesc, pot să-mi împrăştii forţa şi tinereţea în cele patru vânturi, am de unde sorbi alte puteri mai proaspete şi mai tinere... Şi-apoi viaţa mea este atât de frumoasă!... N-ar trebui decât să vreau, nu-i aşa, ca să devin peste noapte, ştiu eu ce?... orator, stăpân de fabrici, om politic... Ei bine, ţi-o jur, niciodată nu mi-a trecut prin cap aşa ceva! Arsène Lupin sunt, Arsène Lupin rămân. Şi în zadar caut în istorie un destin comparabil cu al meu, mai plin, mai intens... Napoleon? Da, poate... Dar acel Napoleon de la sfârşitul carierei sale imperiale, cel din timpul campaniei din Franţa, când Europa îl strivea şi când se întreba după fiecare bătălie dacă nu este ultima pe care o dă.

Era serios? Glumea? Glasul i se înfierbântase.

— Îţi dai seama, esenţialul e primejdia, senzaţia continuă de primejdie! Să ai nevoie de ea ca de aerul pe care-l respiri, s-o simţi în jurul tău că suflă, vuieşte, pândeşte, se apropie.. Şi în mijlocul urgiei să rămâi calm... neclintit!... Dacă nu, eşti pierdut... Nu există decât o senzaţie care s-o egaleze pe aceasta, aceea a şoferului în cursa de automobile! Dar cursa lui ţine o dimineaţă pe când cursa mea durează toată viaţa!

— Ce lirism! mă minunai eu. Ţii cu tot dinadinsul să

mă convingi că nu ai un motiv special care să te stimuleze?

Surâse.

— Haide, zise, eşti un fin psiholog. Există într-adevăr altceva.

Îşi turnă un pahar mare cu apă proaspătă, o înghiţi şi-mi zise:

— Ai citit *Le Temps* de astăzi?

— Pe legea mea, nu.

— Herlock Sholmes a traversat Canalul Mânecii în după-amiaza asta şi soseşte în jurul orei şase.

— Drace! Şi pentru ce?

— Un mic voiaj pe care i-l oferă alde Crozon, nepotul lui d'Hautrec şi Gerbois. S-au întâlnit la Gara de Nord de unde s-au dus la Ganimard. În momentul de faţă se întreţin toţi şase.

Niciodată, în ciuda formidabilei curiozităţi pe care mi-o inspiră, nu mi-am permis să-l descos pe Arsène Lupin asupra faptelor din viaţa lui particulară înainte ca el însuşi să-mi vorbească despre ele. Este vorba de o chestiune de discreţie din partea mea de la care nu mă abat niciodată. De altfel, numele său nu fusese încă pronunţat până atunci, cel puţin oficial, în legătură cu diamantul albastru. Aşteptai deci răbdător. El reluă:

— *Le Temps* publică de asemenea un interviu cu acest excelent Ganimard, după care o anumită femeie blondă care ar fi prietena mea, l-ar fi asasinat pe baronul d'Hautrec şi ar fi încercat să-i sustragă doamnei Crozon faimosul inel. Şi, bineînţeles, mă acuză că sunt instigatorul acestor nelegiuiri.

Un uşor fior mă scutură. Era adevărat? Trebuia să cred că deprinderea de a fura, modul său de existenţă, logica evenimentelor chiar, îl împinseseră

pe acest om până la crimă? Îl observam. Părea aşa de liniştit, privirea îi era atât de deschisă!

Îi examinai mâinile: aveau forme nespus de delicate, mâini cu adevărat inofensive, mâini de artist...

— Ganimard este un halucinat, murmurai.

El protestă:

— Nu, nu. Ganimard are fler... uneori chiar şi inteligenţă.

— Inteligenţă!

— Da, da. De pildă, acest interviu este o lovitură de maestru. În primul rând el anunţă sosirea rivalului său englez pentru a mă pune în gardă şi a-i îngreuia astfel misiunea. În al doilea, precizează exact punctul până la care a dezlegat afacerea pentru ca Sholmes să nu beneficieze decât de propriile sale descoperiri. Tactica e bună.

— Oricum, iată-te cu doi adversari în spinare, şi ce adversari.

— O, unul nu contează.

— Dar celălalt?

— Sholmes? Mărturisesc că este un adversar de soi. Însă tocmai asta mă pasionează şi de aceea mă vezi atât de bine dispus. Mai întâi, e o chestie de amor propriu: lumea socoate că celebrului englez nu-i trebuie prea mult ca să mă pună la respect. Apoi, gândeşte-te ce plăcere trebuie să încerce un luptător de rangul meu la ideea unui duel cu Herlock Sholmes! În concluzie, voi fi obligat să-mi desfăşor toate forţele căci, îl cunosc pe bătrân, nu va da înapoi nici măcar cu un pas.

— Este puternic.

— Foarte puternic. Ca poliţist, nu cred să fi existat sau să existe vreodată cineva ca el. Numai că am un

avantaj asupra lui, acela că el atacă iar eu mă apăr. Rolul meu este mai uşor. În plus...

Îşi termină fraza surâzând imperceptibil:

— În plus, eu îi cunosc strategia pe când el n-o cunoaşte pe a mea. Şi-i rezerv câteva lovituri secrete care-l vor pune pe gânduri...

Bătea uşor cu degetele în masă şi cu un aer încântat lăsa să-i scape frânturi de frază:

— Arsène Lupin contra lui Herlock Sholmes... Franţa împotriva Angliei... În fine, Trafalgarul va fi răzbunat!... Ah, nefericitul... nu bănuieşte că sunt pregătit... iar un Lupin prevenit...

Se întrerupse brusc, scuturat de un acces de tuse, şi îşi ascunse faţa în şervet ca şi când s-ar fi înecat cu ceva.

— O fărâmitură de pâine? îl întrebai... bea puţină apă.

— Nu, nu-i asta, spuse cu o voce înăbuşită.

— Atunci... ce?

— Nevoia de aer.

— Vrei să deschid fereastra?

— Nu, plec... repede, dă-mi te rog pardesiul şi pălăria, o şterg...

— Da? Dar ce înseamnă asta?

— Cei doi domni care tocmai au intrat... îl vezi pe cel mai înalt... ei bine, în timp ce ieşim mergi în stânga mea, ca el să nu mă zărească.

— Cel care se aşază în spatele dumitale?

— Acela. Din motive personale prefer... Îţi voi explica afară...

— Dar cine este?

— Herlock Sholmes.

Cu un puternic efort de voinţă, de parcă i-ar fi fost ruşine de tulburarea de adineauri, puse şervetul la

loc, înghiţi un pahar de apă şi-mi spuse surâzând, complet refăcut:

— E caraghios, nu? Eu nu mă emoţionez totuşi cu uşurinţă, însă această apariţie neaşteptată...

— De ce te temi de vreme ce nimeni nu te poate recunoaşte după atâtea transformări? Chiar eu, de fiecare dată când te văd, cred că mă aflu în faţa unui alt individ.

— *El* mă va recunoaşte, spuse Arsène Lupin. El nu m-a văzut decât o singură dată[4], dar am simţit atunci că mă vedea pentru totdeauna, că vedea nu aparenţa mea mereu schimbătoare, ci însăşi fiinţa care sunt. Şi... apoi... nu mă aşteptam la asta. Tii, ce întâlnire stranie... În acest mic restaurant...

— Ei bine, îi zic, ieşim?

— Nu... nu...

— Atunci ce vrei să faci?

— Cel mai bine ar fi să joc deschis... să mă dau pe mâna lui...

— Sper că n-ai de gând?

— Ba am. În plus aş avea avantajul de a-l examina, de a afla ce ştie... Ah! uite, am impresia că îşi fixează privirea pe ceafa mea, pe umeri... caută... îşi aminteşte...

Reflectă o clipă. Îi observai un surâs maliţios în colţul buzelor, apoi ascultând, cred, de un capriciu al firii lui spontane, mai mult decât de necesităţile situaţiei, se sculă deodată, făcu stânga-mprejur şi, înclinându-se vesel:

— Prin ce minune? Zău că e un noroc prea mare pentru mine... Daţi-mi voie să vă prezint un prieten...

O secundă sau două englezul fu descumpănit, apoi

[4] Arsène Lupin gentleman-spărgător (cap. IX, Herlock Sholmès soseşte prea târziu).

avu un gest instinctiv, gata-gata să se arunce asupra lui Arsène Lupin. Acesta clătină din cap:

— Ar fi o greşeală... fără a mai socoti că gestul n-ar fi de loc frumos... şi atât de inutil!...

Englezul se întoarse la dreapta şi la stânga ca şi când ar fi căutat ajutor.

— Asta cu atât mai puţin, zise Lupin... De altfel sunteţi chiar sigur că aveţi calitatea să puneţi mâna pe mine? Haide, dovediţi-vă un bun jucător.

A se dovedi un bun jucător cu acest prilej nu era de loc tentant. Totuşi, neavând altceva mai bun de ales, englezul se ridică pe jumătate şi făcu prezentările cu răceală:

— Domnul Wilson, prietenul şi colaboratorul meu, domnul Arsène Lupin.

Uluirea lui Wilson stârni ilaritate. Ochii săi holbaţi şi gura larg deschisă îi metamorfozau figura, altminteri înfloritoare, cu pielea lucioasă şi întinsă ca un măr, în jurul căreia părul tuns perie şi o barbă scurtă creşteau ca firele de iarbă stufoase şi viguroase.

— Wilson, nu-ţi ascunzi suficient zăpăceala în faţa celor mai naturale evenimente din lume, rânji Herlock Sholmes cu o nuanţă de batjocură.

Wilson bâlbâi:

— De ce nu-l arestezi?

— N-ai remarcat de loc, Wilson, că acest gentleman este plasat între uşă şi mine, la doi paşi de uşă. N-aş avea timp să mişc nici degetul cel mic că el ar fi şi ajuns afară.

— Puţin îmi pasă, zise Lupin.

Făcu înconjurul mesei şi se aşeză în aşa fel ca englezul să fie între uşă şi el. Asta însemna că se pune la dispoziţia lui.

Wilson îl privi pe Sholmes pentru a-şi da seama

dacă are dreptul să admire această cutezanţă.

Englezul rămase impenetrabil. Peste o clipă însă, strigă:

— Chelner!

Chelnerul veni imediat. Sholmes comandă:

— Sifoane, bere şi whisky.

Pacea era semnată... până la noi dispoziţii. Curând după aceea, toţi patru aşezaţi la aceeaşi masă stăteau de vorbă liniştiţi.

Herlock Sholmes este un om... cum întâlneşti la tot pasul. În vârstă de vreo cincizeci de ani, el seamănă cu un burghez cumsecade, care şi-a petrecut toată viaţa într-un birou, ţinând registre de contabilitate. Nimic nu l-ar deosebi de un onest locuitor al Londrei, nici favoriţii roşcaţi, nici barba rasă, nici aspectul puţin greoi, nimic, dacă n-ar fi privirea sa teribil de ascuţită, vie şi pătrunzătoare.

Şi apoi este Herlock Sholmes, adică un fenomen de intuiţie, observaţie, clarviziune şi ingeniozitate. S-ar zice că natura s-a amuzat să ia cele două tipuri de poliţişti, cei mai extraordinari pe care i-a produs vreodată imaginaţia, pe Dupin al lui Edgar Poe şi pe Lecocq al lui Gaboriau, pentru a construi, în felul ei, unul cu mult mai extraordinar şi mai ireal. Astfel încât, la auzul isprăvilor care l-au făcut celebru în lumea întreagă, te întrebi dacă acest Herlock Sholmes nu este cumva un personaj legendar, un erou produs de creierul unui mare romancier, Conan Doyle, de pildă.

Imediat ce Arsène Lupin îl întrebă asupra duratei şederii sale, el aduse conversaţia pe adevăratul ei făgaş.

— Şederea mea depinde de dumneavoastră,

domnule Lupin.

— O, exclamă celălalt râzând, dacă ar depinde de mine, v-aş ruga să luaţi vaporul chiar în seara aceasta.

— În seara asta e puţin cam prea devreme, dar sper că în opt sau în nouă zile...

— Sunteţi chiar atât de grăbit?

— Am atâtea treburi pe cap, furtul de la banca anglo-chineză, răpirea lady-ei Eccleston... Ce ziceţi, domnule Lupin, o săptămână e de ajuns?

— Şi încă cum, dacă vă mărginiţi la dubla afacere privind diamantul albastru. De altminteri, este exact intervalul de timp de care am nevoie pentru a-mi lua măsurile de precauţie în cazul când soluţionarea acestei duble afaceri v-ar da asupra mea anumite avantaje, periculoase pentru siguranţa mea.

— Numai că, spuse englezul, eu socotesc să obţin aceste avantaje până în zece zile.

— Să mă arestaţi într-a unsprezecea, poate?

— A zecea, ultima limită.

Lupin reflectă şi zise clătinând din cap:

— Dificil... dificil...

— Dificil, da, dar posibil, deci sigur...

— Absolut sigur, intră în vorbă Wilson, ca şi când el însuşi ar fi desluşit clar lunga serie de operaţiuni care l-ar fi condus pe colaboratorul său la rezultatul anunţat.

Herlock Sholmes surâse:

— Wilson, aici de faţă, ştie de ce sunt în stare şi poate să întărească cele spuse de mine. Reluă: Evident, nu am toate atuurile în mână, de vreme ce este vorba de chestiuni vechi de câteva luni. Îmi lipsesc elementele, indiciile pe care de obicei îmi sprijin cercetările.

— Ca de exemplu petele de noroi şi scrumul de ţigară, rosti Wilson cu importanţă.

— Dar în afară de remarcabilele concluzii ale domnului Ganimard, am la dispoziţie toate articolele scrise cu privire la acest subiect, toate observaţiile culese şi, în consecinţă, câteva idei personale asupra afacerii.

— Câteva puncte de vedere care ne-au fost sugerate fie prin analiză, fie prin ipoteze adăugă Wilson sentenţios.

— Sunt indiscret, făcu Arsène Lupin cu acel ton condescendent pe care-l folosea când vorbea cu Sholmes, sunt indiscret dacă vă cer părerea generală pe care v-aţi format-o în această chestiune?

Desigur, lucrul cel mai pasionant era să-i vezi pe aceşti doi bărbaţi, unul în faţa celuilalt, cu coatele pe masă, discutând grav şi temeinic ca şi cum ar fi avut de rezolvat o problemă spinoasă, sau ar fi trebuit să se pună de acord asupra unei controverse. Scena era de o ironie superioară, şi amândoi o gustau din plin, spectatori şi artişti în acelaşi timp. Wilson, la rândul lui nu-şi mai încăpea în piele de plăcere.

Herlock îşi umplu tacticos pipa, o aprinse, şi se exprimă astfel:

— Consider că această afacere este infinit mai puţin complexă decât apare la prima vedere.

— Mult mai puţin, făcu Wilson ca un ecou fidel.

— Spun afacerea, deoarece pentru mine nu există decât una. Moartea baronului d’Hautrec, povestea cu inelul şi, să nu uităm, misterul biletului cu numărul 514, seria 23, nu sunt decât diferitele feţe a ceea ce s-ar putea numi enigma Femeii blonde. Or, după mine, e vorba pur şi simplu de a descoperi legătura

între aceste trei episoade ale aceleiaşi istorii, faptul care dovedeşte unitatea celor trei metode. Ganimard, a cărui judecată este un pic superficială, vede această unitate în facultatea de dispariţie, în puterea de a veni şi de a pleca rămânând totuşi invizibil. Această intervenţie a miraculosului nu mă satisface.

— Şi atunci?

— Atunci, după părerea mea, enunţă cu claritate Sholmes, caracteristica acestor trei aventuri este intenţia dumneavoastră vădită, evidentă, deşi neobservată până acum, de a aduce afacerea pe terenul ales în prealabil de dumneavoastră. Este vorba, în ce vă priveşte, mai mult decât de un plan, de o necesitate, de o condiţie *sine qua non* a reuşitei.

— Aţi putea intra în câteva detalii?

— Uşor. Astfel, chiar de la începutul conflictului cu Gerbois, nu este oare evident că apartamentul maestrului Detinan este locul pe care l-aţi ales, locul inevitabil unde ei trebuiau să se întâlnească? Nici un alt loc nu vi se pare mai sigur, astfel încât le daţi întâlnire acolo, în mod public s-ar putea spune, Femeii blonde şi domnişoarei Gerbois.

— Fiica profesorului, precizează Wilson.

— Acum să vorbim despre diamantul albastru. Aţi fi încercat să vi-l însuşiţi în timpul când baronul d’Hautrec îl poseda? Nu. Însă baronul se mută în casa fratelui său; şase luni mai târziu, intervenţia Antoinettei Bréhat şi prima tentativă. Diamantul vă scapă, iar vânzarea se organizează cu multă vâlvă la palatul Drouot. Va fi o licitaţie liberă? Cel mai bogat amator este sigur că va obţine bijuteria? Nicidecum. În momentul în care bancherul Herschmann este pe punctul de a o câştiga, o femeie îi strecoară o scrisoare de ameninţare şi contesa de Crozon,

pregătită, influenţată chiar de această femeie, cumpără diamantul. Va dispărea el imediat? Nu; vă lipsesc mijloacele. Deci, pauză. Însă contesa se instalează la castelul ei. Este ceea ce aşteptaţi. Inelul dispare.

— Pentru a apărea în pudra de dinţi a consulului Bleichen, anomalie bizară, obiectă Lupin.

— Haida de, strigă Herlock, izbind cu pumnul în masă, să nu-mi vindeţi mie gogoşi... să le-nghită imbecilii, fie, dar nu un vulpoi bătrân ca mine!

— Carevasăzică?

— Carevasăzică...

Sholmes îşi luă un răgaz, ca şi cum ar fi vrut să pregătească efectul. În fine spuse:

— Diamantul albastru care a fost descoperit în pasta de dinţi este un diamant fals. Pe cel veritabil l-aţi păstrat.

Arsène Lupin rămase un moment tăcut, apoi, foarte simplu, cu ochii aţintiţi spre englez:

— Sunteţi un om de temut, domnule.

— Un om de temut, nu-i aşa? sublinie Wilson cu gura căscată de admiraţie.

— Da, afirmă Lupin, totul se luminează, totul capătă adevăratul sens. Niciun judecător de instrucţie, niciunul din ziariştii care s-au dat în vânt după aceste afaceri n-au mers atât de departe în direcţia adevărului. E un miracol de intuiţie şi de logică.

— Ei! făcu englezul, flatat de omagiul unui asemenea cunoscător. Era suficient să cugeţi.

— Era suficient să ştii să cugeţi şi atât de puţini ştiu! Însă acum, când domeniul supoziţiilor este mai restrâns, iar terenul este degajat...

— Ei bine, acum nu mai am decât să descopăr de

ce aceste trei aventuri au fost săvârşite în strada Clapeyron numărul 25, în strada Henri Martin numărul 134 şi între zidurile castelului de Crozon. Asta e toată problema. Restul, sunt baliverne şi şarade pentru copii. Nu este şi părerea dumneavoastră?

— Asta este şi părerea mea.

— În acest caz, domnule Lupin, greşesc când repet că în zece zile sarcina mea va fi terminată?

— În zece zile, da, veţi cunoaşte tot adevărul.

— Şi veţi fi arestat.

— Nu.

— Nu?

— Ca să fiu arestat ar trebui un concurs de împrejurări atât de incredibil, o serie de ghinioane atât de uimitoare, încât nu admit această eventualitate.

— Ceea ce nu pot face nici împrejurările, nici întâmplările potrivnice, o vor putea realiza voinţa şi perseverenţa unui om, domnule Lupin.

— Dacă voinţa şi perseverenţa unui alt om nu opun acestui plan un obstacol de netrecut, domnule Sholmes..

— Nu există obstacol de netrecut, domnule Lupin.

Privirea pe care o schimbară fu profundă, fără provocare de o parte sau de alta, calmă şi îndrăzneaţă. Era primul schimb de lovituri a două spade care încep un duel. Sunetul lor era limpede şi franc.

— Perfect! exclamă Lupin. În sfârşit, cineva! Un adversar, într-adevăr, excepţional, al cărui nume este Herlock Sholmes. Are să fie distractiv.

— Nu vă e frică? întrebă Wilson.

— Aproape, domnule Wilson, şi dovada, spuse Lupin ridicându-se, este că plec să-mi iau în grabă

măsurile de retragere fără de care risc să fiu prins în vizuină. Spuneam aşadar zece zile, domnule Sholmes?

— Zece zile. Astăzi e duminică. De miercuri în opt zile totul va fi terminat.

— Şi voi fi închis?

— Fără nicio îndoială.

— Drace! Şi eu care gustam din plin viaţa asta liniştită, fără necazuri, cu afacerile care-mi mergeau binişor, fără să mă sinchisesc de poliţie, şi înconjurat pretutindeni de o simpatie reconfortantă... şi să trebuiască să schimb totul! În sfârşit, acesta e reversul medaliei. După vreme bună, ploaie... S-a zis cu veselia... Adio.

— Grăbiţi-vă, făcu Wilson plin de solicitudine pentru un individ căruia Sholmes îi inspira o consideraţie vizibilă. Nu pierdeţi niciun minut.

— Niciun minut, domnule Wilson, numai atât cât să vă spun că sunt foarte fericit de această întâlnire şi că îl invidiez pe maestru că are un colaborator atât de preţios ca dumneavoastră.

Se salutară politicos, ca doi adversari în arenă, pe care nu-i desparte nicio ură, dar pe care destinul îi obligă să se lupte fără cruţare. Luându-mă de braţ, Lupin mă scoase afară.

— Ce zici de asta, dragul meu? Iată un prânz ale cărui întâmplări vor face o bună impresie în memoriile pe care le pregăteşti despre mine.

Închise uşa restaurantului şi se opri câţiva paşi mai încolo.

— Fumezi?

— Nu. Nici dumneata dacă nu mă-nşel.

— Eu nici atât.

Îşi aprinse o ţigară cu un chibrit pe care-l scutură

de mai multe ori pentru a-l stinge. Imediat însă aruncă ţigara, traversă strada alergând şi întâlni doi tipi care tocmai răsăriseră din umbră, chemaţi parcă de un semnal. Se întreţinu cu ei câteva minute pe trotuarul opus apoi reveni către mine.

— Te rog să mă ierţi. Blestematul ăsta de Sholmes o să-mi dea de furcă. Dar îţi jur că Lupin nu şi-a spus încă ultimul cuvânt!... O să vadă tipul cu cine are de-a face. La revedere... Inefabilul Wilson are dreptate, n-am niciun minut de pierdut.

Se îndepărtă rapid.

Astfel luă sfârşit această seară neobişnuită sau mai bine-zis partea în care am fost eu amestecat. Căci în ceasurile care urmară avură loc o serie de evenimente pe care mărturiile altor convivi ai acestui dineu mi-au permis din fericire să le reconstitui cu de-amănuntul.

Chiar în clipa în care Lupin mă părăsea, Herloclc Sholmes îşi consultă ceasul şi se ridica la rândul său.

— Nouă fără douăzeci. La ora nouă trebuie să-i întâlnesc pe conte şi pe contesă la gară.

— Să mergem! exclamă Wilson înghiţind, unul după altul, două pahare de whisky.

Ieşiră.

— Wilson, nu întoarce capul... Poate că suntem urmăriţi: în acest caz trebuie să acţionăm ca şi când nu ne-ar păsa. Spune-mi, Wilson, care ţi-e părerea, de ce se afla Lupin în restaurant?

Wilson nu ezită:

— Ca să mănânce.

— Wilson, cu cât lucrăm mai mult împreună, cu atât îmi dau seama mai mult de progresul pe care-l faci. Pe cinstea mea, devii uimitor.

Wilson roşi de plăcere în întuneric, iar Sholmes reluă:

— Ca să mănânce, fie, apoi foarte probabil ca să se asigure dacă mă duc la Crozon cum anunţa Ganimard în interviul său. O să plec deci, ca să nu-l dezamăgesc. Dar, având în vedere că trebuie să i-o iau înainte, n-o să plec.

— A! făcu Wilson surprins.

— Dumneata prietene ia-o pe strada asta, schimbă o trăsură, două, trei şi mai târziu, du-te şi ridică valizele pe care le-am lăsat la ghişeul de bagaje, apoi în cea mai mare grabă la Elysée-Palace.

— Şi la Elysée-Palace?

— Ceri o cameră în care te vei culca şi vei dormi ca un prunc aşteptând instrucţiunile mele.

Wilson plecă, foarte mândru de rolul important ce-i fusese încredinţat. Herlock Sholmes îşi luă bilet pentru expresul de Amiens în care contele şi contesa de Crozon erau deja instalaţi.

Se mulţumi să-i salute, îşi aprinse o a doua pipă şi fumă liniştit, în picioare pe culoar. Trenul se urni. Peste câteva minute veni să se aşeze lângă contesă căreia îi zise:

— Aveţi la dumneavoastră inelul, doamnă?

— Da.

— Sunteţi amabilă să mi-l daţi pentru o clipă?

Îl luă şi-l examină.

— Exact după cum bănuiam, diamantul este o imitaţie.

— O imitaţie?

— Un procedeu nou, care constă în a supune pulberea de diamant la o temperatură enormă încât fuzionează... şi se transformă astfel într-o singură

piatră.

— Cum! Dar diamantul meu este veritabil.

— Al dumneavoastră da, dar acesta nu este al dumneavoastră.

— Şi al meu unde este?

— În mâinile lui Arsène Lupin.

— Şi atunci, acesta?

— Acesta a fost schimbat cu al dumneavoastră şi strecurat în flaconul domnului Bleichen unde l-aţi regăsit.

— Prin urmare e fals?

— Absolut fals.

Uluită şi tulburată contesa tăcea în timp ce soţul ei, nevenindu-i a crede, sucea şi răsucea diamantul pe toate feţele. Ea bâigui în sfârşit:

— E oare posibil? Dar pentru ce nu l-a furat pur şi simplu? Şi apoi cum l-a luat?

— Este exact ceea ce voi încerca să elucidez.

— La castelul de Crozon?

— Nu. Cobor la Creil şi mă înapoiez la Paris. Acolo trebuie să se joace partida dintre Arsène Lupin şi mine. Loviturile pot fi date la fel de bine în ambele locuri. E preferabil însă ca Arsène Lupin să mă creadă în voiaj.

— Totuşi...

— Ce importanţă are, doamnă? Esenţialul este diamantul dumneavoastră, nu?

— Da.

— Ei bine, fiţi liniştită. Adineauri mi-am luat un angajament mai dificil de ţinut. Aveţi cuvântul lui Herlock Sholmes, veţi intra în posesia diamantului veritabil!

Trenul încetinea. Sholmes băgă diamantul fals în buzunar şi deschise uşa. Contele strigă:

— Dar coborâţi din mers!

— Numai în acest fel Lupin îmi va pierde urma, în caz că mă supraveghează. Adio.

Un impiegat protestă zadarnic. Englezul se îndreptă spre biroul şefului de gară. Cincizeci de minute mai târziu el sărea într-un tren care-l aducea la Paris cu puţin timp înainte de miezul nopţii.

Traversă gara în fugă, intră în bufet, ieşi pe o altă uşă şi se aruncă într-o trăsură...

— Birjar, strada Clapeyron.

Când avu certitudinea că nu este urmărit, opri trăsura la capătul străzii şi începu să examineze minuţios casa maestrului Detinan şi cele două clădiri învecinate. Măsură cu pasul anumite distanţe şi trecu în carnet însemnări şi cifre.

— Birjar, strada Henri Martin.

La intersecţia dintre bulevard şi strada Pompe expedie trăsura, merse pe trotuar până la numărul 134 şi reîncepu aceleaşi operaţiuni în faţa casei baronului d’Hautrec şi a celor două imobile care-l încadrau, măsurând lărgimea faţadelor respective şi calculând lăţimea grădiniţelor care precedau linia acestor faţade.

Strada era pustie şi foarte întunecoasă sub cele patru rânduri de arbori, între care, din loc în loc, câte un bec cu gaz părea să lupte inutil împotriva întunericului de nepătruns. Unul din acestea proiecta o lumină palidă asupra unei părţi a palatului şi Sholmes zări tăbliţa „de închiriat” agăţată de grilajul porţii, cele două alei neîngrijite care încercuiau mica peluză şi ferestrele mari, goale, ale casei nelocuite.

„E adevărat, îşi zise, de la moartea baronului nu mai sunt locatari. Ah, dacă aş putea intra să fac o primă vizită!”

Era de ajuns ca această idee să încolţească în mintea lui ca să şi vrea s-o pună în aplicare. Dar cum? Înălţimea grilajului făcea imposibilă orice tentativă de escaladare. Scoase din buzunar o lanternă şi un şperaclu care nu-i lipsea niciodată. Spre marea lui uimire îşi dădu seama că una dintre batante era întredeschisă. Se strecură deci în grădină având grijă să nu se închidă batanta la loc. Dar nu făcuse trei paşi că se opri. La una din ferestrele etajului doi licărise o lumină.

Lumina trecu la o a doua fereastră, la a treia, fără ca el să poată vedea altceva decât o siluetă care se profila pe pereţii camerelor. De la al doilea etaj lumina coborî la primul şi rătăci multă vreme dintr-o încăpere într-alta.

„Cine dracu poate să se plimbe la unu noaptea în casa unde a fost omorât baronul d’Hautrec?” se întrebă Herlock peste măsură de interesat.

Nu exista decât un singur mijloc de a afla şi acela era să pătrundă şi el acolo. Nu ezită. Dar în momentul când traversă fâşia de lumină pe care o arunca becul cu gaz pentru a ajunge la peron, cel dinăuntru îl zărise probabil căci lumina se stinse brusc, iar Herlock n-o mai revăzu.

Împinse încet uşa care dădea spre peron. Era de asemenea deschisă. Neauzind niciun zgomot, se aventură în întuneric, găsi capătul balustradei şi urcă un etaj. Peste tot aceeaşi linişte, acelaşi întuneric.

Ajuns pe palier, pătrunse într-o cameră şi se apropie de fereastra slab luminată din exterior. Atunci îl zări afară pe omul, care, după ce coborâse, probabil, pe o altă scară şi ieşise pe o altă uşă, se strecura acum pe partea stângă, de-a lungul arbuştilor care mărgineau zidul despărţitor dintre cele

două grădini.

„Drace, îşi zise Sholmes, o să-mi scape!”

Coborî val-vârtej scările şi străbătu peronul ca să-i taie necunoscutului retragerea. Nu văzu însă pe nimeni şi îi trebuiră câteva secunde ca să distingă într-un tufiş de arbuşti o umbră mai întunecată care nu era chiar neclintită.

Englezul chibzui: Pentru ce individul nu încercase să fugă atunci când ar fi putut s-o facă atât de uşor? Rămânea, oare, acolo pentru a-l supraveghea pe intrusul care-l deranjase din treaba lui misterioasă? În orice caz, socoti el, nu e Lupin. Lupin ar fi mai dibaci. Este cineva din banda lui.

Trecu o bună bucată de vreme. Herlock nu se mişca, cu ochii aţintiţi pe adversarul care-l pândea. Cum însă adversarul nu se clintea de loc, iar englezul nu era omul care să se complacă în inactivitate, verifică dacă butoiaşul revolverului funcţiona, îşi scoase pumnalul din teacă şi porni drept spre inamic cu acea cutezanţă rece şi cu acel dispreţ în faţa primejdiei care-l fac atât de redutabil.

Un zgomot sec: individul îşi încărca revolverul. Herlock se aruncă brusc asupra tufişului. Celălalt nu avu timp să se întoarcă: englezul îi şi sărise în spate. Avu loc o luptă violentă, desperată, în cursul căreia Herlock ghicea efortul omului de a-i smulge cuţitul. Dar Sholmes, pe care ideea unei victorii apropiate şi dorinţa nebună de a pune numaidecât mâna pe complicele lui Lupin îl scotea din minţi, simţea în el o forţă irezistibilă. Îşi răsturnă adversarul, se lăsă pe el cu toată greutatea şi, imobilizându-l, ţinându-l de beregată cu cinci degete înfipte ca articulaţiile unei gheare, căută cu mâna liberă lanterna electrică, apăsă butonul şi proiectă lumina pe figura

prizonierului său.

— Wilson! urlă el, îngrozit.

— Herlock Sholmes! bâigui o voce sugrumată, cavernoasă.

Rămaseră mult timp unul lângă celălalt, fără să scoată o vorbă, copleşiţi amândoi, cu creierul golit. Claxonul unui automobil sfâşie văzduhul. Un vânticel agită frunzele. Sholmes nu se clintea, cu cele cinci degete în continuare încleştate de beregata lui Wilson care scotea un horcăit din ce în ce mai slab.

Şi, deodată, Herlock cuprins de mânie, îşi slăbi strânsoarea ca să-l apuce însă de umeri şi să-l zgâlţâie violent:

— Ce faci aici? Răspunde... Ce? Ţi-am spus eu să te bagi în tufişuri şi să mă spionezi?

— Să te spionez! gemu Wilson, dar nu ştiam că erai dumneata.

— Atunci ce? Ce faci aici? Trebuia să te culci!

— M-am culcat.

— Trebuia să dormi!

— Am dormit.

— Nu trebuia să te trezeşti!

— Scrisoarea dumitale...

— Scrisoarea mea?

— Da, cea pe care un comisionar mi-a adus-o la hotel din partea dumitale.

— Din partea mea? Eşti nebun?

— Ţi-o jur.

— Unde e scrisoarea?

Amicul îi întinse o foaie de hârtie. La lumina lanternei, Herlock citi cu stupoare:

„*Wilson, dă-te jos din pat şi aleargă în str. Henri*

Martin. Casa este goală. Intră, inspectează, întocmeşte un plan exact şi întoarce-te la culcare.

Herlock Sholmes.”

— Tocmai măsurăm camerele, spuse Wilson, când am zărit o umbră în grădină. N-am avut decât o singură idee...

— Aceea de a pune mâna pe umbră... Ideea era excelentă... Numai că, vezi, zise Sholmes ajutându-şi tovarăşul să se ridice şi trăgându-l înspre el, altă dată, Wilson, când vei mai primi o scrisoare de la mine, asigură-te mai întâi dacă scrisul nu este imitat.

— Păi atunci, făcu Wilson începând să întrezărească adevărul, scrisoarea nu vine de la dumneata?

— Din păcate, nu.

— Dar de la cine?

— De la Arsène Lupin.

— Dar în ce scop a scris-o?

— Oh! habar n-am şi tocmai acest lucru mă nelinişteşte. Pentru ce dracu şi-o fi dat osteneala să te deranjeze? Dacă ar fi fost vorba de mine, aş înţelege, dar nu e vorba decât de dumneata. Şi mă întreb ce interes...

— Mă grăbesc să mă înapoiez la hotel.

— Şi eu, Wilson.

Ajunseră la grilaj. Wilson care păşea înainte, puse mâna pe o bară şi trase.

— Ia te uită, zise, ai închis-o?

— Nicidecum, am lăsat-o întredeschisă...

— Totuşi...

Herlock trase la rândul lui, apoi, înspăimântat, se repezi la încuietoare. Îi scăpă o înjurătură:

— Mii de draci!... este închisă!... închisă cu cheia!

Zgudui poarta cu toată puterea apoi, înţelegând zădărnicia sforţărilor sale, lăsă braţele să-i cadă în jos descurajat şi articulă cu o voce sacadată:

— Acum îmi explic totul... e mâna lui! El a prevăzut că voi coborî la Creil şi mi-a întins aici o mică şi nostimă capcană, în caz că voi veni să-mi încep cercetările chiar în seara aceasta. Pe deasupra a avut gentileţea să-mi trimită şi un tovarăş de captivitate. Toate acestea pentru a mă face să pierd o zi şi de asemenea, fără îndoială, pentru a-mi dovedi că aş face bine să-mi văd de treburile mele...

— Asta înseamnă că suntem prizonierii lui.

— Acesta e cuvântul. Herlock Sholmes şi Wilson sunt prizonierii lui Arsène Lupin. Aventura începe minunat. Dar nu, nu, nu este admisibil...

O mână se lăsă pe umărul lui, mâna lui Wilson.

— Acolo sus... priveşte acolo sus... o lumină.

Într-adevăr, una din ferestrele de la etajul întâi era luminată.

Plecară amândoi în pas alergător, fiecare pe câte o scară şi se întâlniră în acelaşi timp la intrarea camerei luminate. În mijlocul camerei ardea un muc de lumânare. Alături, se afla un paner din care ieşea gâtul unei sticle, picioarele unui pui şi o jumătate de pâine.

Sholmes izbucni în râs:

— Admirabil! ni se oferă o cină. Ăsta e palatul minunilor. O adevărată feerie! Haide Wilson, nu mai face mutra asta de înmormântare. Totul e foarte nostim.

— Eşti sigur că e foarte nostim? gemu Wilson lugubru.

— Dacă sunt sigur, strigă Sholmes cu o veselie puţin prea zgomotoasă ca să fie naturală, dar, crede-

mă, n-am văzut niciodată ceva mai nostim! Este de un comic nespus. Ce maestru al ironiei este acest Arsène Lupin! Te trage pe sfoară, dar cu atâta graţie! N-aş da locul meu la acest festin pentru tot aurul din lume... Wilson, bătrâne, mă întristezi. M-am înşelat eu oare, n-ai de loc această nobleţe de caracter care te ajută să suporţi ghinionul? De ce te plângi? La ora asta ai fi putut avea pumnalul meu înfipt în beregată... sau eu pe al tău... căci exact asta doreai, prieten rău ce eşti.

Reuşi, cu ajutorul glumelor şi al sarcasmelor să-l învioreze pe bietul Wilson şi să-l facă să înghită o pulpă de pui şi un pahar cu vin. Dar când lumânarea se topi, iar ei trebuiră să se întindă pe parchet ca să doarmă şi să accepte peretele drept pernă, partea penibilă şi ridicolă a situaţiei le apăru din nou. Iar somnul lor fu trist.

Dimineaţa, Wilson se trezi frânt de oboseală şi amorţit de frig. Un zgomot uşor îi atrase atenţia. Herlock Sholmes, în genunchi încovoiat, examina cu lupa firişoarele de praf şi reconstituia nişte urme de cretă albă, aproape şterse, alcătuind cifre pe care le trecea în carnet.

Escortat de Wilson, pe care această treabă îl interesa într-un mod deosebit, el studie fiecare cameră şi găsi în alte două aceleaşi semne făcute cu creta. De asemenea, mai notă două cercuri desenate pe panourile de stejar ale duşumelei, o săgeată de pe un lambriu şi patru cifre scrise pe patru trepte ale scării.

Peste o oră Wilson îi zise:

— Cifrele sunt exacte, nu-i aşa?

— Exacte? Nu ştiu încă, răspunse Herlock, căruia aceste descoperiri îi readuseră bună dispoziţie. În tot

cazul ele înseamnă ceva.

— Ceva foarte clar, răspunse Wilson. Ele reprezintă numărul lamelor de parchet.

— A!

— Da. Cât despre cele două cercuri, ele arată că panourile sunt false, după cum poţi să te convingi, iar săgeata este îndreptată în sensul urcării ascensorului de bucătărie.

Herlock Sholmes îl privi mirat.

— Ah! dar bunul meu prieten cum de ştii toate astea? Clarviziunea ta mă face să mă simt aproape ruşinat.

— O, e foarte simplu, spuse Wilson, umflându-se în pene, am trasat toate aceste semne aseară, după instrucţiunile dumitale sau mai degrabă după ale lui Arsène Lupin, de vreme ce scrisoarea pe care mi-ai trimis-o este a lui.

Poate că Wilson în acest moment se expunea unui pericol mai teribil decât cel din timpul luptei din tufiş cu Sholmes. Căci acesta simţi o poftă feroce să-l sugrume. Stăpânindu-se, schiţă o grimasă care voia să pară un surâs şi rosti:

— Perfect, perfect, iată o treabă excelentă care ne ajută mult să înaintăm. Nu cumva, admirabilul tău spirit de analiză şi de observaţie s-a exercitat şi asupra altor puncte? Voi profita de rezultatele dobândite.

— Pe legea mea, nu, m-am limitat la astea.

— Păcat! Debutul promitea. Dar dacă aşa stau lucrurile, nu mai avem altceva de făcut decât să plecăm.

— Să plecăm? Cum?

— Aşa cum pleacă oamenii cumsecade, pe uşă.

— E închisă.

— O s-o deschidă cineva.

— Cine?

— Vrei să-i strigi pe cei doi poliţişti care trec pe bulevard?

— Dar...

— Dar ce?

— Ar fi prea umilitor. Ce va zice lumea când va afla că dumneata, Herlock Sholmes şi cu mine, Wilson, am fost prizonierii lui Arsène Lupin?

— Ce vrei, drăguţă, vor râde ţinându-se cu mâinile de burtă, răspunse sec şi cu faţa contractată Herlock. Dar nu ne putem totuşi fixa domiciliul în această casă.

— Şi nu încerci nimic?

— Nimic.

— Totuşi, individul care a adus panerul cu provizii n-a traversat grădina nici la sosire, nici la plecare. Există o altă ieşire, prin urmare. S-o căutăm şi nu vom mai avea nevoie să recurgem la agenţi.

— Foarte logic. Numai că uiţi că această ieşire a fost căutată timp de şase luni de toată poliţia din Paris şi că eu însumi, în timp ce dormeai, am inspectat palatul de sus până jos. Ah, bunul meu Wilson, Arsène Lupin este un vânat cu care nu suntem deprinşi. Nu lasă nimic în urma lui...

La ora unsprezece Herlock Sholmes şi Wilson fură eliberaţi... şi conduşi la cel mai apropiat post de poliţie, unde comisarul, după ce-i interogă cu severitate, îi eliberă afişând o politeţe şi o compătimire cu totul exasperante:

— Sunt dezolat, domnilor, de ce vi s-a întâmplat. Veţi avea o părere jalnică despre ospitalitatea franceză. Dumnezeule, ce noapte trebuie să fi

petrecut! Ah, acest Lupin este într-adevăr lipsit de respect.

O maşină îi duse până la Elysée-Palace. La biroul de recepţie Wilson ceru cheia de la camera sa. După câteva cercetări funcţionarul îi răspunse foarte mirat:

— Dar, domnule, dumneavoastră aţi eliberat camera.

— Eu! Cum?

— Prin scrisoarea pe care prietenul dumneavoastră ne-a predat-o azi dimineaţă.

— Care prieten?

— Domnul care ne-a predat scrisoarea... Uitaţi-vă, cartea dumneavoastră de vizită se află încă anexată aici. Iată-le.

Wilson le luă. Era exact una din cărţile lui de vizită iar pe scrisoare era chiar scrisul său.

— Dumnezeule mare, murmură el, încă o figură neplăcută.

Apoi adăugă neliniştit:

— Şi bagajele?

— Le-a luat prietenul dumneavoastră.

— A!... şi dumneavoastră i le-aţi dat?

— Desigur, de vreme ce cartea dumneavoastră de vizită ne autoriza.

— Într-adevăr... într-adevăr...

Plecară amândoi la întâmplare pe Champs Elysée tăcuţi şi umblând agale. Un soare vesel de toamnă strălucea pe cer. Aerul era plăcut şi uşor.

La Rond-Point, Herlock îşi aprinse pipa şi îşi reluă mersul. Wilson strigă:

— Nu te înţeleg, Sholmes, eşti de un calm!... Îşi bat joc de dumneata, se joacă cu dumneata precum o pisică cu un şoarece... Iar dumneata nu sufli o vorbă!

Sholmes se opri şi-i spuse:

— Wilson, mă gândesc la cartea de vizită.

— Ei bine?

— Ei bine, iată un om care, prevăzând o luptă posibilă cu noi şi-a procurat mostre din scrisul tău şi al meu şi are una din cărţile tale de vizită gata pregătită în portmoneu. Îţi dai seama câtă grijă, câtă voinţă perspicace, ce metodă şi ce organizare reprezintă toate acestea?

— Asta înseamnă?

— Asta înseamnă, Wilson, că pentru a te război cu un inamic atât de formidabil înarmat, atât de uimitor pregătit, şi pentru a-l învinge, trebuie să fii... trebuie să fii eu. Şi după cum vezi, Wilson, adăugă el, râzând, nu ne reuşeşte chiar din prima lovitură.

La ora şase *L'Écho de France*, în ediţia de seară, publica această notiţă:

„Azi dimineaţă domnul Thénard, comisar de poliţie în al XVI-lea arondisment, i-a eliberat pe domnii Herlock Sholmes şi Wilson încuiaţi prin grija lui Arsène Lupin în palatul defunctului baron d'Hautrec unde au petrecut o noapte excelentă.

Uşuraţi pe deasupra şi de valize, ei au depus o plângere împotriva lui Arsène Lupin.

Arsène Lupin, care de data asta s-a mulţumit să le servească o mică lecţie, îi sfătuieşte să nu-l oblige la măsuri mai grave!"

— Ha! făcu englezul mototolind ziarul, copilării! Acesta este singurul reproş pe care i-l fac lui Lupin... prea se ţine de şotii... Galeria contează prea mult pentru el... Există ceva de Gavroche în acest om.

— Aşadar, Herlock, mereu acelaşi calm?

— Mereu acelaşi calm, replică Sholmes cu un accent în care clocotea mânia cea mai înspăimântătoare. La ce bun să mă enervez? SUNT ATÂT DE SIGUR CĂ VOI AVEA ULTIMUL CUVÂNT!

IV
CÂTEVA LUMINI ÎN BEZNĂ

Oricât de călit ar fi caracterul unui om – iar Sholmes face parte dintre acele fiinţe pe care neşansa nu le abate cu nimic din drum – există totuşi împrejurări în care cel mai neobosit dintre oameni simte nevoia să-şi împrospăteze forţele înainte de a înfrunta din nou sorţii unei bătălii.

— Pentru astăzi iau vacanţă, zise el.

— Şi eu?

— Tu, Wilson, vei cumpăra haine şi lenjerie ca să ne refacem garderoba. În acest timp eu mă odihnesc.

— Odihneşte-te Sholmes. Veghez eu.

Wilson pronunţă aceste două cuvinte cu toată importanţa unei santinele plasată în avantposturi şi prin urmare expusă la cele mai grave primejdii. Pieptul i se bombă, muşchii i se întinseră. Cu o privire ageră scrută spaţiul cămăruţei de hotel unde îşi aleseseră domiciliul.

— Veghează Wilson. Voi profita de aceasta ca să-mi pregătesc un plan de bătaie mai potrivit pentru adversarul pe care trebuie să-l combatem. Vezi Wilson, ne-am înşelat asupra lui Lupin. Trebuie să reluăm lucrurile de la capăt.

— Chiar mai dinainte dacă e posibil. Dar avem timp?

— Nouă zile, bătrâne. Deci cu cinci zile mai mult

decât ne trebuie.

Toată după-amiaza englezul şi-o petrecu fumând şi dormind. Îşi începu operaţiunile abia a doua zi.

— Wilson sunt gata. Acum putem să mergem.

— Să mergem, strigă Wilson cuprins de avânt războinic. Mărturisesc că în ce mă priveşte simt mâncărimi în talpă.

Sholmes avu trei lungi întrevederi; mai întâi cu maestrul Detinan căruia îi examină apartamentul în cele mai mici detalii; cu Suzanne Gerbois căreia îi telegrafiase să vină şi pe care o interogă asupra Femeii blonde; în sfârşit cu sora Auguste, retrasă la mănăstirea des Visitandines după asasinatul baronului d'Hautrec. La fiecare vizită Wilson îl aştepta afară şi de fiecare dată îl întreba.

— Mulţumit?

— Foarte mulţumit.

— Eram sigur. Suntem pe calea cea bună. Să mergem.

Merseră mult. Vizitară cele două imobile care încadrau palatul din strada Henri Martin apoi se duseră până în strada Clapeyron şi, în timp ce Wilson examina faţada casei cu numărul 25, Sholmes nu înceta să zică:

— Este evident că există nişte treceri secrete între toate aceste case... Dar ceea ce nu pricep...

În sinea lui Wilson se îndoi pentru prima oară de atotputernicia genialului său colaborator. De ce vorbea atâta şi acţiona aşa de puţin?

— De ce? strigă Sholmes, răspunzând gândurilor nerostite ale lui Wilson, pentru că, atunci când ai de-a face cu un diavol ca Lupin, munceşti în gol, la întâmplare, şi în loc să extragi adevărul din fapte precise trebuie să-l deduci ca să-l verifici apoi dacă se

potriveşte exact cu evenimentele.

— Bine, dar trecerile secrete?

— Ei şi! Chiar când am să le aflu, când am s-o găsesc pe aceea care i-a permis lui Lupin să intre la avocatul său, sau pe cea prin care a plecat Femeia blondă după moartea baronului d'Hautrec, voi fi mai avansat? Înseamnă oare că am făcut un pas înainte? O să am astfel arme pentru a-l ataca?

— Să atacăm totuşi! exclamă Wilson.

Nu terminase bine aceste cuvinte că se dădu înapoi cu un strigăt. Ceva tocmai căzuse la picioarele lor, un sac pe jumătate plin cu nisip care ar fi putut să-i accidenteze grav.

Sholmes ridică fruntea; deasupra lor nişte muncitori lucrau pe o schelă agăţată de balconul etajului cinci.

— Ei bine, avem noroc, exclamă el. Un pas mai mult şi ne cădea în cap sacul unuia dintre aceşti neghiobi. S-ar crede că într-adevăr...

Se întrerupse, apoi se năpusti în casă, urcă cele cinci etaje, sună, dădu năvală în apartament, spre marea spaimă a valetului şi trecu pe balcon. Acolo nu mai era nimeni.

— Unde-s muncitorii care erau aici?... îl întrebă pe valet.

— Au plecat chiar acum.

— Pe unde?

— Pe scara de serviciu.

Sholmes se aplecă. Văzu doi oameni care ieşeau din casă cu mâna pe biciclete. Încălecară şi se făcură nevăzuţi.

— Lucrează de mult timp pe această schelă?

— Aia? abia de azi dimineaţă. Erau noi.

Sholmes îl ajunse pe Wilson.

Se înapoiară trişti şi această a doua zi se sfârşi într-o tăcere apăsătoare.

În ziua următoare, program identic. Se aşezară pe aceeaşi bancă din strada Henri Martin şi spre marea disperare a lui Wilson, care nu se amuza de loc, totul nu fu decât o interminabilă staţionare în faţa celor trei imobile.

— Ce speri dumneata, Sholmes? Că Lupin va ieşi din aceste clădiri?

— Nu.

— Că va apare Femeia blondă?

— Nu.

— Atunci?

— Atunci, sper să se producă un mic fapt, un mic eveniment cu totul neînsemnat care să-mi servească drept punct de plecare.

— Şi dacă nu se produce?

— În acest caz se va produce ceva în mine, o scânteie care va aprinde pulberea.

Un singur incident rupse monotonia acestei dimineţi, dar de o natură mai degrabă dezagreabilă.

Calul unui domn care trecea pe aleea călăreţilor din mijlocul străzii, făcu o săritură şi se lovi de banca pe care cei doi stăteau aşezaţi, astfel că crupa atinse uşor umărul lui Sholmes.

— Hei, hei, rânji acesta, încă puţin şi mi-ar fi strivit umărul.

Domnul încerca din toate puterile să-şi potolească calul. Englezul scoase revolverul şi ochi. Dar Wilson îi apucă braţul cu putere:

— Eşti nebun, Herlock! Potoleşte-te, ce faci... O să-l ucizi pe acest gentleman!

— Lasă-mă Wilson... lasă-mă...

Se angajă o luptă în timpul căreia domnul îşi

stăpâni animalul şi-i dădu pinteni.

— Acum n-ai decât să tragi! exclamă Wilson triumfător, după ce călăreţul ajunse la o oarecare distanţă.

— Dar bine, nătărăule, nu pricepi că ăsta era un complice de al lui Arsène Lupin?

Sholmes tremura de furie. Wilson, jalnic, bâlbâi:

— Cum aşa? Gentlemenul ăsta?

— Complicele lui Lupin, ca şi muncitorii care ne-au aruncat sacul în cap.

— E posibil oare?

— Posibil sau nu, aş fi avut astfel prilejul să obţin o probă.

— Omorându-l pe gentleman?

— Doborându-i calul, foarte simplu. Fără tine aş fi pus mâna pe unul din complicii lui Arsène Lupin. Înţelegi ce prostie ai făcut?

După-amiaza fu mahmură. Nu-şi adresară nicio vorbă. Pe la ora cinci, cum se plimbau încoace şi încolo, având mereu grijă să se ţină la o oarecare distanţă de clădiri, trei muncitori tineri care se ţineau de braţ, voiră să-şi continue drumul fără să se despartă. Sholmes care era prost dispus, se împotrivi. Avu loc o scurtă busculadă. Sholmes făcu pe boxerul, aplică un pumn în pieptul unuia, un altul în figura celuilalt, doborând doi din trei. Aceştia, fără să insiste prea mult, se îndepărtară împreună cu tovarăşul lor.

— Ah! asta îmi face bine, exclamă el, şi-aşa aveam nervii încordaţi... excelentă treabă...

Zărindu-l însă pe Wilson sprijinit de perete îi zise:

— Ce-i? Ce s-a întâmplat, bătrâne, de eşti atât de palid?

Bătrânul camarad îi arătă braţul care atârna inert şi bolborosi:

— Nu ştiu ce am... o durere în braţ.

— O durere în braţ? Serioasă?

— Da... da... braţul drept.

Cu toate eforturile nu reuşea să şi-l mişte. Herlock îl palpă, mai întâi cu blândeţe apoi într-un mod mai brutal, „ca să văd, zicea, gradul exact al durerii". Gradul exact al durerii fu aşa de ridicat încât, foarte neliniştit, intră într-o farmacie apropiată, unde Wilson aproape că leşină.

Farmacistul şi ajutoarele sale se arătară plini de solicitudine. Constatară că braţul era frânt şi deîndată se puse problema unui chirurg, a unei operaţii, a spitalului. În aşteptare, îl dezbrăcară pe pacient, care zguduit de suferinţă începu să urle.

— Bine... bine... perfect, zicea Sholmes care-i ţinea braţul, un pic de răbdare, bătrâne camarad... În cinci sau şase săptămâni nu va mai fi nimic... O să mi-o plătească ei, ticăloşii, înţelegi... mai ales el... căci piaza rea de Lupin le-a făcut pe toate... Ah! îţi jur, dacă vreodată...

Se întrerupse brusc, lăsă braţul, fapt care-i provocă lui Wilson o durere atât de puternică încât nefericitul leşină din nou... şi lovindu-şi fruntea articulă:

— Wilson, am o idee... dacă din întâmplare?...

Rămase nemişcat, cu privirea fixă, bombănind câteva frânturi de frază:

— Da, asta e... totul s-ar explica... Cauţi în altă parte ceea ce este lângă tine. La naiba, ştiam că nu trebuia decât să cuget! Ah, bunul meu Wilson, cred că ai să fii mulţumit.

Abandonându-l pe bătrânul camarad se repezi afară şi alergă până la casa cu numărul 25.

Sus, în dreapta uşii, pe una din pietre era gravat: *Destange, arhitect 1875.*

La numărul 23 la fel.

Până aici nimic mai firesc. Dar mai încolo, pe strada Henri Martin, ce-o fi?

Trecea o trăsură.

— Birjar, strada Henri Martin, 134, în galop!

În picioare, în trăsură el stârnea calul, oferea bacşişuri vizitiului. Mai repede!... Şi mai repede!

Când făcu colţul cu strada Pompe se simţi cuprins de nelinişte. Era oare un pic de adevăr în ceea ce întrevăzuse?

Sus, pe una dintre pietre erau gravate aceste cuvinte: *Destange, arhitect 1874*

Pe imobilele vecine aceeaşi inscripţie: *Destange, arhitect 1874*.

Consecinţa acestor emoţii fu de aşa natură că se prăbuşi pentru câteva minute pe pernele trăsurii tremurând de bucurie. În fine, în mijlocul beznei, pâlpâia o luminiţă! Prin marea pădure întunecată în care se încrucişau mii de cărări, iată că deosebea prima urmă a drumului urmat de inamic!

Intră într-un oficiu poştal şi ceru legătura telefonică cu castelul de Crozon. Îi răspunse chiar contesa.

— Alo?... dumneavoastră sunteţi, doamnă?

— Domnul Sholmes, nu? Cum merge?

— Foarte bine... dar vă rog, urgent, vă rog să-mi spuneţi... alo?... un singur cuvânt...

— Vă ascult.

— În ce epocă a fost construit castelul de Crozon?

— A ars acum treizeci de ani şi a fost reconstruit.

— De către cine? Şi în ce an?

O inscripţie deasupra peronului conţine aceste cuvinte: *Lucien Destange, arhitect, 1877*.

— Mulţumesc, doamnă, la revedere.

Părăsi oficiul murmurând:

„Destange... Lucien Destange... numele nu-mi e necunoscut”.

Zărind un cabinet de lectură, consultă un dicţionar modern şi copie nota consacrată lui „*Lucien Destange, născut în 1840. Marele premiu al Romei, ofiţer al Legiunii de Onoare, autor de lucrări foarte apreciate asupra arhitecturii... etc.*”

După acestea se înapoie la farmacie şi de acolo la spitalul unde fusese transportat Wilson. Pe patul său de suferinţă, cu braţul vârât într-o faşă, scuturat de friguri, bătrânul camarad aiura.

— Victorie! Victorie! strigă Sholmes. Am în mână un capăt al firului!

— Care fir?

— Cel care mă va duce la ţintă. Voi merge de acum pe un teren sigur, unde vor exista amprente, indicii...

— Scrum de ţigară? întrebă Wilson însufleţit de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

— Şi multe altele. Gândeşte-te, Wilson, am descoperit linia misterioasă care uneşte cele trei aventuri diferite ale Femeii blonde. Pentru ce crezi că au fost alese de Lupin cele trei case unde au avut loc cele trei aventuri?

— Nu ştiu, pentru ce?

— Pentru că aceste trei case, Wilson, au fost construite de acelaşi arhitect. Vei spune că era uşor de ghicit? Desigur... Dar nimeni nu s-a gândit la asta.

— Nimeni, în afară de dumneata.

— În afară de mine, care ştiu acum că acelaşi arhitect, combinând nişte planuri analoge, a făcut posibilă săvârşirea celor trei acte, în aparenţă miraculoase, dar în realitate simple şi uşoare.

— Ce fericire!

— Era şi timpul, bătrâne camarad, începeam să-mi pierd răbdarea. Căci suntem deja într-a patra zi.

— Din zece.

— O, de acum înainte...

Exuberant şi voios nu mai putea sta locului, contrar obiceiului său.

— Nu, dar când mă gândesc că adineauri, în stradă, ticăloşii ăia mi-ar fi putut frânge braţul la fel de bine ca pe al tău. Ce spui de asta, Wilson?

Wilson se mulţumi să se cutremure la această oribilă supoziţie.

Sholmes reluă:

— Să profităm de lecţie. Vezi, Wilson, marea noastră greşeală a fost să-l combatem pe Lupin fără mască şi să ne oferim cu amabilitate loviturilor lui. Nu este decât pe jumătate rău, de vreme ce n-a reuşit să te atingă decât pe tine.

— Şi că m-am ales numai cu un braţ rupt, gemu Wilson.

— Când puteau fi amândouă. Dar, gata cu flecăreala! În plină zi, şi supravegheat, sunt învins. În umbră însă şi liber în mişcări, am avantaj, oricare ar fi forţele inamicului.

— Ganimard te-ar putea ajuta.

— Niciodată! În ziua în care voi putea spune: Arsène Lupin este acolo, iată vizuina lui şi uite cum să pui mâna pe el, l-aş deranja pe Ganimard la una din cele două adrese pe care mi le-a dat, la domiciliul lui, în strada Pergolèse sau la taverna elveţiană din Piaţa Châtelet. Până atunci lucrez singur.

Se apropie de pat, puse mâna pe umărul lui Wilson, natural pe umărul bolnav, şi-i spuse cu multă afecţiune:

— Îngrijeşte-te, bătrâne camarad. De acum înainte

rolul tău e să le dai de lucru la doi sau trei din oamenii lui Arsène Lupin care vor aştepta în zadar, pentru a-mi da de urmă să vin aici ca să mă interesez de sănătatea ta. Este un rol de încredere.

— Un rol de încredere pentru care îţi mulţumesc, replică Wilson, pătruns de gratitudine. Îmi voi da silinţa să-l îndeplinesc conştiincios. Dar după câte văd, nu mai revii?

— De ce s-o fac? întrebă Sholmes cu răceală.

— Într-adevăr... într-adevăr... îmi voi da toată silinţa. Atunci, un ultim serviciu Herlock: n-ai să-mi dai ceva de băut?

— De băut?

— Da, mor de sete şi cu febra mea.

— Cum să nu, îndată...

Pipăi două, trei sticle, zări un pachet de tutun, îşi aprinse pipa şi deodată, ca şi când n-ar fi auzit rugămintea amicului său, plecă, în timp ce bătrânul camarad implora din priviri un inaccesibil pahar cu apă.

— Cu domnul Destange!

Servitorul îl măsură din cap până-n picioare pe individul căruia tocmai îi deschisese uşa palatului – magnificului palat situat în piaţa Malesherbes, colţ cu strada Montchanin – şi faţă de aspectul puţin prezentabil al acestui om cu părul cărunt, prost bărbierit şi a cărui redingotă neagră, de o curăţenie îndoielnică, se mula pe formele ciudate ale unui trup pe care natura îl nedreptăţise într-un mod deosebit, îi răspunse cu dispreţul cuvenit:

— Domnul Destange este sau nu este acasă. Depinde. Domnul are o carte de vizită?

Domnul nu avea o asemenea carte, dar poseda o

scrisoare de recomandare iar servitorul trebui să ducă această scrisoare domnului Destange, care îi dădu ordin să-l aducă la el pe noul venit.

Acesta fu prin urmare introdus într-o rotondă imensă, care ocupa una din aripile palatului, şi ai cărei, pereţi erau acoperiţi cu cărţi. Arhitectul îi zise:

— Dumneavoastră sunteţi domnul Stickmann?

— Da, domnule.

— Secretarul meu mă anunţă că este bolnav şi vă trimite pentru a continua catalogul general de cărţi pe care l-a început sub îndrumarea mea şi, în mod cu totul special, catalogul de cărţi germane. Aveţi deprinderea unor asemenea munci?

— Da, domnule, o lungă deprindere, răspunse zisul domn Stickmann cu un puternic accent nemţesc.

În aceste condiţii acordul fu repede încheiat, iar domnul Destange, fără să mai zăbovească, se puse pe muncă împreună cu noul său secretar.

Herlock Sholmes ajunsese în locul dorit.

Pentru a scăpa de supravegherea lui Lupin şi pentru a pătrunde în palatul în care Lucien Destange locuia împreună cu fiica lui Clotilde, ilustrul detectiv trebuise să facă un plonjon în necunoscut, să acumuleze stratageme, să atragă, sub numele cele mai diferite, bunăvoinţa şi confidenţele unei mulţimi de personaje, pe scurt, să trăiască de douăzeci şi patru de ore, viaţa cea mai complicată.

Căpătase următoarele informaţii: domnul Destange, care avea o sănătate mediocră şi era dornic de odihnă, se retrăsese din afaceri şi trăia printre colecţiile de cărţi de arhitectură pe care le strânsese. Nicio distracţie nu-l atrăgea în afară de priveliştea şi administrarea bătrânelor sale tomuri prăfuite.

Cât priveşte pe fiica sa Clotilde, aceasta trecea drept o originală. Mereu închisă ca şi tatăl ei, dar într-o altă parte a palatului, ea nu ieşea niciodată.

„Toate acestea, îşi zicea detectivul, notând într-un registru titlurile de cărţi pe care i le dicta domnul Destange, nu constituie un lucru decisiv, dar un pas înainte tot reprezintă. Este imposibil să nu dau de loc peste soluţia unora dintre aceste probleme pasionante. Domnul Destange este oare asociatul lui Lupin? Continuă să-l vadă? Există oare hârtii referitoare la construcţia celor trei imobile? Aceste hârtii îmi vor furniza oare adresa altor imobile trucate în acelaşi fel, pe care Lupin le-ar fi rezervat pentru el şi banda lui?”

Domnul Destange, complicele lui Arsène Lupin! Acest om venerabil, ofiţer al Legiunii de Onoare, lucrând cot la cot cu un spărgător, nu era de loc o ipoteză plauzibilă. De altfel, admiţând această complicitate, cum ar fi putut domnul Destange să prevadă cu treizeci de ani în urmă, evaziunile lui Arsène Lupin, pe atunci copil de ţâţă?

Ce-are a face! Englezul se înverşuna. Cu flerul său prodigios, cu acel instinct, care îi este propriu, simţea că un mister îi dă târcoale. Îl ghicea din unele amănunte pe care nu le putea preciza dar sub a căror impresie se afla de când intrase în casă.

Până în dimineaţa celei de a două zile nu făcuse încă nicio descoperire interesantă. La ora două o zări pentru prima oară pe Clotilde Destange, care venise să caute o carte în bibliotecă. Era o femeie la treizeci de ani, brună, cu gesturi domoale şi tăcute, şi a cărei faţă păstra impresia indiferentă a celor care trăiesc mult timp închişi în ei înşişi. Schimbă câteva vorbe cu domnul Destange şi se retrase fără a-l fi privit măcar

pe Sholmes.

După-amiaza se scurse monoton. La ora cinci domnul Destange anunţă că iese. Sholmes rămase singur pe culoarul circular suspendat la jumătatea înălţimii rotondei. Ziua era pe sfârşite. El însuşi se pregătea să plece, când auzi ceva trosnind, şi în acelaşi timp avu senzaţia că cineva se afla în încăpere. Trecură câteva minute lungi. Şi deodată se înfioră: o umbră apăruse în semiobscuritate foarte aproape de el, pe balcon. Era cu putinţă? De cât timp îi ţinea companie personajul invizibil? Şi de unde venea?

Omul coborî treptele şi se îndreptă spre un dulap mare de stejar. Ascuns înapoia draperiilor care atârnau pe rampa galeriei, în genunchi, Sholmes pândea; îl văzu pe omul care scotocea printre hârtiile cu care dulapul era plin. Ce căuta?

Şi iată că deodată uşa se deschise şi domnişoara Destange intră cu vioiciune, spunându-i cuiva care se afla în urmă:

— Aşadar, eşti hotărât să rămâi în casă, tată? În acest caz aprind lumina... Stai, o secundă...

Omul împinse batantele dulapului şi se ascunse în pervazul unei ferestre largi ale cărei perdele le trase în faţa lui. Cum de nu-l văzuse domnişoara Destange? Cum de nu-l auzise? Foarte calmă, aceasta răsuci butonul şi-i făcu tatălui ei loc să treacă. Se aşezară unul alături de celălalt. Ea deschise un volum pe care-l adusese, şi începu să citească.

— Secretarul tău mai este aici? întrebă ea după un timp.

— Nu... doar vezi...

— Eşti în continuare mulţumit de el? reluă ca şi

când ar fi ignorat boala adevăratului secretar şi înlocuirea lui cu Stickmann.

— Da, da, în continuare...

Capul domnului Destange se clătina în dreapta şi-n stânga. Adormi.

Trecu un timp. Tânăra citea. Una din perdele fu dată la o parte şi omul se strecură de-a lungul peretelui spre uşă, mişcare ce avea loc în spatele domnului Destange, dar în faţa Clotildei, astfel că Sholmes putu să-l vadă distinct. Era Arsène Lupin.

Englezul fremăta de bucurie. Calculele sale erau juste; pătrunsese chiar în inima misterioasei afaceri, iar Lupin se găsea la locul prevăzut.

Clotilde nu se clintea totuşi, deşi ar fi fost imposibil să-i fi scăpat un singur gest al acestui om. Lupin aproape că ajunsese la uşă, şi întinsese mâna spre clanţă, când un obiect căzu de pe masă, atins de haina acestuia. Domnul Destange se trezi tresărind. Arsène Lupin se afla deja în faţa lui cu pălăria în mână surâzător.

— Maxime Bermond! exclamă bucuros domnul Destange... dragul meu Maxime!... ce vânt bun te aduce?...

— Dorinţa de a vă vedea pe dumneavoastră ca şi pe domnişoara Destange.

— Te-ai întors aşadar din voiaj?

— Ieri.

— Rămâi să cinezi cu noi?

— Nu, cinez la restaurant cu nişte prieteni.

— Atunci mâine? Clotilde, insistă să vină mâine. Ah! bravul meu Maxime. Exact la tine mă gândeam zilele astea.

— Adevărat?

— Da, făceam ordine în acest dulap în hârtiile mele

de altădată şi am regăsit ultimul nostru cont.

— Care cont?

— Cel din strada Henri Martin.

— Mai păstraţi încă asemenea hârţoage? La ce bun?

Se instalară toţi trei într-un salonaş care comunica cu rotonda printr-o deschizătură destul de largă.

„Este oare Lupin?” îşi zise Sholmes cuprins de o îndoială subită.

Da, cu siguranţă, el era, însă putea la fel de bine să fie altul, care semăna cu Arsène Lupin prin anumite caracteristici, dar care totuşi îşi păstra individualitatea distinctă, trăsăturile lui personale, privirea, culoarea părului.

În ţinută de seară, cu cravată albă şi o cămaşă uşoară care i se mula pe corp, acesta vorbea cu vioiciune, istorisind nişte întâmplări de care domnul Destange râdea din toată inima, şi care aduceau un surâs pe buzele Clotildei. Şi fiecare dintre aceste surâsuri părea o recompensă pe care Arsène Lupin o căuta şi se bucura de a fi cucerit-o. Atunci el devenea mai spiritual şi mai vesel şi, pe nesimţite, la auzul acestui glas limpede şi fericit, înfăţişarea Clotildei se însufleţea şi pierdea expresia de răceală care o făcea aşa de puţin simpatică.

„Se iubesc, gândi Sholmes, dar ce naiba poate fi comun între Clotilde Destange şi Maxime Bermond? Ştie ea oare că Maxime nu este altul decât Arsène Lupin?”

Până la ora şapte ascultă cu înfrigurare, reţinând cele mai neînsemnate cuvinte. Apoi, cu infinite precauţii, coborî şi traversă prin acea parte a încăperii unde nu risca să fie văzut din salon.

Afară, Sholmes se asigură că prin apropiere nu aştepta nicio trăsură sau automobil, şi se îndepărtă şchiopătând pe bulevardul Malesherbes. Pe o stradă alăturată însă, îşi îmbrăcă pardesiul ce-l purta pe braţ, îşi deformă pălăria, se redresă şi astfel metamorfozat se întoarse şi aşteptă cu ochii nedezlipiţi de uşa palatului Destange.

Arsène Lupin ieşi aproape îndată şi se îndreptă spre centrul Parisului prin strada Constantinopol şi Londra. La o sută de paşi în urma lui mergea Herlock.

Minute delicioase pentru englez! Adulmeca aerul cu lăcomie, ca un copoi de rasă, care se află pe o urmă proaspătă. Într-adevăr, a-şi urmări adversarul i se părea un lucru nespus de plăcut. Cel supravegheat nu era el, ci Arsène Lupin, invizibilul Arsène Lupin. Îl ţinea, ca să spunem aşa, în vârful privirii, prins parcă de fire imposibil de rupt. Şi era o desfătare să contemple, printre trecători, această pradă care era a lui.

Dar nu trecu mult şi fu izbit de un fenomen curios: în intervalul care-l despărţea de Arsène Lupin, alţi oameni avansau în aceeaşi direcţie; îi reţinură atenţia mai cu seamă doi vlăjgani cu pălării rotunde pe trotuarul din partea stângă, şi alţi doi cu şapcă şi ţigări în gură pe trotuarul din dreapta.

Poate că nu era vorba decât de o întâmplare. Dar Sholmes se miră şi mai mult când, după ce Lupin intrase într-o tutungerie, cei patru oameni se opriră – şi mai mult încă – atunci când aceştia plecară în acelaşi timp cu el, dar izolat, fiecare urmând de pe partea sa Şoseaua d’Antin.

„Afurisită treabă, gândi Sholmes, prin urmare este filat!”

Ideea că alţii erau pe urmele lui Arsène Lupin, că alţii i l-ar răpi – nu era vorba de glorie, puţin îi păsa de asta, ci de plăcerea imensă de a-l pune el singur cu botul pe labe pe cel mai redutabil adversar pe care-l întâlnise vreodată – ideea aceasta îl exaspera. Totuşi nu se putea înşela: oamenii aveau acel aer detaşat, aerul prea natural al celor care îşi potrivesc mersul după mersul altei persoane şi nu vor să fie remarcaţi.

„Ganimard ştie oare mai multe decât lasă să se vadă? murmură Sholmes... Îşi bate joc de mine?”

Îi veni să-l acosteze pe unul din cei patru oameni, ca să se lămurească despre ce era vorba. Dar, aproape de bulevard, mulţimea devenea mai densă şi se temu că-l pierde pe Lupin, astfel că iuţi pasul. Ajunse într-un loc mai deschis în momentul în care Lupin urca treptele restaurantului unguresc, colţ cu strada Helder. Uşa era deschisă în aşa fel încât Sholmes, aşezat pe o bancă de pe bulevard, pe partea opusă, îl văzu cum lua loc la o masă servită cu fast, împodobită cu flori, unde se aflau trei domni în ţinută de seară şi două femei foarte elegante, care-l primiră cu demonstraţii de simpatie.

Herlock îi căută din ochi pe cei patru indivizi şi-i zări risipiţi prin grupurile care ascultau orchestra de ţigani dintr-o cafenea vecină. Lucru curios, ei nu păreau să se ocupe de Lupin ci mai mult de oamenii care îi înconjurau.

La un moment dat, unul din ei scoase o ţigară din buzunar şi opri un domn în redingotă şi pălărie înaltă. Domnul îi oferi un foc de la ţigara lui, şi Sholmes avu impresia că discutau, mai mult decât ar fi fost cazul pentru aprinsul unei ţigări. În sfârşit, domnul urcă treptele peronului şi aruncă o privire în restaurant. Zărindu-l pe Lupin, înaintă şi se întreţinu câteva clipe

cu el, apoi alese o masă vecină, iar Sholmes constată că acest domn nu era altul decât călăreţul din strada Henri Martin.

Atunci înţelese. Nu numai că Arsène Lupin nu era urmărit dar aceşti oameni făceau parte din banda lui! Aceşti oameni vegheau asupra securităţii lui! Erau corpul de gardă, sateliţii săi, escorta sa atentă. Oriunde stăpânul se expunea vreunei primejdii, complicii erau acolo, gata să-l avertizeze, gata să-l apere. Cei patru indivizi erau complici! Domnul în redingotă era complice!

Pe englez îl străbătu un fior. Va putea, oare, vreodată să pună mâna pe această fiinţă inaccesibilă? Ce putere nemărginită reprezenta o atare organizaţie condusă de un asemenea şef!

Rupse o foaie din carnet, mâzgăli cu creionul câteva rânduri, o închise într-un plic, şi-i zise unui puşti de cincisprezece ani care era întins pe bancă:

— Ţine băiete, ia o trăsură şi du această scrisoare casierei de la taverna elveţiană, din Piaţa Châtelet. Repede...

Îi dădu o piesă de cinci franci. Puştiul dispăru.

Trecu o jumătate de oră. Mulţimea se îngroşase, iar Sholmes nu-i mai distingea decât din când în când pe acoliţii lui Lupin.

Cineva îl atinse şi o voce îi şopti la ureche;

— Ei bine, ce s-a întâmplat, d-le Sholmes?

— Dumneavoastră sunteţi, domnule Ganimard?

— Da. Am primit biletul dumneavoastră la tavernă. Ce s-a întâmplat?

— El este aici.

— Ce spuneţi?

— Acolo... În restaurant... daţi-vă mai la dreapta... Îl vedeţi?

— Nu.

— Îi toarnă şampanie vecinei.

— Dar nu este el.

— Ba el este.

— Dacă vă spun... A! totuşi... Într-adevăr, s-ar putea... Ah! ticălosul, *cum seamănă*! murmură cu naivitate Ganimard... Şi ceilalţi, complicii?

— Nu. Vecina este lady Cliveden, cealaltă, ducesa de Cleath, iar vizavi, ambasadorul Spaniei la Londra.

Ganimard făcu un pas. Herlock îl reţinu.

— Ce imprudenţă! Sunteţi singur.

— Şi el e singur.

— Nu, are oameni care fac de gardă pe bulevard... fără a-l mai socoti pe domnul din restaurant!

— Păi, când eu îl voi lua pe Arsène Lupin de guler strigându-i numele, voi avea toată sala de partea mea, pe toţi chelnerii.

— Ar fi mai bine cu câţiva agenţi.

— Atunci numaidecât amicii lui Arsène Lupin ar deschide ochii. Aşa că vedeţi, domnule Sholmes, nu avem de ales.

Avea dreptate, Sholmes o simţea. Era mai bine să rişte şi să profite de nişte împrejurări excepţionale. Îi recomandă lui Ganimard numai atât:

— Încercaţi să vă faceţi recunoscut cât mai târziu posibil.

Şi el însuşi se strecură în spatele chioşcului de ziare fără a-l pierde din vedere pe Arsène Lupin care, înclinat spre vecina sa, surâdea.

Inspectorul traversă strada cu mâinile în buzunare, ca unul care merge drept înaintea lui. Abia ajuns însă pe trotuarul opus, o coti brusc şi dintr-o săritură escaladă peronul.

Un fluierat strident... Ganimard se ciocni de-un

maître d’hôtel, apărut deodată în pragul uşii, care-l îmbrânci indignat, cum ar fi făcut cu un intrus a cărui ţinută dubioasă ar fi dezonorat luxul restaurantului. În aceeaşi clipă, domnul în redingotă ieşea. Acesta îi luă apărarea inspectorului şi amândoi, el şi maître d’hôtelul se certau violent, amândoi de altfel agăţaţi de Ganimard unul reţinându-l, celălalt îmbrâncindu-l, într-un asemenea hal că în ciuda protestelor sale furioase, nefericitul fu azvârlit până în josul peronului.

De îndată se produse o învălmăşeală. Doi agenţi de poliţie, atraşi de zgomot, încercară să împrăştie mulţimea, dar o rezistenţă de neînţeles îi imobiliza, astfel că nu izbutiră să se debaraseze de umerii care îi presau şi de spinările care le barau drumul.

Şi deodată, ca prin minune, trecerea este liberă! Maître d’hôtelul înţelegând eroarea îşi cere scuze, domnul în redingotă renunţă să-l mai apere pe inspector, mulţimea se îndepărtează, agenţii trec. Ganimard se năpusteşte la masa cu cei şase convivi. Nu mai sunt decât cinci! Se uită în jurul lui... nici o altă ieşire în afară de uşă.

— Unde e persoana care se afla pe acest loc? strigă el la cei cinci convivi stupefiaţi... Da, eraţi şase... unde se află a şasea persoană?

— Domnul Destro?

— Nu, Arsène Lupin!

Un chelner se apropie:

— Domnul acela tocmai a urcat la mezanin...

Ganimard se precipită. Mezaninul era alcătuit din saloane particulare şi era prevăzut cu o ieşire specială spre bulevard!

„Găseşte-l dacă poţi, gemu Ganimard, acum este departe!”

...El nu se afla prea departe, cel mult la două sute de metri, în omnibuzul Madeleine-Bastilia, omnibuz care înainta liniştit, în trapul mărunt al celor trei cai, depăşind piaţa Operei şi luând-o pe bulevardul Capucinilor. Pe platformă, doi vlăjgani cu melon stăteau la taifas. Pe imperială, în capul scării somnola un moşneag: Herlock Sholmes.

Moţăind, legănat de mişcarea vehiculului, englezul monologa:

„Dacă bravul meu Wilson m-ar vedea, cât ar fi de mândru de colaboratorul său! Ei... era uşor de prevăzut că o dată cu acel fluierat toată partida era pierdută şi că nu rămânea altceva mai bun de făcut decât să supraveghez împrejurimile restaurantului. Într-adevăr, viaţa nu este lipsită de interes cu acest diavol de om!

La staţia terminus, aplecându-se, Sholmes îl zări pe Arsène Lupin care trecea prin faţa gărzii sale şi-l auzi murmurând: „La Étoile”.

„Perfect, la Étoile îşi dau întâlnire. Voi fi acolo. Să-l lăsăm s-o întindă cu automobilul şi să-i urmărim cu trăsura pe cei doi acoliţi.”

Cei doi acoliţi o luară pe jos, ajunseră într-adevăr la Étoile şi sunară la uşa unei căsuţe situată în strada Chalgrin nr. 40. La colţul pe care-l formează această străduţă puţin frecventată, Sholmes putu să se ascundă în umbra unui intrând.

Una din cele două ferestre ale parterului se deschise, un om cu pălărie rotundă trase jaluzelele. Pe deasupra jaluzelelor se strecura o rază de lumină.

Peste zece minute, un domn veni să sune la aceeaşi uşă, apoi peste foarte puţin timp, un alt individ. În sfârşit, se opri un automobil din care Sholmes văzu că descind două persoane: Arsène

Lupin şi o femeie înfăşurată într-un mantou şi cu o voaletă deasă.

„Femeia blondă, fără nicio îndoială”, îşi zise Sholmes, în timp ce automobilul se îndepărta.

Aşteptă să treacă un minut, se apropie de casă, escaladă pervazul ferestrei şi, ridicat în vârful picioarelor, putu să arunce o privire în încăpere prin deschizătura de deasupra.

Arsène Lupin, sprijinit de şemineu, vorbea cu însufleţire. Ceilalţi, în picioare, în jurul lui, îl ascultau cu atenţie. Printre ei Sholmes îl recunoscu pe domnul în redingotă şi crezu că-l recunoaşte şi pe maître d’hôtelul de la restaurant. Cât priveşte Femeia blondă, aceasta era întoarsă cu spatele, aşezată pe un fotoliu.

„Ţin sfat, socoti el... Evenimentele din această seară i-au neliniştit şi simt nevoia să chibzuiască. Ah!... de i-aş prinde pe toţi o dată, dintr-o lovitură!...”

Unul dintre complici mişcându-se, Sholmes sări jos şi se ascunse în umbră. Domnul în redingotă şi maître d’hôtelul ieşiră din casă. Curând, primul etaj se ilumină: cineva trase jaluzelele de la fereastră. Apoi se făcu întuneric atât sus cât şi jos.

„Ea şi el au rămas la parter, îşi zise Herlock. Cei doi complici locuiesc la primul etaj.”

Aşteptă o bună parte a nopţii fără să se mişte, temându-se ca Arsène Lupin să nu plece în absenţa lui. La ora patru, zărind doi agenţi de poliţie la capătul străzii, îi opri, le explică situaţia şi le încredinţă supravegherea clădirii.

Apoi se duse la Ganimard acasă, în strada Pergolèse, şi-l trezi.

— Îl am din nou în mână.

— Pe Arsène Lupin?

— Da.

— Dacă îl aveţi ca şi în cursul zilei trecute, mai bine mă culc. În fine, să mergem la comisariat.

Merseră până în strada Mesnil iar de acolo la domiciliul comisarului, domnul Decointre. Apoi, însoţiţi de o jumătate de duzină de oameni, reveniră în strada Chalgrin.

— Ceva nou? îi întrebă Sholmes pe cei doi agenţi de gardă.

— Nimic.

Începeau să răsară zorile când, după ce-şi luă toate măsurile, comisarul sună şi se îndreptă către loja portăresei. Înspăimântată de această invazie, tremurând din tot corpul, femeia răspunse că la parter nu existau locatari.

— Cum, niciun locatar!? strigă Ganimard.

— Ba nu, sunt cei de la primul etaj, domnii Leroux... Şi-au mobilat parterul pentru nişte rude din provincie...

— Un domn şi o doamnă?

— Da.

— Care au venit aseară împreună cu ei?

— Poate... dormeam... Totuşi nu cred, iată cheia, nu mi-a cerut-o nimeni...

Cu acea cheie comisarul deschise uşa care se afla de partea cealaltă a vestibulului. Parterul nu avea decât două camere şi acestea erau goale.

— Imposibil! spuse Sholmes, eu i-am văzut, şi pe ea şi pe el.

Comisarul rânji:

— Nu mă-ndoiesc, însă nu sunt aici.

— Să urcăm la primul etaj. Trebuie să fie acolo.

— Primul etaj este locuit de cei doi Leroux.

— Îi vom interoga pe cei doi Leroux.

Urcară cu toţii scara. Comisarul sună. La al doilea semnal un individ, care nu era altul decât unul din garda personală al lui Lupin apăru în cămaşă şi cu un aer furios.

— Ei bine, ce este? Ia te uită ce scandal... treziţi oamenii...

Se opri însă încurcat:

— Dumnezeule... e adevărat, sau visez?... este domnul Decointre! Şi dumneavoastră domnule Ganimard? Cu ce vă pot servi?

Se auzi un formidabil hohot de râs. Ganimard hohotea, într-o criză de ilaritate, care-l făcu să se ţină cu mâinile de burtă, şi-i năvălise tot sângele-n obraz.

— Dumneata eşti Leroux? reuşi el să articuleze... Oh!... ce caraghioslâc... Leroux, complicele lui Arsène Lupin... Ah! să mor, nu alta... Şi fratele dumitale Leroux. Poate fi văzut?

— Edmond, eşti acolo? Domnul Ganimard ne face o vizită.

Un alt individ, a cărui vedere dublă veselia lui Ganimard, înaintă.

— E posibil! Să-ţi închipui una ca asta! Ah! dragi prieteni, aţi băgat-o pe mânecă... Cine şi-ar fi închipuit vreodată! Din fericire bătrânul Ganimard veghează şi are, mai ales, prieteni care-l ajută... prieteni care vin de departe.

Şi întorcându-se către Sholmes făcu prezentările:

— Victor Leroux, inspector la Siguranţă, unul dintre cei buni printre cei mai buni, din brigada de fier... Edmond Leroux, funcţionar principal la serviciul antropometric...

V
O RĂPIRE

Herlock Sholmes nu se clinti. Să protesteze? Să-i acuze pe aceşti doi oameni? Era inutil. Fără probele care-i lipseau cu desăvârşire şi cu a căror căutare nu voia să-şi piardă timpul, nimeni nu l-ar crede.

Crispat, cu pumnii strânşi, nu se gândea decât să nu-şi trădeze turbarea şi decepţia în faţa triumfătorului Ganimard. Îi salută respectuos pe fraţii Leroux, apărătorii ordinei, şi se retrase. În vestibul făcu un ocol şi se îndreptă spre o uşă joasă prin care se intra în pivniţă, de unde culese o piatră de culoare roşie, un granat.

Ieşind afară, citi pe clădire aproape de tăbliţa cu numărul 40 această inscripţie: *Lucien Destange, arhitect, 1877*.

Aceeaşi inscripţie la numărul 42.

„Mereu dubla ieşire, gândi el. Numerele 40 şi 42 comunică între ele. Cum de nu m-am gândit la asta? Ar fi trebuit să rămân cu cei doi agenţi în timpul nopţii.”

Îi întrebă pe cei doi, arătându-le uşa casei vecine:

— Pe aici au ieşit două persoane în absenţa mea, nu?

— Da, un bărbat şi o femeie.

Îl luă de braţ pe inspectorul principal şi, trăgându-l spre el:

— Domnule Ganimard, aţi râs prea mult ca să mai fiţi supărat pentru micul deranj ce vi l-am pricinuit...

— Oh! nu sunt supărat de loc.

— Nu-i aşa? Dar cine râde la urmă, râde mai bine, aşa că e cazul să terminăm.

— Sunt de aceeaşi părere.

— Iată-ne în ziua a şaptea. Peste trei zile, trebuie să fiu neapărat la Londra.

— O! o!...

— Voi fi acolo, domnul meu, şi v-aş ruga să fiţi pregătit în noaptea de marţi spre miercuri.

— Pentru o expediţie de acelaşi gen? făcu Ganimard zeflemitor.

— Da, domnul meu, de acelaşi gen.

— Şi care se va termina...?

— Prin capturarea lui Arsène Lupin.

— Credeţi?

— V-o jur pe onoarea mea!

Sholmes îl salută şi se duse să se odihnească puţin în hotelul cel mai apropiat; după care, întremat, încrezător în el, se întoarse în strada Chalgrin, strecură doi ludovici în mâna portăresei, se asigură că fraţii Leroux erau plecaţi, află că imobilul aparţinea unui oarecare Harmingeat şi cu o lumânare coborî în pivniţă prin uşiţa de lângă care culesese granatul.

La capătul de jos al scării culese altul de formă identică.

„Nu m-am înşelat, socoti el, pe aici se face comunicarea... Să vedem, şperaclul meu va deschide pivniţa rezervată locatarului de la parter? Da... perfect. Să examinăm aceste dulapuri pentru sticle... O! o!, nişte locuri unde praful lipseşte... iar pe pământ urme de paşi...”

Un zgomot uşor îl făcu să fie numai urechi. Împinse

uşa repede, suflă în lumânare şi se ascunse în spatele unei grămezi de lăzi goale. După câteva secunde îşi dădu seama că unul din dulapurile de fier pivota uşor o dată cu porţiunea de zid în care era prins. Se zări lumina unei lanterne. Apăru un braţ. Un om intră.

Se aplecă până jos de parcă ar fi căutat ceva. Cu vârful degetelor împrăştie praful şi de mai multe ori se ridică şi aruncă ceva într-o cutie de carton pe care o ţinea în mâna stângă. După aceea şterse urmele propriilor paşi în acelaşi fel ca urmele lăsate de Lupin şi de Femeia blondă şi se apropie de dulap.

Scoase un strigăt răguşit şi se prăbuşi. Sholmes se aruncase asupra lui. Fu o treabă de un minut şi prin procedeul cel mai simplu din lume, omul se văzu întins pe podea, legat de mâini şi de picioare.

Englezul se aplecă spre el:

— Cât vrei ca să vorbeşti?... Ca să spui ce ştii?...

Omul răspunse printr-un surâs atât de ironic că Sholmes înţelese zădărnicia întrebării.

Se mulţumi să-i exploreze buzunarele, dar investigaţiile nu-i aduseră decât o trusă de chei, o batistă şi cutiuţa de carton de care individul se servise şi care conţinea o duzină de granate asemănătoare cu cele pe care Sholmes le culesese. Slabă pradă!

Şi apoi, ce avea să facă cu acest om? Să aştepte ca prietenii să-i vină într-ajutor şi să-i predea pe toţi poliţiei? La ce bun? Ce avantaj ar scoate de aici împotriva lui Lupin?

Ezită. Examinarea cutiuţei însă, îl decise. Pe ea se afla următoarea adresă: „*Léonard, bijutier, rue de la Paix*.”

Îl abandonă pur şi simplu pe om. Împinse la loc dulapul, închise pivniţa şi ieşi din casă. De la un oficiu

poştal îl anunţă pe domnul Destange că nu putea să vină decât a doua zi. Se duse apoi la bijutier căruia îi înmâna granatele:

— Doamna m-a trimis cu aceste pietre. S-au desfăcut dintr-o bijuterie pe care a cumpărat-o de aici.

Sholmes pica la ţanc. Negustorul răspunse:

— Într-adevăr... Doamna mi-a telefonat. Va trece chiar dânsa peste puţin timp pe aici.

De-abia la ora cinci Sholmes, postat pe trotuar, zări o femeie înfăşurată într-un voal des, a cărei turnură i se păru suspectă. Prin geam putu s-o vadă când depunea pe tejghea o bijuterie împodobită cu granate.

Ea plecă aproape îndată, făcu diverse cumpărături pe jos, urcă spre Clichy şi o luă pe nişte străzi pe care englezul nu le cunoştea. La căderea nopţii acesta intră după ea, fără ca portăreasa să-l observe, într-o casă cu cinci etaje, cu două corpuri de clădire, şi prin urmare cu numeroşi locatari. La etajul doi se opri şi intră. Două minute mai târziu englezul îşi încerca norocul şi una după alta îşi proba cu precauţie cheile din trusa pe care pusese mâna. A patra se întoarse în broască.

În întunericul în care se afla, descoperi nişte camere absolut goale, ca ale unui apartament nelocuit, cu uşile deschise. La capătul unui culoar însă, răzbătea lumina unei lămpi şi apropiindu-se în vârful picioarelor, o văzu, prin geamul transparent care separa salonul de camera alăturată, pe femeia voalată care-şi scotea mantoul şi pălăria, le depunea pe unicul scaun din încăpere şi se înfăşură într-un halat de catifea.

O văzu apoi că se îndreaptă spre şemineu şi apasă

pe butonul unei sonerii electrice. Şi jumătatea panoului din dreapta şemineului se mişcă, glisă pe acelaşi plan cu peretele şi se insinuă în grosimea panoului alăturat.

Când deschizătura fu destul de largă, femeia trecu şi... dispăru cu lampă cu tot.

Sistemul era simplu. Sholmes îl folosi.

Merse bâjbâind prin întuneric şi la un moment dat faţa i se izbi de nişte lucruri moi. La flacăra unui chibrit constată că se afla într-o debara micuţă plină cu rochii atârnate pe suporturi. Îşi croi drum şi se opri în faţa pervazului unei uşi închise printr-o tapiserie, sau cel puţin cu partea din spate a unei tapiserii. După ce se consumă chibritul, zări o lumină care pătrundea prin ţesătura slabă şi uzată a stofei învechite.

Atunci privi.

Femeia blondă era acolo, sub ochii lui, la îndemână.

Ea stinse lampa şi aprinse lumină electrică. Pentru prima dată Sholmes putu să-i vadă faţa în plină lumină. Tresări. Femeia pe care până la urmă izbutise s-o dibuiască, după atâtea tertipuri şi manevre, nu era alta decât Clotilde Destange.

Clotilde Destange, asasina baronului d’Hautrec şi autoarea furtului diamantului albastru! Clotilde Destange, misterioasa prietenă a lui Lupin! În sfârşit, Femeia blondă!

„Pe toţi dracii, cugetă el, nu sunt decât un dobitoc încălţat. Fiindcă prietena lui Lupin este blondă iar Clotilde brunetă, nu mi-a trecut prin cap să fac legătura între cele două femei. Ca şi cum Femeia blondă ar mai fi putut să rămână blondă după asasinarea baronului şi furtul diamantului!”

Sholmes distingea o parte a încăperii, un elegant budoar, împodobit cu tapete luminoase şi bibelouri scumpe. O canapea de mahon se întindea de-a lungul unei trepte joase. Clotilde se aşezase pe ea şi rămăsese nemişcată, cu capul între mâini. Peste puţin timp, el îşi dădu seama că plângea. Pe obrajii palizi i se rostogoleau lacrimi mari, alunecau către colţurile gurii şi cădeau, picătură cu picătură, pe catifeaua capotului. Şi altele urmau necontenit, ieşite parcă dintr-un izvor de nesecat. Această desperare sumbră şi resemnată, care se manifesta prin curgerea lentă a lacrimilor, era spectacolul cel mai trist care se poate închipui.

În spatele ei se deschise o uşă. Arsène Lupin intră.

Se priviră multă vreme fără să-şi spună un cuvânt, apoi el îngenunchie lângă ea, îi strânse capul la piept, o înconjură cu braţele şi în gestul cu care o îmbrăţişa pe tânăra fată există o tandreţe profundă şi o mare compasiune. Cei doi nu se mişcau. O linişte blândă îi uni, iar lacrimile fetei curgeau mai puţin abundent.

— Aş fi vrut atât de mult să te fac fericită! murmură el.

— Sunt fericită...

— Nu, din moment ce plângi... Lacrimile tale mă întristează peste măsură, Clotilde.

Fără voia ei se lăsa prinsă de sunetul vocii lui mângâietoare şi îl asculta lacomă de speranţă şi de fericire. Faţa i se destinse într-un surâs, dar un surâs atât de trist totuşi! El o imploră:

— Nu fi tristă, Clotilde, nu trebuie să fii, nu ai dreptul la asta!

Ea îi arătă mâinile delicate şi suple şi-i spuse grav:

— Atâta vreme cât mâinile acestea vor fi mâinile mele, voi fi tristă, Maxime.

— Dar pentru ce?

— Ele au ucis.

Maxime exclamă:

— Taci! Nu te gândi la asta, trecutul e mort... trecutul nu contează.

Şi-i sărută mâinile lungi şi palide, iar ea îl privea cu un surâs mai luminos, de parcă fiecare sărut ar fi şters câte puţin din oribila amintire.

— Trebuie să mă iubeşti, Maxime, trebuie, pentru că nicio femeie nu te va iubi ca mine. Am acţionat numai ca să-ţi plac, şi acţionez şi acum nu la ordinele tale, ci potrivit dorinţelor tale intime. Săvârşesc acte contra cărora instinctele şi conştiinţa mea se revoltă, dar nu pot să rezist... fac totul mecanic pentru că îţi foloseşte ţie, pentru că tu vrei asta... şi sunt gata s-o iau de la cap chiar mâine... oricând.

El zise, cu amărăciune:

— Ah! Clotilde, de ce te-am amestecat în viaţa mea aventuroasă? Ar fi trebuit să rămân Maxime Bermond pe care-l iubeai acum cinci ani şi să nu te fac să-l cunoşti... pe celălalt care sunt.

— Îl iubesc la fel pe acest om şi nu regret nimic, spuse ea foarte încet.

— Ba da, regreţi că ţi-ai pierdut viaţa ta dinainte, viaţa la lumina zilei.

— Nu regret nimic, când eşti aici, spuse ea cu pasiune. Nu mai există nicio greşeală, nu mai există nicio crimă, când ochii mei te văd. Nu mai îmi pasă că sunt nefericită, departe de tine, că sufăr, că plâng, că am oroare de tot ce fac! Dragostea ta şterge totul... accept totul... Dar trebuie să mă iubeşti...

— Eu nu te iubesc pentru că trebuie, Clotilde, ci pentru unicul motiv că te iubesc.

— Eşti sigur? zise ea foarte încrezătoare.

— Sunt sigur de mine ca şi de tine. Numai că existenţa mea este furtunoasă şi încordată, şi nu pot totdeauna să-ţi consacru timpul pe care l-aş dori.

Ea se îngrozi dintr-o dată:

— Ce s-a întâmplat? O nouă primejdie? Spune repede.

— O, nimic grav încă. Totuşi...

— Totuşi?

— Ei bine, el e pe urmele noastre.

— Sholmes?

— Da. El l-a lansat pe Ganimard în afacerea de la restaurantul unguresc. Tot el a postat azi-noapte pe cei doi agenţi în strada Chalgrin. Am dovada. Ganimard a scotocit casa în dimineaţa aceasta iar Sholmes îl însoţea. În plus...

— În plus?

— Ei bine, mai este ceva: ne lipseşte unul din oameni, Jeanniot.

— Portarul?

— Da.

— Dar eu l-am trimis azi-dimineaţă în strada Chalgrin să strângă granatele care-mi căzuseră din buzunar.

— Fără îndoială că Sholmes l-a prins în cursă.

— Nicidecum. Granatele au fost aduse la bijutier în strada Paix.

— Şi ce s-a întâmplat cu el după aceea?

— Oh! Maxime, mi-e teamă.

— N-ai de ce să te înspăimânţi. Trebuie să mărturisesc însă că situaţia e foarte gravă. Ce ştie el? Unde se ascunde? Forţa lui rezidă în izolarea sa. Nimic nu-l poate trăda.

— Ce hotărăşti?

— Maximum de prudenţă, Clotilde. De mult timp

hotărâsem să-mi schimb domiciliul şi să mă instalez acolo, jos, în adăpostul inviolabil pe care-l ştii. Intervenţia lui Sholmes grăbeşte lucrurile. Când unul ca el porneşte pe-o pistă, poţi spune că în mod fatal va ajunge la capătul ei. Prin urmare am pregătit totul. Poimâine, miercuri, va avea loc mutarea. La prânz va fi gata. La ora două chiar eu voi putea părăsi locul, după ce în prealabil voi face să dispară ultimele urme ale şederii noastre acolo, ceea ce nu e decât un fleac. Până atunci...

— Până atunci?

— Nu trebuie să ne vedem, şi nimeni nu trebuie să te vadă, Clotilde. Să nu ieşi. Nu mă tem câtuşi de puţin pentru mine. Mă tem însă, foarte mult, de îndată ce este vorba de tine.

— Este imposibil ca acest englez să ajungă până la mine.

— Cu el totul e posibil, şi sunt bănuitor. Ieri, când era cât pe aci să fiu surprins de tatăl tău, venisem să caut în dulapul care conţine vechile registre ale domnului Destange. Simţeam un pericol acolo. El există peste tot. Ghicesc inamicul care ne dă târcoale în întuneric şi care se apropie din ce în ce. Simt că ne supraveghează... că-şi întinde plasa în jurul nostru. E una din intuiţiile care nu mă înşală niciodată.

— În acest caz pleacă, Maxime, şi nu te gândi la lacrimile mele. Voi rezista şi voi aştepta să treacă primejdia. Adio, Maxime.

Îl îmbrăţişă lung şi tot ea fu cea care îl împinse afară.

Sholmes le auzi vocile îndepărtându-se.

Plin de îndrăzneală, surescitat chiar de necesitatea de a acţiona cu orice preţ, Sholmes pătrunse într-o anticameră la extremitatea căreia se afla o scară. Dar

când era pe punctul de a coborî, de la etajul inferior auzi murmurul unei conversaţii şi consideră că e preferabil s-o ia pe un culoar circular care-l conducea către o altă scară. În partea de jos a acestei scări fu foarte surprins când zări un mobilier ale cărui forme şi amplasament le cunoştea deja. O uşă era întredeschisă. Pătrunse într-o încăpere mare, rotundă. Era biblioteca domnului Destange.

„Perfect, admirabil, murmură el, înţeleg totul. Budoarul Clotildei, al Femeii blonde, cu alte cuvinte, comunică deci cu unul din apartamentele clădirii alăturate, iar această clădire îşi are ieşirea nu în Piaţa Malesherbes ci într-o stradă alăturată, strada Montchanin, după câte îmi amintesc... De minune! Acum îmi explic în ce fel Clotilde Destange îşi întâlneşte iubitul păstrând în acelaşi timp reputaţia unei persoane care nu iese niciodată. La fel de bine îmi dau seama cum ieri seară Lupin a apărut lângă mine, pe galerie: trebuie să existe o altă comunicaţie între apartamentul vecin şi această bibliotecă.”

Şi conchise:

„Încă o casă trucată. Încă o dată, fără îndoială, arhitectul Destange! Acum ar trebui să profit de trecerea mea pe aici ca să verific conţinutul dulapului... şi să mă documentez asupra celorlalte case trucate.”

Sholmes urcă pe galerie şi se ascunse în spatele draperiilor rampei. Rămase acolo până la sfârşitul serii. Un servitor veni să stingă lumină electrică. O oră mai târziu englezul îşi aprinse lanterna şi se îndreptă către dulap.

După cum ştia, acesta conţinea vechi hârtii de-ale arhitectului, dosare, devize, jurnale de contabilitate. Într-a doua despărţitură se înălţa un teanc de registre

clasate în ordinea vechimii.

Le luă alternativ pe cele din ultimii ani, examinând pagina de recapitulaţie şi în special litera H. În fine, descoperind cuvântul Harmingeat însoţit de cifra 63, deschise la pagina 63 şi citi:

„*Harmingeat, str. Chalgrin nr. 40.*"

Urmări detaliile lucrărilor executate pentru acest client în vederea instalării unui calorifer în imobilul său. Iar pe margine, această notă: „*A se vedea dosarul M.B.*"

„Ei, o ştiu bine, zise detectivul, dosarul M.B., ăsta-i cel care-mi trebuie. Prin el voi afla domiciliul actual al lui Arsène Lupin."

Aproape în zori, într-a doua jumătate a unui registru, descoperi faimosul dosar.

Conţinea cincisprezece pagini: una reproducea pagina consacrată domnului Harmingeat din strada Chalgrin, alta expunea detailat lucrările executate pentru domnul Vatinel, proprietarul din strada Clapeyron numărul 25. O alta era rezervată baronului d'Hautrec din strada Henri Martin numărul 134, alta contelui de Crozon şi celelalte unsprezece diferiţilor proprietari din Paris.

Sholmes copie această listă de unsprezece nume şi unsprezece adrese, puse apoi lucrurile la locul lor, deschise o fereastră şi sări în piaţa pustie, având grijă să închidă la loc obloanele.

În camera sa de la hotel, îşi aprinse pipa cu gravitatea pe care o acorda acestui act şi înconjurat de nori de fum analiză concluziile pe care le putea trage din dosarul M.B. sau mai exact din dosarul Maxime Bermond, alias Arsène Lupin.

La ora opt îi trimitea lui Ganimard acest pneumatic[5]:

„*În dimineaţa aceasta voi trece cu siguranţă prin strada Pergolèse şi vă voi încredinţa o persoană a cărei capturare este de cea mai mare importanţă. În orice caz să fiţi acasă în noaptea aceasta şi mâine, miercuri, până la amiază şi aranjaţi să aveţi vreo treizeci de oameni la dispoziţie*...”

După aceasta alese de pe bulevard un automobil, al cărui şofer îi plăcu datorită figurii lui vesele şi puţin inteligente, cu care se opri în Piaţa Malesherbes la cincizeci de paşi de palatul Destange.

— Băiete, opreşte motorul, ridică-ţi gulerul la şubă căci vântul este rece şi aşteaptă-mă liniştit. Peste o oră şi jumătate dai drumul la motor. Când mă întorc porneşti cu toată viteza în strada Pergolèse.

În clipa când trecea pragul palatului avu o ultimă ezitare. Nu era o greşeală să se ocupe acum de Femeia blondă în vreme ce Lupin îşi desăvârşea pregătirile de plecare?

Şi nu era mai bine ca prin intermediul listei clădirilor să caute mai întâi domiciliul adversarului său?

„Ei! îşi zise, când Femeia blondă va fi prizoniera mea voi fi stăpân pe situaţie.”

Sună.

Domnul Destange se afla deja în bibliotecă. Lucrară un timp. Sholmes căuta un pretext pentru a urca până în camera Clotildei când tânăra intră, îi dădu bună ziua tatălui, se aşeză în micul salon şi începu să

[5] text transmis prin poşta pneumatică.

scrie.

Din locul de unde era, Sholmes o vedea aplecată deasupra mesei, meditând din când în când, cu tocul în aer şi cu figura gânditoare. Aşteptă, apoi luă un volum şi-i spuse domnului Destange:

— Iată cartea pe care domnişoara Destange m-a rugat să i-o duc de îndată ce-o găsesc.

Intră în salonaş şi se postă în faţa Clotildei în aşa fel ca tatăl ei să n-o poată zări.

— Eu sunt Stickmann, noul secretar al domnului Destange.

— A! făcu aceasta, fără să se deranjeze. Aşadar tatăl meu şi-a schimbat secretarul?

— Da, domnişoară, şi aş dori să vă vorbesc.

— Vă rog să vă aşezaţi, am terminat.

Adăugă câteva cuvinte la scrisoare, o semnă, sigilă plicul, dădu la o parte hârtiile, puse mâna pe telefon, obţinu legătura cu croitoreasa, o rugă să grăbească terminarea unui mantou de voiaj de care avea nevoie urgentă şi, în sfârşit, întorcându-se către Sholmes:

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră. Dar conversaţia noastră nu poate avea loc în faţa tatălui meu?

— Nu, domnişoară, şi v-aş ruga chiar să nu ridicaţi vocea. E preferabil ca domnul Destange să nu ne audă de loc.

— De ce este preferabil?

— Pentru dumneavoastră, domnişoară.

— Nu admit o conversaţie pe care tatăl meu să n-o audă.

— Pe aceasta trebuie s-o admiteţi, totuşi.

Amândoi se ridicară şi îşi încrucişară privirile.

Ea rosti:

— Vorbiţi, domnule.

Tot în picioare, detectivul începu:

— Mă veţi ierta dacă mă înşel asupra unor detalii. Ceea ce garantez este exactitatea generală a incidentelor pe care vi le expun.

— Fără fraze, vă rog. Fapte.

La această întrerupere făcută brusc el simţi că tânăra femeie se pusese în gardă. Reluă:

— Fie, voi merge drept la ţintă. Aşadar, acum cinci ani domnul, tatăl dumneavoastră, a avut ocazia să-l întâlnească pe un anume Maxime Bermond, care i s-a prezentat ca antreprenor... sau arhitect, n-aş putea să precizez. Nu este mai puţin adevărat că domnul Destange l-a îndrăgit pe acest tânăr şi, dat fiind că starea sănătăţii nu-i mai permitea să se ocupe de afaceri, i-a încredinţat domnului Bermond executarea câtorva din comenzile pe care le acceptase din partea vechilor clienţi şi care păreau potrivite cu aptitudinile colaboratorului său.

Herlock se opri. I se păru că paloarea tinerei se accentuase. Totuşi, aceasta, cu cel mai desăvârşit calm, pronunţă:

— Nu cunosc faptele de care îmi vorbiţi, domnule, şi mai ales nu văd în ce măsură m-ar putea interesa.

— În măsura în care Maxime Bermond, dumneavoastră o ştiţi la fel de bine ca şi mine, se numeşte în realitate Arsène Lupin.

Ea izbucni în râs:

— Imposibil! Arsène Lupin? Maxime Bermond se numeşte Arsène Lupin?

— Aşa cum am onoarea să v-o spun, domnişoară, şi de vreme ce refuzaţi să mă înţelegeţi din câteva vorbe, voi adăuga că Arsène Lupin şi-a găsit în dumneavoastră, în vederea realizării proiectelor lui, o prietenă, ba mai mult chiar, o complice oarbă... şi

pătimaş devotată.

Fără emoţie, sau cel puţin cu o atât de mică emoţie că Sholmes fu frapat de o asemenea stăpânire de sine, ea se ridică şi declară:

— Nu cunosc scopul comportării dumneavoastră, domnule, şi nici nu vreau să-l cunosc. Vă rog, aşadar, să nu mai adăugaţi niciun cuvânt şi să ieşiţi de aici.

— N-am avut niciodată intenţia să vă impun la nesfârşit prezenţa mea, răspunse Sholmes la fel de calm ca şi ea. Numai că, m-am hotărât să nu ies singur din această casă.

— Şi cine vă va însoţi?

— Dumneavoastră.

— Eu?

— Exact, domnişoară, vom ieşi împreună de aici şi dumneavoastră mă veţi urma fără proteste, fără o vorbă.

Ceea ce era curios în această scenă era calmul absolut al celor doi adversari. După atitudinea lor, după intonaţie, s-ar fi zis că nu era un duel între două voinţe puternice, ci mai degrabă o discuţie politicoasă între două persoane care nu sunt de aceeaşi părere.

În rotondă, prin uşa larg deschisă, putea fi zărit domnul Destange care manipula cărţile cu gesturi măsurate.

Clotilde se aşează din nou, ridicând uşor din umeri. Herlock îşi scoase ceasul:

— Este ora zece şi jumătate. Peste cinci minute plecăm.

— În caz contrar?

— În caz contrar mă duc la domnul Destange şi-i povestesc...

— Ce?

— Adevărul. Îi povestesc falsa viaţă a lui Maxime Bermond şi dubla viaţă a complicei sale.

— A complicei sale?

— Da, a celei care se numeşte Femeia blondă, a celei care a fost blondă.

— Şi ce dovezi îi veţi oferi?

— Îl voi conduce în strada Chalgrin şi-i voi arăta trecerea pe care Arsène Lupin, profitând că lucrările erau sub conducerea lui, a construit-o cu oamenii lui între numerele 40 şi 42, trecerea de care v-aţi servit amândoi, alaltăieri noapte.

— Apoi?

— Apoi îl voi conduce pe domnul Destange la maestrul Detinan, vom coborî scara de serviciu pe care aţi folosit-o împreună cu Arsène Lupin pentru a scăpa de Ganimard. Şi vom căuta amândoi legătura, cu siguranţă analogă, care există cu casa vecină, casă a cărei ieşire dă în bulevardul Batignolles şi nu în strada Clapeyron.

— Apoi?

— Apoi îl voi conduce pe domnul Destange la castelul de Crozon şi, dat fiind că el cunoaşte genul lucrărilor executate de Arsène Lupin la restaurarea castelului, îi va fi uşor să descopere trecerile secrete pe care Arsène Lupin le-a executat cu oamenii săi. Va constata că aceste treceri i-au permis Femeii blonde să pătrundă noaptea în camera contelui şi să ia de pe şemineu diamantul albastru, apoi două săptămâni mai târziu să intre în camera consilierului Bleichen şi să ascundă acest diamant albastru în fundul unui flacon... act destul de bizar, o mărturisesc. Măruntă răzbunare de femeie, poate, nu ştiu, asta n-are importanţă.

— Apoi?

— Apoi, făcu Herlock cu o voce mai gravă, îl voi conduce pe domnul Destange în strada Henri Martin numărul 134 şi vom căuta cum baronul d'Hautrec...

— Tăceţi, tăceţi, bâigui cu o spaimă neaşteptată. Vă interzic! Veţi îndrăzni să spuneţi că eu... mă acuzaţi...

— Vă acuz că l-aţi ucis pe baronul d'Hautrec.

— Nu, nu, este o infamie!

— L-aţi ucis pe baronul d'Hautrec, domnişoară. Intraseţi în serviciul lui sub numele de Antoinette Bréhat cu scopul de a-i fura diamantul albastru, şi l-aţi ucis.

Murmură din nou, distrusă, constrânsă să se roage:

— Tăceţi, domnule, vă implor. De vreme ce cunoaşteţi atâtea lucruri trebuie să ştiţi că nu eu l-am asasinat pe baron.

— N-am spus că l-aţi fi asasinat pe baronul d'Hautrec, domnişoară. Baronul d'Hautrec avea accese de nebunie pe care numai sora Auguste le putea stăpâni. Am aflat acest amănunt chiar de la ea. În lipsa acestei persoane, probabil că s-a năpustit asupra dumneavoastră şi, în timpul luptei, pentru a vă apăra viaţa, l-aţi lovit, înspăimântată de un asemenea act, aţi sunat şi aţi fugit, fără să mai smulgeţi din degetul victimei acel diamant albastru pentru care vă aflaţi acolo. Peste puţin timp aţi revenit cu unul din complicii lui Lupin, servitorul din casa vecină, l-aţi transportat pe baron în pat, aţi făcut ordine în cameră... dar tot fără a îndrăzni să puneţi mâna pe diamantul albastru. Iată ce s-a petrecut. Aşadar, repet, nu l-aţi asasinat pe baron. Totuşi, mâinile dumneavoastră l-au lovit.

Ea îşi ascunsese fruntea în mâinile acelea prelungi şi palide şi le ţinu astfel mult timp, nemişcate. Într-un

târziu, desfăcându-şi degetele, îşi descoperi faţa şi rosti:

— Şi toate acestea aveţi de gând să le spuneţi tatălui meu?

— Da, şi-i voi spune că am ca martori pe domnişoara Gerbois care o va recunoaşte pe Femeia blondă, pe sora Auguste care o va recunoaşte pe Antoinette Bréhat şi pe contesa de Crozon care o va recunoaşte pe doamna de Réal. Asta îi voi spune.

— Nu veţi îndrăzni, spuse fata, recâştigându-şi calmul în faţa ameninţării unui pericol atât de imediat.

El se ridică şi făcu un pas spre bibliotecă, Clotilde îl opri:

— O clipă, domnule.

Chibzui puţin, stăpână acum pe sine, apoi foarte calmă îl întrebă:

— Dumneavoastră sunteţi Herlock Sholmes, nu-i aşa?

— Da.

— Ce vreţi de la mine?

— Ce vreau? M-am angajat cu Arsène Lupin într-un duel din care trebuie să ies învingător. În aşteptarea unui deznodământ, care nu va întârzia prea mult, consider că un ostatic atât de preţios ca dumneavoastră îmi conferă asupra adversarului meu un avantaj considerabil. Prin urmare, domnişoară, mă veţi urma: vă voi încredinţa unuia din prietenii mei. Îndată ce scopul meu va fi atins, veţi fi liberă.

— Asta e tot?

— Da. Eu nu fac parte din poliţia ţării dumneavoastră şi nu pretind prin urmare să fac pe... judecătorul.

Ea părea decisă. Totuşi, ceru încă o clipă de răgaz,

închise ochii şi Sholmes o văzu neaşteptat de calmă, aproape indiferentă la primejdiile care o înconjurau.

„Oare, gândea englezul, se crede în primejdie? De bună seamă că nu, de vreme ce Lupin o protejează. Cu Lupin nimic nu te poate atinge. Lupin este atotputernic. Lupin este infailibil!”

— Domnişoară, rosti el, era vorba de cinci minute; au trecut mai mult de treizeci.

— Îmi permiteţi să urc până la mine în cameră şi să-mi iau de acolo lucrurile?

— Dacă vreţi, voi merge să vă aştept în strada Montchanin. Sunt foarte bun prieten cu portarul Jeanniot.

— Ah! ştiţi... făcu ea cu o spaimă vizibilă.

— Ştiu multe lucruri.

— Fie. Atunci voi suna.

Îi fură aduse pălăria şi mantoul. Sholmes îi zise:

— Trebuie să-i furnizaţi domnului Destange un motiv care să explice plecarea noastră, iar acest motiv să fie în măsură a explica absenţa dumneavoastră timp de câteva zile.

— E inutil. Mă voi întoarce repede...

Din nou cei doi se sfidară din priviri, ironici şi surâzători.

— Cât de mult credeţi în el! îi zise Sholmes.

— Orbeşte.

— Tot ceea ce face el e bine, nu-i aşa? Tot ce vrea se realizează. Iar dumneavoastră consimţiţi totul şi sunteţi gata la orice pentru el.

— Îl iubesc, spuse ea, înfiorată de pasiune.

— Şi credeţi că are să vă salveze?

Clotilde ridică din umeri şi, îndreptându-se spre tatăl său, îl anunţă:

— Ţi-l răpesc pe domnul Stickmann. Mergem la

Biblioteca Naţională.

— Te înapoiezi la prânz?

— Poate... sau mai degrabă nu... dar nu te nelinişti.

Şi-i declară hotărâtă lui Sholmes:

— Sunt a dumneavoastră, domnule.

— Fără gânduri ascunse?

— Cu ochii închişi.

— Dacă încercaţi să scăpaţi, dau alarma, strig, vă arestează şi asta înseamnă închisoarea. Nu uitaţi că Femeia blondă se află sub puterea unui mandat.

— Vă jur, pe onoarea mea, că nu voi face nimic pentru a scăpa.

— Vă cred. Să mergem.

Exact cum prevăzuse Sholmes: părăsiră palatul împreună.

Afară automobilul staţiona, întors în direcţia opusă. Se vedea spatele şoferului şi cascheta acestuia înfundată în gulerul şubei. Apropiindu-se, Sholmes auzi duduitul motorului. Deschise portiera, o invită pe Clotilde să urce şi se aşeză alături de ea. Maşina demară brusc, o luă pe bulevardele exterioare, pe Avenue Hoche, apoi pe Grande Armée.

Herlock, gânditor, combina planuri.

„Ganimard e acasă, îi las fata... Să-i spun cine este? Nu, ar trimite-o direct la închisoare ceea ce ar strica totul. De îndată ce rămân singur consult lista din dosarul M.B. şi pornesc la vânătoare. Şi în noaptea asta, sau cel mai târziu mâine dimineaţă, îl găsesc pe Ganimard, aşa cum am convenit, şi i-l predau pe Arsène Lupin şi banda lui.”

Îşi frecă mâinile fericit că-şi vede scopul aproape atins şi că niciun obstacol mai de seamă nu-i stă în cale. Şi, cedând unei nevoi de exuberanţă care contrasta cu natura lui, exclamă:

— Iertaţi-mă, domnişoară, dacă arăt atâta satisfacţie. Bătălia a fost anevoioasă şi succesul mi se pare extraordinar de plăcut.

— E un succes legitim, de care aveţi dreptul să vă bucuraţi, domnule.

— Vă mulţumesc. Dar pe ce fel de drum am luat-o? Şoferul n-o fi înţeles?

În clipa aceea ieşeau din Paris prin poarta Neuilly. „La naiba, totuşi strada Pergolèse nu era dincolo de fortificaţii!”

Sholmes coborî geamul:

— Ascultă şofer, te-ai înşelat... strada Pergolèse!...

Omul nu răspunse. Detectivul repetă cu un glas mai ridicat:

— Ţi-am spus să mergi în strada Pergolèse!

Omul nu răspundea de loc.

— Ei asta-i, dar eşti surd, prietene! Sau eşti răuvoitor... Nu avem ce căuta pe aici... strada Pergolèse!... Îţi ordon să schimbi imediat direcţia!

Mereu aceeaşi tăcere. Englezul fremăta de nelinişte. O privi pe Clotilde. Un surâs nedefinit plutea pe buzele fetei.

— De ce râdeţi? bodogăni el... acest incident nu are nicio legătură... asta nu schimbă cu nimic lucrurile...

— Absolut cu nimic, răspunse ea.

Deodată îl cutremură o idee. Ridicându-se pe jumătate, îl examină mai atent pe omul care conducea. Umerii îi erau mai zvelţi, atitudinea mai degajată... O sudoare rece îl năpădi, mâinile i se crispară în vreme ce convingerea cea mai înspăimântătoare se impunea minţii sale: acest om era Arsène Lupin.

— Ei bine, domnule Sholmes, ce spuneţi de

plimbare?

— Delicioasă, dragă domnule, cu adevărat delicioasă, ripostă Sholmes.

Poate că niciodată n-a trebuit să facă un efort de stăpânire mai formidabil ca acela de a articula aceste cuvinte fără niciun tremur în glas, fără ca nimic să-i trădeze dezlănţuirea din adâncul întregii sale fiinţe. Dar îndată, printr-o reacţie de necrezut, un val de mânie şi ură rupse digurile şi, scoţându-şi revolverul, îl îndreptă cu un gest brusc asupra domnişoarei Destange.

— Lupin, opreşte imediat, în secunda asta, sau trag în domnişoara!

— Dacă vreţi să nimeriţi tâmpla, vă recomand să ochiţi în obraz, răspunse Lupin fără să se întoarcă.

Clotilde rosti:

— Maxime, nu goni aşa repede, pavajul este alunecos şi mi-e frică.

Surâdea într-una, cu ochii fixaţi pe pavajul care acoperea drumul dinaintea maşinii.

— Să oprească! Să oprească odată! îi strigă Sholmes, nebun de mânie, vedeţi bine că sunt capabil de orice!

Ţeava revolverului atinse buclele fetei.

Ea murmură:

— Maxime este de o imprudenţă! Cu viteza asta derapăm cu siguranţă.

Sholmes îşi băgă arma în buzunar şi apucă mânerul portierei gata să se arunce, cu toată absurditatea unui asemenea act.

Clotilde îi zise:

— Luaţi seama, domnule, în urma noastră mai este o maşină.

Sholmes se aplecă. Într-adevăr, o maşină îi urma,

enormă, cumplită ca aspect, cu botul ei ascuţit, de culoarea sângelui şi cu patru oameni îmbrăcaţi în piele în ea.

„Hait, gândi el, sunt bine păzit, să avem răbdare.”

Îşi încrucişă braţele pe piept, cu acea supunere orgolioasă a celor care se înclină şi aşteaptă, atunci când soarta se întoarce împotriva lor. Şi, în timp ce traversau Sena şi treceau prin Suresnes, Rueil, Chatou, imobil, resemnat, stăpânindu-şi mânia şi fără amărăciune, el nu se mai gândea decât să descopere prin ce miracol se substituise Arsène Lupin şoferului. Ca flăcăul cumsecade pe care-l culesese dimineaţa pe bulevard să fi fost un complice plasat acolo dinainte, nu admitea. Totuşi, însemna că Arsène Lupin fusese prevenit, şi asta nu se putuse întâmpla decât după ce el, Sholmes, o ameninţase pe Clotilde, întrucât nimeni, mai înainte, nu-i bănuise planurile. Or, din acel moment el şi Clotilde nu se despărţiseră de loc.

Deodată îi veni în minte un amănunt: legătura telefonică cerută de fată, conversaţia acesteia cu croitoreasa. Şi numaidecât înţelese. Chiar înainte de a-i vorbi, la simpla anunţare a convorbirii pe care el o solicita în calitate de nou secretar al domnului Destange, ea adulmecase pericolul, ghicise numele şi scopul vizitatorului şi, cu sânge rece, simplu, ca şi când ar fi făcut cu adevărat ceea ce părea că face, îl chemase pe Lupin în ajutor sub masca unui furnizor, servindu-se de formule convenite între ei.

Cum venise Arsène Lupin, cum îi păruse suspect automobilul care aştepta cu motorul mergând, cum îl cumpărase pe şofer, toate acestea nu aveau prea mare importanţă. Ceea ce-l atrăgea pe Sholmes atât de mult încât îi domolea furia, era amintirea acelei clipe, în care o simplă femeie, îndrăgostită ce-i drept,

stăpânindu-şi nervii şi învingându-şi instinctul, imobilizându-şi trăsăturile feţei şi supunându-şi expresia ochilor, îl trăsese pe sfoară pe bătrânul Herlock Sholmes.

Ce să facă împotriva unui om slujit de asemenea ajutoare şi care, prin simplul ascendent al autorităţii sale, îi insufla unei femei asemenea resurse de îndrăzneală şi energie?

Depăşiră Sena şi escaladară coasta Saint-Germain-ului; la cinci sute de metri de acest oraş însă, maşina se opri. Cealaltă maşină îi ajunse din urmă şi se opri lângă ei. Prin împrejurimi nu se afla nimeni.

— Domnule Sholmes, zise Lupin, binevoiţi să schimbaţi vehiculul. Al nostru e de o încetineală...

— Cum să nu! exclamă Sholmes cu atât mai grăbit cu cât nu avea de ales.

— Îmi veţi permite de asemenea să vă împrumut această şubă căci vom merge destul de repede, şi să vă ofer aceste două sandvişuri... Da, da, acceptaţi, cine ştie când veţi cina!

Cei patru oameni coborâră. Unul din ei se apropie şi cum îşi scoase ochelarii care-l mascau Sholmes îl recunoscu pe domnul în redingotă de la restaurantul unguresc. Lupin îi zise:

— Înapoiază-i maşina asta şoferului de la care am închiriat-o. Te aşteaptă în prima bodegă din strada Legendre, pe dreapta. Să-i dai a doua mie de franci promisă. A, uitasem, fii bun şi dă-i domnului Sholmes ochelarii tăi.

Se întreţinu cu domnişoara Destange apoi se instală la volan şi porni cu Sholmes alături, iar în spate cu unul din oameni.

Lupin nu exagerase spunând că vor merge „destul de repede”. Încă de la început porniră într-un ritm

vertiginos. Orizontul venea către ei, parcă atras de o forţă misterioasă şi dispărea de îndată, ca absorbit de un abis către care, numaidecât, alte lucruri, arbori, case, câmpii şi păduri, se năpusteau cu graba tumultoasă a unui torent care se apropie de vâltoare.

Sholmes şi Lupin nu schimbau niciun cuvânt. Deasupra capetelor lor, frunzele plopilor stârneau un vuiet mare de valuri, bine ritmat de intervalul regulat al arborilor. Oraşele dispărură: Mantes, Vernon, Gaillon. De la o colină la alta, de la Bon-Secours la Canteleu, Rouen-ul cu periferia şi portul său, cu cheiul său kilometric, Rouen-ul nu păru decât o stradă a unui târguşor. Apoi urmară Duclair, Caudebec, regiunea Caux, ale cărei ondulaţii de teren abia de le atinseră în avântul lor puternic, pe urmă Lillebonne şi Quillebeuf. Şi iată că deodată se găsiră pe malul Senei, la extremitatea unui mic chei, unde aştepta un iaht sobru, cu linii robuste şi al cărui coş scotea rotocoale de fum negru.

Maşina stopă. În două ore parcurseseră peste patruzeci de leghe.

Un bărbat cu bluzon albastru şi cu ceaprazuri de aur înaintă şi salută:

— E în regulă, căpitane! exclamă Lupin. Ai primit depeşa?

— Am primit-o.

— *Hirondelle* e gata?

— Gata.

— În acest caz, domnule Sholmes...

Englezul aruncă o privire în jurul lui, văzu un grup de oameni pe terasa unei cafenele, un altul mai aproape, ezită o clipă, apoi înţelegând că înainte de orice intervenţie ar fi fost înşfăcat, îmbarcat, expediat în fundul calei, traversă pasarela şi-l urmă pe Lupin în

cabina căpitanului.

Încăperea era mare, de o curăţenie meticuloasă, cu lambriurile frumos lustruite şi cu alămurile scânteind.

Lupin închise uşa şi fără introducere, aproape cu brutalitate, i se adresă lui Sholmes:

— Ce ştiţi dumneavoastră cu exactitate?

— Totul.

— Totul?! Precizaţi!

În intonaţia vocii sale nu mai era acea politeţe, un pic ironică, pe care o afecta faţă de englez. Era accentul poruncitor al stăpânului obişnuit să comande şi toată lumea să se supună în faţa lui, fie el chiar şi Herlock Sholmes.

Se măsurară din priviri, duşmani acum, duşmani declaraţi şi pătimaşi. Puţin enervat Lupin reluă:

— V-am întâlnit de mai multe ori în calea mea, domnule. Consider că e prea de tot, şi că mi-am pierdut destul timp ca să vă dejoc cursele pe care mi le întindeţi. Vă previn, aşadar, că purtarea mea în ce vă priveşte depinde de răspunsul dumneavoastră. Ce ştiţi cu exactitate?

— Totul, domnule, v-o repet.

Arsène Lupin se stăpâni şi continuă pe un ton sacadat:

— O să vă spun eu ce ştiţi: ştiţi că sub numele de Maxime Bermond am... *retuşat* cincisprezece clădiri construite de domnul Destange.

— Da.

— Din cele cincisprezece clădiri cunoaşteţi patru.

— Da.

— Şi aveţi lista celorlalte unsprezece.

— Da.

— Aţi luat această listă de la domnul Destange, azi-noapte, nu?

— Da.

— Şi fiindcă presupuneţi că printre aceste unsprezece imobile se află în mod inevitabil unul pe care l-am păstrat pentru mine, pentru afacerile şi prietenii mei, i-aţi încredinţat lui Ganimard grija de a porni în căutarea lui şi de a-mi descoperi refugiul.

— Nu.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Vreau să spun că eu acţionez de unul singur şi că aveam de gând să-l caut singur.

— Atunci nu am de ce să mă tem de vreme ce sunteţi în mâinile mele.

— Nu aveţi de ce să vă temeţi atâta vreme cât sunt în mâinile dumneavoastră.

— Vreţi să spuneţi că nu veţi rămâne aici?

— Da, asta vreau să spun!

Arsène Lupin se apropie şi mai mult de englez şi-i puse cu blândeţe mâna pe umăr:

— Ascultaţi, domnul meu, n-am chef de discuţie şi, din nefericire pentru dumneavoastră, nu sunteţi în măsură să-mi puneţi beţe-n roate. Aşadar să isprăvim.

— Bine, să isprăvim.

— Îmi veţi da cuvântul dumneavoastră de onoare că nu veţi încerca să scăpaţi de pe acest vas înainte de a ajunge în apele engleze?

— Vă dau cuvântul meu de onoare că voi căuta să scap prin toate mijloacele, răspunse Sholmes, neînduplecat.

— Ei drăcie, doar ştiţi că nu trebuie decât să spun un cuvânt ca să vă fac inofensiv. Toţi aceşti oameni mă ascultă orbeşte. La un semn al meu vă pun în lanţuri...

— Lanţurile se rup.

— ...Şi vă aruncă peste bord la zece mile de coastă.

— Ştiu să înot.

— Frumos răspuns, exclamă Lupin, râzând. Să mă ierte Dumnezeu, eram mânios. Scuzaţi-mă, maestre... dar să punem punct. Admiteţi că trebuie să iau măsurile necesare pentru siguranţă mea şi a prietenilor mei?

— Admit. Dar toate măsurile sunt inutile.

— De acord. N-o să mi-o luaţi în nume de rău dacă le iau.

— E datoria dumneavoastră.

— Atunci, haideţi.

Lupin deschise uşa şi-l strigă pe căpitan şi doi mateloţi. Aceştia îl înşfăcară pe englez şi după ce-l percheziţionară; îi răsuciră o frânghie în jurul picioarelor şi-l prinseră de cuşeta căpitanului.

— Destul, ordonă Lupin. Vă rog să mă credeţi, domnule, că numai încăpăţânarea dumneavoastră şi gravitatea excepţională a situaţiei m-au silit să îndrăznesc...

Mateloţii se retraseră. Lupin îi spuse căpitanului:

— Căpitane, un om din echipaj va rămâne aici la dispoziţia domnului Sholmes şi chiar dumneata îi vei ţine companie pe cât posibil. Să aveţi pentru el toată consideraţia. Nu este un prizonier, ci un oaspete. Cât arată ceasul dumitale, căpitane?

— Două şi cinci.

Lupin îşi consultă ceasul, apoi o pendulă atârnată de peretele cabinei.

— Două şi cinci?... ceasul meu arată aceeaşi oră. Cât timp îţi trebuie ca să ajungi la Southampton?

— Nouă ceasuri, fără să ne grăbim.

— Să fie unsprezece. Nu trebuie să atingi ţărmul înainte de plecarea pachebotului, care părăseşte

Southamptonul la miezul nopţii şi ajunge la Le Hâvre la nouă dimineaţa. Înţelegi, căpitane, nu-i aşa? Repet: deoarece ar fi nespus de periculos pentru noi toţi ca domnul să revină în Franţa cu acel pachebot, nu trebuie să ajungi la Southampton înainte de ora unu noaptea.

— S-a înţeles.

— Maestre, vă salut. La anul, pe lumea asta sau pe cealaltă.

— Pe mâine.

Câteva minute mai târziu Sholmes auzi automobilul care se depărta şi aproape imediat, din adâncurile *Hirondellei* aburul răbufni cu putere. Vaporul pornea.

Pe la ora trei treceau de estuarul Senei şi intrau în plină mare. În acest timp, întins pe cuşeta de care era legat, Sholmes dormea adânc.

A doua zi dimineaţa, a zecea şi ultima zi a războiului angajat între cei doi mari rivali, *L'Écho de France* publica această delicioasă notă:

„Un decret de expulzare a fost emis ieri de către Arsène Lupin împotriva detectivului englez Herlock Sholmes. Semnat la amiază, decretul a fost adus la îndeplinire în aceeaşi zi. La ora unu noaptea Sholmes a fost debarcat la Southampton."

VI
A DOUA ARESTARE A LUI ARSÈNE LUPIN

Încă de la ora opt, douăsprezece camioane umpluseră strada Crevaux, între avenue du Bois de Boulogne şi avenue Bougeaud. Domnul Felix Davey se mută din apartamentul pe care-l ocupa la numărul 8, etajul al patrulea. Iar domnul Dubreuil, expert de profesie, care făcuse un singur apartament din etajul al cincilea al aceleiaşi clădiri şi din etajele corespunzătoare ale celor două clădiri alăturate, expedia în aceeaşi zi – simplă coincidenţă întrucât cei doi domni nu se cunoşteau – colecţiile sale de mobile pentru care atâţia amatori străini îl vizitau zilnic.

Amănunt care fu remarcat în cartier dar de care nu se vorbi decât mai târziu: niciunul din cele douăsprezece camioane nu purta numele şi adresa antreprenorului şi niciunul dintre oamenii care le însoţeau nu intră în vorbă cu vecinii. Şi lucrară atât de bine că la ora unsprezece totul era gata. Nu rămase nimic în afară de grămezile de hârtii şi de cârpe care se lasă în astfel de împrejurări în ungherele încăperilor goale.

Domnul Felix Davey, tânăr elegant, îmbrăcat după moda cea mai rafinată, dar ţinând în mână un baston a cărui greutate trăda bicepsul ieşit din comun al posesorului, merse liniştit şi se aşeză pe o bancă din aleea transversală care taie avenue du Bois în faţa

străzii Pergolèse. Lângă el o femeie cu aspect de mic-burgheză citea ziarul în timp ce un băieţel se juca scormonind cu lopăţica într-o grămadă de nisip.

La un moment dat Felix Davey îi zise femeii fără să întoarcă capul:

— Şi Ganimard?

— E plecat de azi dimineaţă de la ora nouă.

— Unde?

— La Prefectura de poliţie.

— Singur?

— Singur.

— Nicio veste azi-noapte?

— Niciuna.

— Cei din casă îţi acordă aceeaşi încredere?

— Da. Îi fac doamnei Ganimard mici servicii şi ea îmi povesteşte tot ce face soţul ei... Am petrecut dimineaţa împreună.

— Bine. Până la noi dispoziţii vei continua să vii aici în fiecare zi la ora unsprezece.

Se ridică şi se duse la Pavilionul chinezesc, lângă Poarta Dauphine, unde luă un dejun frugal, două ouă, legume şi fructe. După asta se înapoie în strada Crevaux şi-i spuse portăresei:

— Mă duc să arunc o privire pe sus şi vă înapoiez cheile.

Îşi termină inspecţia în încăperea care-i servea drept cabinet de lucru. Acolo, apucă de capătul unei ţevi de gaz care atârna de-a lungul şemineului şi care se termina printr-un cot, scoase dopul de metal care o astupa, adaptă un mic aparat în formă de cornet şi fluieră.

Un şuierat uşor îi răspunse. Cu gura aproape de ţeavă murmură:

— Nimeni, Dubreuil?

— Nimeni.
— Pot urca?
— Da.
Puse dopul la loc zicându-şi:
„Până unde merge oare progresul? Secolul nostru cunoaşte o mulţime de mici inveţii care într-adevăr fac viaţa mai fermecătoare şi mai pitorească. Şi atât de amuzantă!... mai ales când ştii să te joci cu viaţa, ca mine.”
Învârti unul din ornamentele de marmură ale şemineului. Placa de marmură se clinti şi oglinda de deasupra ei glisă pe nişte caneluri invizibile, dezvăluind o intrare largă unde începeau primele trepte ale unei scări construite chiar în corpul şemineului; totul foarte curat, din fontă bine şlefuită şi cu plăci din porţelan alb.
Urcă. La etajul cinci, aceeaşi deschizătură deasupra şemineului. Domnul Dubreuil aştepta.
— La dumneata s-a terminat?
— S-a terminat.
— S-a strâns totul?
— În întregime.
— Şi personalul?
— Nu mai sunt decât trei oameni de gardă.
— Să mergem acolo.
Ţinându-se unul după altul, urcară pe acelaşi drum până la etajul servitorilor şi ajunseră într-o mansardă unde se aflau trei indivizi, dintre care unul privea pe fereastră.
— Nimic nou?
— Nimic, şefule.
— E linişte pe stradă?
— Absolută.
— Încă zece minute şi plec definitiv... Veţi pleca şi

voi. Până atunci la cea mai mică mişcare suspectă în stradă mă avertizaţi.

— Sunt tot timpul cu degetul pe soneria de alarmă, patroane.

— Dubreuil, le-ai recomandat băieţilor care ne-au mutat să nu se atingă de firele acestei sonerii?

— Desigur, ea funcţionează de minune.

— Atunci sunt liniştit.

Cei doi domni coborâră până în apartamentul lui Felix Davey. Acesta, după ce aranjă la loc ornamentul de marmură, exclamă cu voioşie:

— Dubreuil, tare aş vrea să văd mutrele celor care vor descoperi toate aceste trucuri formidabile, sonerii de avertizare, reţele de fire electrice şi tuburi acustice, pasaje invizibile, lame de parchet care glisează, scări secrete... Un adevărat castel fermecat.

— Ce reclamă pentru Arsène Lupin!

— O reclamă de care mai bine ne-am lipsi. Păcat să părăseşti o asemenea instalaţie. Totul va trebui luat de la capăt, Dubreuil... şi după un model nou, desigur, căci nu trebuie niciodată să te repeţi. Dracu să-l ia pe Sholmes!

— Tot nu s-a întors Sholmes?

— În ce fel? Din Southampton are un singur pachebot, cel de miezul nopţii. Din Le Hâvre, un singur tren, cel de ora nouă dimineaţa care soseşte la unsprezece şi unsprezece. Din moment ce n-a prins pachebotul de miezul nopţii, şi e sigur că nu l-a prins, deoarece instrucţiunile date căpitanului au fost categorice, el nu va putea fi în Franţa decât astă-seară, via Newhaven şi Dieppe.

— Dacă revine!

— Sholmes nu abandonează niciodată partida. Va reveni, însă prea târziu. Noi vom fi departe.

— Şi domnişoara Destange?

— Trebuie s-o întâlnesc peste o oră.

— La ea acasă?

— O, nu. Ea nu se va înapoia acasă decât peste câteva zile, după furtună... şi atunci nu voi mai avea decât să mă ocup de ea. Dar dumneata Dubreuil, trebuie să te grăbeşti. Îmbarcarea tuturor coletelor va cere timp şi prezenţa dumitale este necesară pe chei.

— Eşti sigur că nu suntem supravegheaţi?

— De cine? Nu mă temeam decât de Sholmes.

Dubreuil se retrase. Felix Davey făcu o ultimă inspecţie, culese de pe jos două sau trei scrisori rupte, apoi zărind o bucată de cretă, desenă pe tapetul închis din sufragerie un chenar mare şi scrise ca pe o placă comemorativă:

AICI A LOCUIT, TIMP DE CINCI ANI, LA ÎNCEPUTUL SEC. XX, ARSÈNE LUPIN, GENTLEMAN-SPĂRGĂTOR.

Această şotie păru să-i producă o vie satisfacţie. O contemplă fluierând uşor, foarte fericit şi exclamă:

— Acum, când sunt în regulă cu istoricii generaţiilor viitoare, s-o întindem. Grăbiţi-vă maestre Sholmes, peste trei minute voi părăsi bârlogul iar înfrângerea dumneavoastră va fi totală... Încă două minute! Mă faceţi să aştept, maestre!... Încă un minut! Nu veniţi? Atunci vă pot socoti căzut în dizgraţie şi-mi proclam încoronarea. După care, o şterg. Adio, regat al lui Arsène Lupin, nu te voi mai vedea. Adio, cincizeci şi cinci de camere ale celor şase apartamente peste care domneam! Adio, cămăruţa mea, austera mea cămăruţă.

O sonerie curmă brusc accesul său de lirism, un zbârnâit ascuţit, rapid şi strident care se întrerupse

de două ori fu reluat de două ori şi încetă. Era soneria de alarmă.

Ce se întâmplase? Ce primejdie neprevăzută? Ganimard? Nu...

Fu pe punctul de a se înapoia în birou şi de a fugi. Mai întâi însă se îndreptă spre fereastră. În stradă nimeni.

Duşmanul intrase deja în casă? Ascultă şi avu impresia că distinge un freamăt confuz. Fără să mai ezite, alergă spre cabinetul de lucru şi în timp ce trecea pragul, auzi zgomotul unei chei pe care cineva căuta s-o introducă în uşa vestibulului.

„Drace, murmură el, e chestie de timp. Casa poate că este împresurată... iar pe scara de serviciu, e imposibil! Bine că e şemineul...”

Apăsă cu putere pe ornament; acesta nu se clinti. Făcu un efort mai puternic; nicio mişcare.

În acelaşi moment avu impresia că uşa de jos se deschide şi că se aud paşi.

„Afurisită afacere, bombăni el, sunt pierdut dacă acest nenorocit de mecanism...”

Degetele i se încleştară pe ornament. Apăsă cu toată puterea. Nimic nu se clintea. Nimic! Printr-un ghinion de necrezut, printr-o vrăjmăşie a sorţii cu adevărat înspăimântătoare, mecanismul, care doar cu câteva minute mai înainte funcţiona, acum nu mai mergea.

Se înverşună, se enervă. Blocul de marmură rămânea inert, nemişcat. Blestemăţie! Era oare admisibil ca acest obstacol stupid să-i bareze drumul? Zgâlţâi marmura, o izbi furios cu pumnii, bătu în ea, înjură...

— Ei bine, ce s-a întâmplat, domnule Lupin, este ceva care nu merge cum trebuie?

Lupin se întoarse înspăimântat. Herlock Sholmes se afla în faţa lui!

Herlock Sholmes! Îl privi clipind din ochi, jenat parcă de o viziune atroce. Herlock Sholmes la Paris! Herlock Sholmes pe care-l expediase cu o zi mai înainte în Anglia ca pe un colet periculos şi care se ridica acum în faţa lui, victorios şi liber! Ah! pentru ca acest miracol imposibil să se fi realizat, în ciuda voinţei lui Arsène Lupin, era nevoie de o răsturnare a legilor naturii, de triumful a tot ce este mai ilogic şi mai anormal! Herlock Sholmes în faţa lui!

Iar englezul pronunţă ironic la rândul său, plin de acea politeţe dispreţuitoare cu care îl şfichiuise de atâtea ori adversarul său:

— Domnule Lupin, vă anunţ că începând din această clipă nu mă voi mai gândi niciodată la noaptea ce m-aţi făcut s-o petrec în palatul baronului d'Hautrec, nici la păţaniile amicului meu Wilson, nici la răpirea mea cu automobilul sau la călătoria pe care tocmai am terminat-o, priponit din ordinul dumneavoastră, de o cuşetă puţin confortabilă. Această clipă mă face să uit totul. Nu-mi mai amintesc de nimic. Sunt răsplătit. Sunt răsplătit împărăteşte.

Lupin tăcea. Englezul reluă:

— Nu sunteţi de aceeaşi părere?

Avea aerul că insistă ca şi cum ar cere o consimţire, un fel de chitanţă în ceea ce priveşte trecutul.

După un moment de reflecţie, în timpul căruia englezul se simţi pătruns, sfredelit până în adâncurile sufletului, Lupin declară:

— Presupun domnule, că actuala dumneavoastră

comportare se sprijină pe motive serioase?

— Extrem de serioase.

— Faptul că aţi scăpat de supravegherea căpitanului şi mateloţilor mei nu este decât un incident secundar în disputa noastră. Dar faptul că sunteţi aici, în faţa mea, înţelegeţi, *singur* în faţa lui Arsène Lupin, mă face să cred că revanşa este totală.

— Totală, domnule!

— Clădirea?

— Împresurată.

— Cele două clădiri alăturate?

— Împresurate.

— Apartamentul de deasupra?

— Cele *trei* apartamente ale etajului cinci pe care le ocupa domnul Dubreuil, împresurate.

— Astfel că...

— Astfel că sunteţi prins, domnule Lupin, definitiv prins.

Aceleaşi simţăminte care-l răscoliseră pe Sholmes în timpul promenadei în automobil, le încerca acum Lupin, aceeaşi furie concentrată, aceeaşi revoltă, dar şi aceeaşi lealitate care îl făcu până la urmă să se încline în faţa situaţiei. Amândoi, la fel de puternici trebuiau să accepte în acelaşi mod înfrângerea ca pe un rău trecător în faţa căruia trebuie să te resemnezi.

— Suntem chit, domnule, spuse Lupin răspicat.

Englezul păru încântat de această mărturisire. Tăcură. Apoi Lupin reluă, stăpân acum pe el şi surâzător:

— Nu sunt supărat! Devenea plictisitor să câştig într-una. Nu trebuia decât să întind braţul ca să lovesc în plin. De data asta eu sunt în această situaţie. Atins, maestre!

Râdea din toată inima.

— În sfârşit, lumea se va amuza. Lupin este prins în capcană. Cum va ieşi din ea? În capcană!... Ce aventură... Ah! maestre, vă datorez o emoţie grea. Asta e viaţa!

Îşi apăsă tâmplele cu pumnii strânşi ca şi când şi-ar fi ţinut în frâu bucuria dezordonată care clocotea în el, cu gesturile unui copil care se distrează peste poate. În fine, se apropie de englez:

— Şi acum ce aşteptaţi?

— Ce aştept?

— Da, Ganimard şi oamenii lui sunt afară. De ce nu intră?

— Eu l-am rugat să nu intre.

— Şi el a consimţit?

— I-am solicitat sprijinul numai cu condiţia categorică de a se lăsa condus de mine. De altfel el crede că domnul Felix Davey nu este decât un complice de al lui Lupin.

— Atunci repet întrebarea sub o altă formă. De ce aţi intrat singur?

— Voiam mai întâi să vă vorbesc.

— Aaa! vreţi să-mi vorbiţi?

Această idee păru să-i placă în mod deosebit lui Lupin. Există situaţii când preferi vorbele acţiunilor.

— Domnule Sholmes, regret că nu am niciun fotoliu pe care să vi-l pot oferi. Lada asta veche, pe jumătate ruptă, vă convine? Sau mai bine pervazul acestei ferestre? Sunt convins că un pahar cu bere ar fi binevenit... Neagră sau blondă? Dar aşezaţi-vă, vă rog...

— Inutil. Să discutăm.

— Ascult.

— Voi fi scurt. Scopul şederii mele în Franţa nu era

arestarea dumneavoastră. Dacă am fost pus în situaţia de a vă urmări am făcut-o pentru că nici un alt mijloc nu s-a ivit pentru a-mi atinge adevăratul scop.

— Care era?

— Să regăsesc diamantul albastru!

— Diamantul albastru!

— Desigur, întrucât cel care a fost descoperit în flaconul consulului Bleichen nu era cel veritabil.

— Într-adevăr. Cel adevărat a fost expediat de Femeia blondă iar eu l-am copiat exact şi, dat fiind că atunci aveam nişte proiecte legate de celelalte bijuterii ale contesei, iar consulul Bleichen era deja suspect, sus-numita Femeie blondă, pentru a nu fi bănuită la rândul ei, a strecurat falsul diamant în bagajele numitului consul.

— Astfel că îl păstraţi pe cel veritabil.

— Bineînţeles.

— Acel diamant îmi trebuie.

— Imposibil. Regret din tot sufletul.

— I l-am promis contesei de Crozon. Îl voi avea.

— Cum să-l aveţi de vreme ce se află în posesia mea?

— Îl voi avea tocmai *pentru că* se află în posesia dumneavoastră.

— Aşadar o să vi-l predau?

— Da.

— De bună voie?

— Vi-l cumpăr.

Lupin avu un acces de veselie.

— Sunteţi naiv. Trataţi asta ca pe o afacere.

— E o afacere.

— Şi ce-mi oferiţi?

— Libertatea domnişoarei Destange.

— Libertatea ei? Dar ştiu că nu se află în stare de arest.

— Îi voi furniza lui Ganimard indicaţiile necesare. Lipsită de protecţia dumneavoastră va fi prinsă şi ea.

Lupin izbucni din nou în râs.

— Dragă domnule, îmi oferiţi ceea ce nu aveţi. Domnişoara Destange se află în siguranţă şi nu mă tem de nimic. Pretind altceva.

Englezul ezită, vizibil încurcat, un pic aprins la faţă. Apoi brusc, puse mâna pe umărul adversarului său:

— Şi dacă v-aş propune...?

— Libertatea mea?

— Nu... dar, în fine pot să ies din această cameră să mă sfătuiesc cu Ganimard...

— Să mă lăsaţi să chibzuiesc?

— Da.

— Ei, Doamne, şi la ce ar servi? Afurisitul de mecanism nu mai funcţionează, spuse Lupin apăsând enervat pe ciubucul de la şemineu.

Îşi înăbuşi un strigăt de stupefacţie: de astă dată, capriciul sorţii, întoarcerea nesperată a şansei, blocul de marmură se clinti sub degetele sale!

Era salvarea, evadarea posibilă. În acest caz la ce bun să se supună condiţiilor lui Sholmes?

Se plimbă de la dreapta la stânga ca şi când şi-ar fi pregătit răspunsul. Apoi, la rândul lui puse mâna pe umărul englezului:

— Totul e bine cântărit, domnule Sholmes, prefer să-mi rezolv singur micile afaceri.

— Totuşi...

— Nu, n-am nevoie de nimeni.

— Când Ganimard va pune mâna pe dumneavoastră, totul va fi terminat. N-o să vă lase.

— Cine ştie!

— Bine, dar e o nebunie. Toate ieşirile sunt ocupate.

— Rămâne una.

— Care?

— *Cea pe care o voi alege*.

— Vorbe! Arestarea dumneavoastră poate fi considerată ca şi efectuată.

— Nu este.

— Atunci?

— Atunci păstrez diamantul albastru.

Sholmes îşi scoase ceasul.

— E trei fără zece. La trei fix îl chem pe Ganimard.

— Avem aşadar zece minute de pălăvrăgeală la dispoziţie. Să profităm de ele, domnule Sholmes şi pentru a-mi satisface curiozitatea care mă devoră, spuneţi-mi cum v-aţi procurat adresa şi numele lui Felix Davey?

Supraveghindu-l mereu cu atenţie pe Lupin a cărui bună dispoziţie îl neliniştea, Sholmes se pretă cu plăcere la această mică explicaţie în care amorul său propriu avea de câştigat şi răspunse prompt.

— Adresa dumneavoastră? O am de la Femeia blondă.

— Clotilde!

— Chiar ea. Amintiţi-vă... ieri dimineaţă... când am vrut s-o răpesc cu maşina, ea i-a telefonat croitoresei.

— Într-adevăr.

— Ei bine, am înţeles mai târziu că acea croitoreasă eraţi dumneavoastră... Şi pe vapor, azi noapte, printr-un efort de memorie care este unul din lucrurile de care îmi va fi permis să mă simt mândru, am reuşit să reconstitui ultimele două cifre ale numărului dumneavoastră de telefon... 73. Astfel că, fiind în posesia listei caselor „retuşate” de

dumneavoastră mi-a fost uşor, chiar la sosirea mea în Paris, azi-dimineaţă la ora unsprezece, să caut şi să descopăr în cartea de telefon numărul şi adresa domnului Felix Davey. Numele şi adresa odată cunoscute, i-am cerut sprijinul lui Ganimard.

— Admirabil! Clasa întâia! Nu pot decât să mă înclin. Dar ceea ce nu pricep este că dumneavoastră aţi luat trenul din Le Hâvre. Cum aţi făcut de aţi evadat de pe *L'Hirondelle*?

— N-am evadat.

— Totuşi...

— Dumneavoastră i-aţi ordonat căpitanului să nu sosească la Southampton decât la ora unu noaptea. Am fost debarcat la miezul nopţii. Am putut deci să iau pachebotul pentru Le Hâvre.

— Să mă fi trădat căpitanul? Este inadmisibil.

— Nu v-a trădat.

— Atunci?

— Ceasul lui.

— Ceasul?

— Da, i-am dat ceasul cu o oră înainte.

— Cum?

— Cum se dă un ceas înainte, întorcând remontoarul. Discutam aşezaţi unul lângă altul, eu îi povesteam istorii care-l interesau... Pe legea mea, n-a observat nimic.

— Bravo, treaba e nostimă, o reţin. Dar pendula care era agăţată de peretele cabinei?

— A, cu pendula a fost mai dificil, căci aveam picioarele legate, dar matelotul care mă păzea în absenţa căpitanului a binevoit să dea un bobârnac acelor.

— El! Haida de! A consimţit el?

— O, el ignora importanţa actului său. I-am spus că

trebuia cu orice preţ să prind primul tren pentru Londra şi... s-a lăsat convins...

— Prin intermediul...

— Prin intermediul unui mic cadou... pe care, de altfel, acest excelent om avea intenţia să vi-l predea în mod leal.

— Ce fel de cadou?

— Aproape nimic.

— Totuşi?

— Diamantul albastru.

— Diamantul albastru!

— Da, cel fals, cel pe care l-aţi înlocuit cu diamantul contesei şi pe care aceasta mi l-a încredinţat...

Avu loc o explozie de râs, neaşteptat şi tumultuos.

Lupin se prăpădea de râs cu lacrimi în ochi.

— Doamne, ce nostimadă! Diamantul! Diamantul cel fals în mâinile matelotului! Şi ceasul căpitanului! Şi acele pendulei!

Niciodată Sholmes nu simţise lupta aşa de violentă între el şi Lupin. Cu instinctul său prodigios descifra sub această veselie excesivă, o concentrare a gândirii, ca o reculegere a tuturor facultăţilor.

Puţin câte puţin Lupin se apropiase. Englezul se dădu înapoi şi neglijent strecură degetul în buzunarul hainei.

— E ora trei, domnule Lupin.

— Deja trei? Ce păcat! Ne distrăm atât de bine!...

— Aştept răspunsul dumneavoastră.

— Răspunsul meu? Doamne cât sunteţi de pretenţios! Atunci, acesta e sfârşitul partidei pe care o jucăm. Iar ca miză, libertatea mea!

— Sau diamantul albastru.

— Fie... Jucaţi primul. Ce faceţi?

— Eu atac regele, zise Sholmes trăgând un foc de revolver.

— Iar eu *iau piesa*, ripostă Lupin repezindu-i englezului un pumn.

Sholmes trăsese în aer pentru a-l chema pe Ganimard a cărui intervenţie, îi părea urgentă. Însă pumnul lui Arsène Lupin nimeri drept în stomacul lui Sholmes care păli şi se împletici. Dintr-un salt Lupin fu la şemineu şi placa de marmoră începu să se urnească... Prea târziu! Uşa se deschise.

— Predă-te, Lupin! Dacă nu...

Ganimard, postat fără îndoială mai aproape decât crezuse Lupin, Ganimard era acolo, cu revolverul aţintit asupra lui. Iar în urma lui Ganimard zece oameni, douăzeci de oameni, care se îngrămădeau, vlăjgani solizi şi fără scrupule; l-ar fi răpus ca pe un câine la cel mai mic semn de rezistenţă.

El făcu un gest foarte calm.

— Jos labele! Mă predau.

Şi îşi încrucişă mâinile pe piept.

Uluire generală... În încăperea lipsită de mobilier şi tapiserii, cuvintele lui Arsène Lupin se prelungeau ca un ecou. „Mă predau!” Cuvinte de necrezut. Se aşteptau ca acesta să dispară prin vreo trapă sau ca o bucată de zid să se prăbuşească şi să-l sustragă încă o dată din faţa agresorilor. Şi el se predă!

Ganimard înaintă şi, foarte emoţionat, cu toată gravitatea pe care o cere un astfel de act, încet, puse mâna pe adversarul său şi avu infinita plăcere să pronunţe:

— Te arestez, Lupin.

— Brr, tremură Lupin, mă impresionezi, dragă Ganimard. Ce mutră lugubră! S-ar spune că vorbeşti

la înmormântarea unui prieten. Hai, lasă aerul acesta de înmormântare.

— Te arestez!

— Şi asta te dă gata? În numele legii – al cărui executor fidel este – Ganimard, inspector principal, îl arestează pe nelegiuitul Lupin. Moment istoric, de a cărui importanţă vă daţi seama... Şi este pentru a doua oară că un asemenea act are loc. Bravo Ganimard, vei ajunge departe în carieră!

Şi îşi oferi încheieturile mâinilor, cătuşelor de oţel.

Fu un eveniment care se săvârşi cu oarecare solemnitate. În ciuda brutalităţii lor obişnuite şi a străşniciei resentimentelor lor faţă de Lupin, agenţii acţionau cu rezervă, miraţi că le este permis să atingă această fiinţă intangibilă.

— Sărmanul meu Lupin, suspină prizonierul, ce-ar spune prietenii din nobilul foburg dacă te-ar vedea umilit în halul acesta!

Îşi îndepărtă mâinile cu un efort progresiv şi continuu al tuturor muşchilor. Venele tâmplelor i se umflară. Verigile lanţului îi pătrunseră în carne.

— Acum, zise.

Lanţul sări, sfărâmat.

— Un altul, prietene, ăsta nu-i bun de nimic.

I se puseră două. El aprobă.

— Perfect! Nicio precauţie nu e de prisos cu mine.

Apoi, numărând agenţii:

— Câţi sunteţi, prieteni? Douăzeci şi cinci? Treizeci? E prea mult. Nu-i nimic de făcut. Ah! de-aţi fi numai cincisprezece!

Avea într-adevăr farmec, farmecul unui mare actor care-şi joacă rolul din instinct şi cu vervă, cu impertinenţă şi uşurinţă. Sholmes îl privea aşa cum

priveşti un spectacol bun căruia ştii să-i apreciezi toate frumuseţile şi toate nuanţele. Şi avu într-adevăr această impresie stranie că lupta era egală între cei treizeci de oameni pe de o parte, susţinuţi de întregul aparat formidabil al justiţiei, şi această fiinţă singură, dezarmată şi înlănţuită, pe de altă parte. Cele două părţi se echilibrau.

— Ei bine, maestre, îi zise Lupin, iată-vă opera desăvârşită. Datorită dumneavoastră Lupin va putrezi pe paiele umede ale celulelor. Mărturisiţi că nu aveţi conştiinţa pe deplin liniştită şi că vă rod remuşcările.

Fără voia lui englezul ridică din umeri având aerul că spune: „Nu depindea decât de dumneavoastră”.

— Niciodată! Niciodată! strigă Lupin. Să vă înapoiez diamantul albastru? A, nu. M-a costat până acum prea multă osteneală. Îl păstrez. Când voi avea onoarea să vă fac prima vizită la Londra, luna viitoare, desigur, vă voi expune motivele... Doar o să fiţi la Londra luna viitoare? Preferaţi Viena, Saint-Petersburg?

Tresări. În încăpere se auzi o sonerie. Nu era soneria de alarmă ci apelul telefonului ale cărui fire duceau în birou, între cele două ferestre, iar aparatul nu fusese ridicat.

Telefonul. Ah! Cine trebuia aşadar să mai cadă în cursa pe care o întindea un destin groaznic? Arsène Lupin făcu un gest furios către aparat ca şi cum ar fi vrut să-l spargă, să-l sfărâme în bucăţi şi prin asta să înăbuşe vocea misterioasă care voia să-i vorbească. Ganimard însă, ridică receptorul şi se aplecă:

— Alo?... alo? numărul 648.73... da, aici este.

Rapid, cu autoritate, Sholmes îl îndepărtă, apucă cele două piese şi puse batista pe microfon pentru a-şi înăbuşi vocea.

În acel moment ridică ochii spre Lupin. Privirea pe

care o schimbară dovedi că acelaşi gând îi izbise pe amândoi şi intuiseră până în ultimele consecinţe această ipoteză posibilă, probabilă, aproape sigură: la celălalt capăt al firului era Femeia blondă. Ea credea că-i telefonează lui Felix Davey sau mai degrabă lui Maxime Bermond şi tocmai lui Sholmes trebuia să se destăinuiască!

Englezul scandă:

— Alo?... alo?...

Un moment de linişte, apoi Sholmes:

— Da, eu sunt, Maxime.

Drama începea să se contureze cu o precizie tragică. Lupin, neînduplecatul şi batjocoritorul Lupin nici nu se gândea să-şi ascundă neliniştea şi, palid la faţă, făcea sforţări să audă, să ghicească. Iar Sholmes continua, răspunzându-i vocii misterioase:

— Alo?... alo?... da, totul e terminat şi tocmai mă pregăteam să te întâlnesc aşa cum stabilisem. Unde? Acolo unde eşti. Îţi închipui doar că nu în altă parte...

El ezită, căutându-şi cuvintele, apoi se opri. Era limpede că încerca s-o interogheze pe fată fără să fie nevoit să vorbească şi că habar nu avea unde se afla aceasta.

În plus, prezenţa lui Ganimard părea să-l jeneze... Ah! dacă prin cine ştie ce minune s-ar putea tăia firul acestei convorbiri diabolice! Lupin o dorea cu toată puterea lui, cu toţi nervii încordaţi.

Sholmes pronunţă:

— Alo?... alo?... Mă auzi? Eu nu prea... foarte slab... abia dacă disting... Mă asculţi?... Ei bine, uite... socotind... e preferabil să te întorci acasă... Ce pericol? Niciunul... Doar el se află în Anglia! Am primit o depeşă de la Southampton care-mi confirmă sosirea lui.

Ce ironie în aceste cuvinte! Sholmes le articulă cu o bună dispoziţie inexprimabilă. Adăugă:

— Aşadar nu pierde vremea, draga mea, vin să te văd.

Agăţă receptorul.

— Domnule Ganimard, o să vă cer trei oameni.

— Pentru Femeia blondă, nu?

— Da.

— Ştiţi unde se află?

— Da.

— Drace! frumoasă captură. Cu Lupin... ziua e completă. Folenfant, adu doi oameni şi însoţeşte-l pe domnul.

Englezul se îndepărtă urmat de cei trei agenţi.

Se terminase. Femeia blondă, la rândul ei va cădea în mâinile lui Sholmes. Datorită admirabilei sale încăpăţânări, datorită complicităţii unor întâmplări fericite, bătălia se termina victorios pentru el, iar pentru Lupin cu un dezastru ireparabil.

— Domnule Sholmes.

Englezul se opri.

— Ce s-a întâmplat, domnule Lupin?

Lupin părea profund zdruncinat după această ultimă lovitură. Pe frunte îi apăruseră cute. Era obosit şi abătut. Totuşi, printr-o tresărire de energie se redresă. Trecând peste toate, vioi, degajat, exclamă:

— Trebuie să recunoaşteţi că soarta se înverşunează împotriva mea. Adineauri m-a împiedicat să evadez prin acest şemineu şi m-a dat în mâinile dumneavoastră. De data asta se serveşte de telefon că să v-o dăruiască pe Femeia blondă. Mă înclin în faţa ordinelor ei.

— Prin urmare?

— Prin urmare sunt gata să reiau negocierile.

Sholmes îl luă deoparte pe inspector şi-i solicită pe un ton care de altfel nu admitea nicio replică, să schimbe câteva cuvinte cu Lupin. Apoi reveni la acesta. Supremă convorbire! O începu cu un ton sec şi nervos.

— Ce doriţi?

— Libertatea domnişoarei Destange.

— Cunoaşteţi preţul?

— Da.

— Şi-l acceptaţi?

— Vă accept toate condiţiile.

— A! făcu englezul, mirat... dar... aţi refuzat... pentru dumneavoastră...

— Era vorba de mine, domnule Sholmes. Acum este în joc o femeie, femeia pe care o iubesc. În Franţa, vedeţi dumneavoastră, avem idei foarte deosebite asupra acestor lucruri. Şi nu procedez astfel pentru că mă numesc Arsène Lupin... Din contră!

Spuse acestea foarte calm. Sholmes avu o imperceptibilă înclinare a capului şi murmură:

— Atunci, diamantul albastru?

— Luaţi bastonul meu de acolo din colţul şemineului. Apăsaţi cu o mână pe măciulie şi cu cealaltă răsuciţi inelul de fier de la celălalt capăt.

Sholmes luă bastonul, răsuci inelul şi tot răsucindu-l observă că măciulia se deşuruba. În interiorul acestei măciulii se afla un bulgăre de sacâz. În acest bulgăre era diamantul.

Îl examină. Era diamantul albastru.

— Domnişoara Destange este liberă, domnule Lupin.

— Liberă în viitor ca şi în prezent. Nu are de ce se teme de dumneavoastră?

— De nimeni.

— Orice s-ar întâmpla?

— Orice s-ar întâmpla. Nu-i cunosc nici numele, nici adresa.

— Mulţumesc. Şi la revedere. Căci ne vom revedea, nu-i aşa domnule Sholmes?

— Nu mă-ndoiesc.

Între englez şi Ganimard avu loc o explicaţie destul de agitată pe care Sholmes o tăie scurt, cu anume brutalitate.

— Regret foarte mult, domnule Ganimard, că nu pot fi de loc de părerea dumneavoastră. Dar n-am timp să vă conving. Peste o oră plec în Anglia.

— Totuşi... Femeia blondă?

— Nu cunosc această persoană.

— Doar acum o clipă...

— Asta e situaţia. Vi l-am predat pe Lupin. Iată aici şi diamantul albastru... veţi avea plăcerea să-l înapoiaţi personal contesei de Crozon. Mi se pare că nu aveţi de ce să vă plângeţi.

— Dar Femeia blondă?

— Găsiţi-o.

Îşi înfundă pălăria pe cap şi plecă repede ca unul care nu are obiceiul să zăbovească după ce afacerile s-au încheiat.

— Călătorie plăcută, maestre, strigă Lupin. Şi vă rog să credeţi că nu voi uita niciodată relaţiile cordiale pe care le-am întreţinut. Salutări domnului Wilson.

Nu obţinu niciun răspuns şi rânji:

— Asta se cheamă s-o ştergi englezeşte. Ah! Acest domn insular nu dovedeşte acea curtoazie de elită prin care ne distingem noi. Gândeşte-te puţin,

Ganimard, cum ar fi ieşit un francez în împrejurări asemănătoare! Cu ce subtilităţi politicoase şi-ar fi mascat triumful!... Dumnezeule, dar ce faci Ganimard? A, bun, o percheziţie! Dar nu mai există nimic, bietul meu prieten, nici măcar o hârtie. Arhivele mele se află la loc sigur.

— Cine ştie! Cine ştie!

Lupin se resemnă. Ţinut de doi inspectori, înconjurat de toţi ceilalţi, asistă răbdător la diverse operaţii. Peste douăzeci de minute suspină:

— Hai Ganimard, nu mai termini odată!

— Eşti aşadar foarte grăbit?

— Sunt grăbit! O întâlnire urgentă.

— La închisoare?

— Nu. În oraş.

— Nu zău! Şi la ce oră?

— La ora două.

— Acum e trei.

— Tocmai, voi întârzia dar nu-i nimic, cu toate că nu-mi place să întârzii.

— Îmi mai dai cinci minute.

— Niciunul în plus.

— Foarte amabil... mă voi strădui...

— Nu vorbi atâta... Şi acest dulap? Dar e gol!

— Totuşi, iată nişte scrisori.

— Facturi vechi!

— Nu, un pachet legat cu o panglicuţă.

— O panglicuţă roză? O, Ganimard, n-o dezlega, pentru Dumnezeu!

— E vorba de o femeie?

— Da.

— O femeie de lume.

— De cea mai bună.

— Numele ei?

— Doamna Ganimard.

— Foarte nostim! foarte nostim! făcu inspectorul înţepat.

În acest timp oamenii trimişi în celelalte încăperi anunţară că percheziţiile nu aduseseră niciun rezultat. Lupin începu să râdă:

— Nu zău, speraţi cumva să descoperiţi lista prietenilor mei sau dovada relaţiilor mele cu Împăratul Germaniei? Ceea ce trebuia căutat sunt micile mistere ale acestui apartament. Astfel această ţeavă de gaz este un tub acustic. Şemineul conţine o scară. Peretele e scobit. Şi păienjenişul de sonerii! Uite Ganimard, apasă pe butonul acesta.

Ganimard ascultă.

— Nu auzi nimic? îl întrebă Lupin.

— Nu.

— Nici eu. Totuşi l-ai avertizat pe comandantul parcului meu aerostatic să pregătească dirijabilul care ne va ridica pe toţi în aer.

— Haide, zise Ganimard, care-şi terminase inspecţia, gata cu prostiile, să mergem!

Făcu câţiva paşi. Oamenii îl urmară.

Lupin nu se clintea nici cu un pas. Gardienii îl îmbrânciră. Degeaba.

— Ei bine, zise Ganimard, refuzi să mergi!

— Nicidecum.

— În acest caz...

— Asta depinde.

— De ce?

— De locul unde mă veţi conduce.

— La închisoare bineînţeles.

— Atunci nu merg. N-am ce face la închisoare.

— Eşti nebun?

— N-am avut onoarea să te previn că am o întâlnire

urgentă?

— Lupin!

— Cum Ganimard, Femeia blondă aşteaptă vizita mea şi dumneata mă crezi atât de mojic s-o las să se frământe? Ar fi nedemn pentru un om binecrescut.

— Ascultă Lupin, spuse inspectorul pe care acest persiflaj începea să-l irite, am avut pentru dumneata nişte atenţii exagerate. Dar mai sunt şi limite. Urmează-mă!

— Imposibil. Am o întâlnire şi mă voi duce acolo.

— Pentru ultima dată?

— Im-po-si-bil.

Ganimard făcu un semn. Doi oameni îl ridicară pe Lupin pe braţe. Îl lăsară însă numaidecât cu un geamăt de durere. Cu amândouă mâinile Lupin le înfipsese în carne, două ace lungi.

Turbaţi de furie, ceilalţi se năpustiră asupra lui. Acum ura lor nu mai cunoştea margini, ardeau de nerăbdare să-şi răzbune camarazii şi să se răzbune ei înşişi pentru atâtea afronturi. Îl loviră, îl plesniră care mai de care. O lovitură mai puternică îi atinse tâmpla. Căzu.

— Dacă-l omorâţi, o să aveţi de-a face cu mine, mârâi Ganimard furios.

Se aplecă gata să-i dea îngrijiri. Dar, după ce constată că respiră normal, le dădu ordin să-l ia de cap şi de picioare, în timp ce el însuşi îl susţinea de şale.

— Păşiţi cu grijă!... fără să-l zgâlţâiţi... Ah! brutele, mi l-ar fi ucis. Ei Lupin, cum merge?

Lupin deschise ochii. Bolborosi:

— Nu prea grozav, Ganimard... i-ai lăsat să mă facă zob.

— E din vina dumitale, ce dracu... cu încăpăţânarea

dumitale! răspunse Ganimard dezolat. Dar nu te doare?

Ajungeau pe palier. Lupin gemu:

— Ganimard... ascensorul... Or să-mi frângă oasele...

— Bună idee, excelentă, aprobă Ganimard. De altfel scara e aşa de strâmtă... n-ar fi cu putinţă...

Chemară ascensorul. Lupin fu instalat pe scaun cu toate precauţiile. Ganimard luă loc alături şi le spuse oamenilor:

— Coborâţi în acelaşi timp cu noi. Mă aşteptaţi în faţa lojii portăresei. E clar? Trase de uşă. Dar n-apucase s-o-nchidă bine că se auziră strigăte. Deodată, ascensorul se ridică brusc, ca un balon căruia i s-a tăiat cablul. Răsună un hohot de râs sardonic.

— Dumnezeii şi... urlă Ganimard, căutând frenetic în întuneric butonul de coborâre. Şi cum nu-l găsea strigă:

— La al cincilea! Păziţi uşa de la al cincilea!

Patru câte patru agenţii se năpustiră pe scări. Se produse însă un fapt straniu: ascensorul păru că străpunge plafonul ultimului etaj, apăru deodată la etajul superior, cel al personalului şi se opri. Trei oameni, care pândeau, deschiseră uşa. Doi dintre ei îl domoliră pe Ganimard care, stingherit în mişcări, ameţit, nici nu se gândea să se apere. Al treilea îl luă pe Lupin.

— Te-am prevenit, Ganimard... răpirea în balon... şi... datorită dumitale. Altă dată să fii mai puţin compătimitor. Şi mai ales nu uita că Arsène Lupin nu se lasă lovit şi cotonogit fără motive serioase. Adio...

Cabina era acum închisă la loc şi ascensorul cu Ganimard, expediat către etajele inferioare. Totul era

executat atât de rapid că bătrânul poliţai îi ajunse din urmă pe agenţi aproape de loja portăresei.

Fără să-şi spună un cuvânt traversară curtea în mare grabă şi urcară pe scara de serviciu, singurul mijloc de a ajunge la etajul personalului, unde se produsese evadarea.

Un culoar lung, cu multe cotituri, mărginit de cămăruţe numerotate, ducea către o uşă pe care o găsiră deschisă. De partea cealaltă a acestei uşi, şi prin urmare într-o altă clădire, se făcea un alt culoar la fel de cotit şi mărginit de camere asemănătoare. La capăt o scară de serviciu. Ganimard o coborî, traversă o curte, un vestibul şi ieşi într-o stradă, strada Picot. Atunci înţelese: cele două clădiri erau lipite una de alta iar faţadele lor dădeau în două străzi, nu perpendiculare, ci paralele, aşezate la o distanţă de vreo şaizeci de metri una de alta.

Intră în loja portăresei şi arătându-i legitimaţia o întrebă:

— Au trecut adineauri pe aici patru oameni?

— Da, servitorii de la etajele patru şi cinci cu doi prieteni.

— Cine locuieşte la aceste etaje?

— Domnii Fauvel şi verii lor, Provost... S-au mutat astăzi. Nu rămăseseră decât doi servitori. Tocmai au plecat.

„Ah! gândi Ganimard care se prăbuşi pe canapeaua din lojă, ce lovitură frumoasă am ratat. Toată banda era încartiruită aici.”

Patruzeci de minute mai târziu doi domni coborau dintr-o trăsură la Gara de Nord şi se îndreptau grăbit spre rapidul de Calais, urmaţi de un hamal care le ducea valizele.

Unul din ei avea braţul într-o eşarfă iar chipul său palid nu dădea impresia unei sănătăţi înfloritoare. Celălalt părea bucuros.

— În galop Wilson, nu trebuie să scăpăm trenul. Ah, Wilson, nu voi uita niciodată aceste zece zile.

— Nici eu.

— O, ce bătălii frumoase!

— Superbe.

— Doar ici colo, câteva mici necazuri.

— Într-adevăr mici.

— Şi în final, triumf pe toată linia! Lupin arestat! Diamantul albastru recucerit!

— Braţul meu zdrobit!

— Când e vorba de asemenea satisfacţii, ce importanţă mai are un braţ zdrobit?

— Mai ales al meu.

— Ei, da! Aminteşte-ţi, Wilson, chiar în momentul când erai la farmacie şi sufereai ca un erou, am descoperit firul care m-a călăuzit în beznă.

— Ce şansă fericită!

Uşile se închideau.

— Poftiţi în vagoane! Să ne grăbim domnilor!

Hamalul urcă treptele unui compartiment gol şi puse valizele în plasă în timp ce Sholmes îl ajuta pe nefericitul Wilson.

— Dar ce ai Wilson, nu mai urci odată? Mai cu nerv, bătrâne camarad...

— Nu nervul îmi lipseşte.

— Dar de ce?

— Nu am decât o mână disponibilă.

— Ei asta-i! exclamă voios Sholmes... Ia te uită ce poveşti... S-ar crede că numai tu eşti în starea asta. Dar ciungii? Ciungii adevăraţi? Hei, ce zici? Nu-i cine ştie ce nenorocire.

Îi întinse hamalului o piesă de cincizeci de centime.

— Bine, prietene. Ţine pentru dumneata.

— Mulţumesc, domnule Sholmes.

Englezul ridică ochii: Arsène Lupin.

— Dumneavoastră!?... dumneavoastră!?... bâlbâi el, aiurit.

Wilson, la rândul său, îngâna fluturându-şi unica-i mâna cu gesturile unuia care demonstrează un fapt:

— Dumneavoastră! Dumneavoastră! Dar aţi fost arestat! Sholmes mi-a spus-o. Când v-a părăsit, Ganimard şi treizeci de agenţi erau în jurul dumneavoastră!

Lupin îşi încrucişă braţele indignat:

— Cum! aţi fost în stare să credeţi că vă voi lăsa să plecaţi fără să-mi iau rămas bun? După excelentele raporturi de amiciţie pe care n-am încetat niciodată să le avem unii faţă de alţii! Ar fi fost o incorectitudine strigătoare la cer. Drept cine mă luaţi?

Trenul şuieră.

— În fine, vă iert. Dar aveţi ce vă trebuie? Tutun, chibrituri... Da?... Şi ziarele de seară? Veţi găsi în ele detalii asupra arestării mele, ultima dumneavoastră ispravă, maestre. Şi acum, la revedere şi încântat că v-am cunoscut... cu adevărat încântat. Iar dacă veţi avea nevoie de mine voi fi foarte fericit...

Sări pe peron şi închise uşa.

— Adio, făcu el încă o dată fluturându-şi batista. Adio... o să vă scriu... Dumneavoastră la fel, nu? Şi braţul dumneavoastră zdrobit, domnule Wilson? Aştept noutăţi de la amândoi... Câte o carte poştală din când în când... Ca adresă: Lupin, Paris... E suficient. Nu-i nevoie s-o timbraţi... Adio... Pe curând.

AL DOILEA EPISOD
LAMPA EBRAICĂ[6]

[6] Publicat în *Je sais tout* – 1907sub titlul original „La lampe juive”.

I

Herlock Sholmes şi Wilson erau aşezaţi de o parte şi de alta a marelui şemineu, cu picioarele întinse spre focul îmbietor.

Pipa lui Sholmes, scurtă, cu inel de argint, se stinse. O goli de scrum, o umplu din nou, o aprinse, îşi strânse pe genunchi pulpanele halatului şi începu să pufăie, străduindu-se să lanseze spre tavan rotocoale de fum.

Wilson îl privea. Îl privea aşa cum câinele încolăcit pe covor îşi priveşte stăpânul, cu ochii rotunzi, fără să clipească şi fără altă speranţă decât aceea de a reproduce gestul stăpânului. Va întrerupe stăpânul tăcerea? Îi va dezvălui, oare, secretul reveriei sale de acum şi-i va permite accesul în regatul meditaţiei unde se părea că lui Wilson intrarea îi era interzisă?

Sholmes tăcea.

Wilson riscă:

— Trăim vremuri liniştite. Nu ne pică în mână nicio afacere.

Sholmes tăcea înainte, mocnind, dar rotocoalele sale de fum erau din ce în ce mai reuşite şi oricare altul în locul lui Wilson ar fi observat că el trăia satisfacţia adâncă pe care ne-o oferă aceste mărunte succese ale amorului propriu în ceasurile când capul este complet lipsit de gânduri.

Descurajat, Wilson se ridică şi se apropie de fereastră.

Strada se întindea deprimant între faţadele posomorâte ale caselor, sub un cer negru, din care cădea cu furie o ploaie urâtă. Trecu o cabrioletă, apoi alta, Wilson le notă numerele în carnet. Nu se ştie niciodată...

— Ia te uită, se înveseli el, poştaşul.

Omul intră condus de servitor.

— Două recomandate, domnule... dacă vreţi să semnaţi...

Sholmes semnă de primire, îl însoţi pe om până la uşă, şi se întoarse desfăcând unul din plicuri.

„Arăţi grozav de încântat", notă Wilson peste o clipă.

— Scrisoarea aceasta conţine o propunere foarte interesantă. Tu, care doreai o afacere, uite aici una. Citeşte...

Wilson citi:

„*Domnule,*

Solicit prin prezenta sprijinul experienţei dumneavoastră. Am fost victima unui furt important, şi cercetările efectuate până acum par să nu fi dus la niciun rezultat.

Vă trimit, tot prin poştă, câteva ziare care vă vor edifica asupra acestei afaceri. Dacă acceptaţi să vă ocupaţi de ea, locuinţa mea vă stă la dispoziţie şi vă rog să completaţi pe cecul alăturat, semnat de mine, suma pe care o doriţi pentru cheltuielile de deplasare.

Vă rog să aveţi amabilitatea de a-mi telegrafia răspunsul dumneavoastră şi fiţi încredinţat, domnule, de înalta consideraţie ce v-o port.

Baron Victor d'Imblevalle
str. Murillo 18"

— He, he, făcu Sholmes, iată o veste grozavă... un mic voiaj la Paris, pe legea mea, de ce nu? De la faimosul meu duel cu Arsène Lupin n-am mai avut ocazia să mă întorc acolo. Nu mi-ar displăcea să văd capitala lumii în condiţii ceva mai liniştite.

Rupse cecul în patru bucăţi şi în timp ce Wilson, al cărui braţ nu-şi recâştigase vechea supleţe, profera împotriva Parisului cuvinte amare, deschise al doilea plic.

Numaidecât îi scăpă un gest ce vădea iritare, o cută îi brăzdă fruntea pe toată durata lecturii şi, mototolind hârtia, o făcu ghemotoc şi o azvârli cu violenţă pe parchet.

— Ce? Ce s-a întâmplat? strigă Wilson înspăimântat.

Culese ghemotocul şi citi cu stupoare crescândă:

„Dragă Maestre,

Cunoaşteţi admiraţia pe care o am pentru dumneavoastră şi interesul ce-l port renumelui dumneavoastră. Ei bine, credeţi-mă, n-ar trebui de loc să vă ocupaţi de afacerea în care vi se solicită concursul. Intervenţia dumneavoastră ar pricinui mult rău, toate eforturile n-ar duce decât la un rezultat jalnic, şi aţi fi obligat să faceţi în mod public dovada propriului dumneavoastră eşec.

Dorind extrem de mult să vă scutesc de o asemenea umilire, vă conjur, în numele prieteniei ce ne uneşte, să rămâneţi liniştit, acasă, la gura sobei.

Salutări domnului Wilson, iar pentru dumneavoastră, dragă Maestre, un respectuos omagiu din partea devotatului dumneavoastră.

— Arsène Lupin, repeta Wilson încurcat...

Sholmes începu să lovească cu pumnii în masă:

— Ah! iar începe să mă plictisească, animalul ăsta! Îşi bate joc de mine ca de un copil! Dovada publică a eşecului meu! Nu eu l-am constrâns să înapoieze diamantul albastru?

— Îi e frică, insinuă Wilson.

— Vorbeşti prostii! Lui Arsène Lupin nu-i este niciodată frică, iar dovada e că mă provoacă.

— Dar de unde a aflat de scrisoarea pe care ne-a trimis-o baronul d’Imblevalle?

— De unde vrei să ştiu? Îmi pui nişte întrebări stupide, dragul meu!

— Mă gândeam... Îmi imaginam...

— Ce? Că sunt vrăjitor?

— Nu, dar te-am văzut făcând atâtea minuni!

— Nimeni nu face minuni... şi, bineînţeles, nici eu. Eu cuget, deduc, trag concluzii, nu ghicesc. Numai imbecilii ghicesc.

Wilson luă atitudinea modestă a unui câine bătut şi, ca să nu fie un imbecil, se strădui să nu ghicească de loc pentru ce Sholmes măsura camera cu paşi mari, enervat. Însă, după ce Sholmes îl sună pe servitor şi-i porunci să-i pregătească valiza, Wilson se crezu în drept, întrucât acum exista un fapt material, să cugete, să deducă şi să conchidă că maestrul pleca în călătorie.

Aceeaşi operaţiune mintală îi permise să afirme ca unul care nu se teme de eroare:

— Herlock, pleci la Paris.

— Se poate.

— Şi te duci acolo mai mult pentru a răspunde

provocării lui Lupin decât pentru a-l ajuta pe baronul d'Imblevalle.

— Se poate.

— Herlock, te însoţesc.

— Ah! ah! bătrâne, strigă Sholmes întrerupându-şi plimbarea, nu-ţi este aşadar teamă că şi braţul tău stâng ar putea avea soarta celui drept?

— Ce mi se poate întâmpla? Vei fi acolo.

— Bravo, eşti curajos! Vom merge să-i arătăm acestui domn că probabil a greşit aruncându-ne mănuşa cu atâta obrăznicie. Repede Wilson, luăm primul tren.

— Fără să aşteptăm jurnalele pe care ni le trimite baronul?

— La ce bun?

— Să expediez o telegramă?

— Inutil. Arsène Lupin ar afla de sosirea mea. Nu ţin la aşa ceva. De data asta, Wilson, trebuie să jucăm prudent.

După-amiază cei doi prieteni se îmbarcară la Dover. Traversarea fu excelentă. În rapidul Calais-Paris, Sholmes trase un pui de somn straşnic, în timp ce Wilson făcea de gardă la uşa compartimentului şi medita, privind în gol.

Sholmes se trezi fericit şi dispus. Perspectiva unui nou duel cu Lupin îl încânta, şi îşi freca mâinile cu aerul satisfăcut al omului care se pregăteşte să guste bucurii nenumărate.

— În fine, ne vom dezmorţi, exclamă Wilson.

Şi îşi frecă mâinile cu acelaşi aer satisfăcut.

În gară, Sholmes luă pledurile şi, urmat de Wilson, care ducea valizele – fiecare cu încărcătura lui – dădu tichetele şi ieşi repede.

— Frumos timp, Wilson. Ce soare! Parisul ne primeşte în sărbătoare.

— Ce mulţime!

— Cu atât mai bine, Wilson. Nu riscăm să fim remarcaţi. Nimeni nu ne va recunoaşte în mijlocul unei asemenea mulţimi.

— Domnul Sholmes, nu?

Acesta se opri puţin zăpăcit. Cine dracu putea să-l cheme astfel pe nume?!

Lângă el apăruse o femeie, o fată tânără a cărei ţinută simplă îi sublinia silueta distinsă, dar a cărei figură drăguţă avea o expresie neliniştită şi dureroasă.

Ea repetă:

— Sunteţi, într-adevăr, domnul Sholmes?

Cum el tăcea, atât datorită încurcăturii în care se afla, cât şi unei deprinderi de prudenţă, fata reluă pentru a treia oară:

— Am onoarea să vorbesc cu domnul Sholmes în persoană?

— Ce doriţi? spuse acesta destul de ursuz, crezând că e vorba de o coincidenţă dubioasă.

— Ascultaţi-mă, domnule, e foarte grav, ştiu că vă duceţi în strada Murillo.

— Ce spuneţi?

— Ştiu... ştiu... în strada Murillo... la numărul 18. Ei bine, nu trebuie, nu, nu trebuie să mergeţi acolo... vă asigur că veţi regreta. Dacă vă spun asta nu înseamnă că am vreun interes acolo. O fac din raţiune, din conştiinţă.

El încercă s-o îndepărteze dar ea insistă:

— Oh! vă rog, nu vă încăpăţânaţi... Ah! dacă aş şti cum să vă conving! Uitaţi-vă la mine, priviţi în ochii mei... sunt sinceri, ei spun adevărul.

Îşi oferi pătimaş ochii, acei ochi frumoşi, gravi şi limpezi în care părea că se oglindeşte însuşi sufletul ei. Wilson clătină din cap:

— Domnişoara are un aer foarte sincer.

— Aşa e, imploră ea, trebuie să aveţi încredere...

— Eu am încredere, domnişoară, replică Wilson.

— O, cât sunt de fericită! Şi prietenul dumneavoastră, nu? O simt... sunt sigură! Ce fericire! Totul se va aranja! Ah, ce idee bună am avut!... Uitaţi-vă, domnule, peste douăzeci de minute aveţi un tren pentru Calais... Ei bine, luaţi-l... Repede... Urmaţi-mă, peronul este aproape, aveţi timp...

Încerca să-i tragă după ea. Sholmes o apucă de braţ şi cu o voce pe care se străduia s-o facă să sune cât mai blând:

— Scuzaţi-mă, domnişoară, că nu pot fi de acord cu dorinţa dumneavoastră, eu nu abandonez niciodată o obligaţie pe care mi-o iau.

— Vă rog... vă implor... ah, dacă aţi putea înţelege!

Sholmes trecu mai departe şi se îndepărtă rapid.

Wilson îi zise fetei:

— Aveţi încredere... el va reuşi s-o scoată la capăt... nu s-a întâmplat să fi eşuat vreodată...

Şi, alergând, îl ajunse din urmă pe Sholmes.

HERLOCK SHOLMES – ARSÈNE LUPIN

Aceste cuvinte care se detaşau cu litere mari, negre, îi izbiră de la primii paşi. Se apropiară: era o procesiune de oameni-sandwich care mergeau unul în spatele celuilalt purtând în mână bastoane grele, ferecate, cu care loveau trotuarul în cadenţă, având pe spate afişe enorme pe care se putea citi:

„MECIUL HERLOCK SHOLMES – ARSÈNE LUPIN. SOSIREA CAMPIONULUI ENGLEZ. MARELE DETECTIV ATACĂ MISTERUL DIN STR. MURILLO. CITIŢI AMĂNUNTE ÎN «L'ÉCHO DE FRANCE»".

Wilson clătină din cap:

— Ca să vezi, Herlock, şi noi care eram mândri că lucrăm incognito! Nu m-ar mira dacă garda republicană ne-ar aştepta în strada Murillo, şi dacă acolo ar avea loc o recepţie oficială cu toasturi şi şampanie.

— Când îţi pui în gând să fii spiritual, faci cât doi, Wilson, scrâşni Sholmes.

Se îndreptă către unul din acei oameni cu intenţia vădită de a-l apuca în mâinile lui puternice şi de a-l face ţăndări, atât pe el cât şi pancarta. Între timp, mulţimea se îngrămădea în jurul afişelor. Se făceau glume şi se râdea.

Stăpânindu-şi accesul de furie, îi zise omului:

— Când ai fost angajat?

— Azi-dimineaţă.

— Şi când ţi-ai început plimbarea?

— Acum o oră.

— Şi afişele erau pregătite?

— A, sigur că da... Când am venit azi-dimineaţă la agenţie, ele se aflau acolo.

Aşadar, Arsène Lupin prevăzuse că el, Sholmes, va accepta bătălia. Mai mult, scrisoarea trimisă de Lupin dovedea că el dorea această bătălie, şi că planul lui era de a se măsura încă o dată cu rivalul său. Pentru ce? Ce motiv îl împingea să reînceapă lupta?

Herlock avu un moment de ezitare. Însemna că Lupin era într-adevăr sigur de victorie dacă dovedea atâta insolenţă, şi oare nu cădea în cursă alergând la

primul apel?

— Haide Wilson! Birjar, strada Murillo 18, strigă el, simţind cum i se trezeşte energia.

Şi cu vinele umflate, cu pumnii strânşi, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru un meci de box, sări într-o trăsură.

Strada Murillo este mărginită de palate luxoase, ale căror faţade posterioare dau spre parcul Monceau. Printre acestea, unul dintre cele mai frumoase se ridică la numărul 18, iar baronul d'Imblevalle, care locuieşte acolo împreună cu soţia şi copiii, l-a mobilat în modul cel mai somptuos, ca un artist şi ca un milionar. În faţă se întinde o curte de onoare, mărginită în stânga şi-n dreapta de clădiri anexe. În spate, arborii unei grădini îşi amestecă ramurile cu arborii din parc.

După ce sunară, cei doi englezi traversară curtea şi fură primiţi de un valet stilat care-i conduse într-un salonaş situat într-o altă aripă.

Se aşezară şi inspectară dintr-o privire rapidă obiectele de preţ care umpleau încăperea.

— Drăguţe lucruri, murmură Wilson, sunt alese cu gust şi fantezie... S-ar putea deduce că cei care au avut răgazul să descopere aceste obiecte sunt nişte oameni destul de în vârstă... la cincizeci de ani, poate...

Nu termină. Uşa se deschise şi domnul d'Imblevalle intră urmat de soţia sa.

Contrar deducţiilor lui Wilson erau amândoi tineri, eleganţi, foarte sprinteni şi vorbăreţi. Amândoi le mulţumiră cu căldură.

— E foarte drăguţ din partea dumneavoastră că v-aţi deranjat! Suntem aproape bucuroşi de necazul

care ni s-a întâmplat de vreme ce ne procură plăcerea...

„Cum ştiu francezii ăştia să te-ncânte!” se gândi Wilson, pe care nu-l speriau observaţiile adânci.

— Dar timpul este preţios, exclamă baronul... al dumneavoastră mai ales, domnule Sholmes. Deci, să intrăm în subiect! Ce părere aveţi de afacerea asta? Speraţi s-o terminaţi cu bine?

— Ca s-o termin cu bine ar trebui mai întâi s-o cunosc.

— N-o cunoaşteţi?

— Nu. Şi vă rog să-mi explicaţi totul în amănunţime fără să omiteţi nimic. Despre ce este vorba?

— Despre un furt.

— Când a avut loc?

— Sâmbăta trecută, răspunse baronul, în noaptea de sâmbătă spre duminică.

— Deci sunt şase zile de atunci. Spuneţi mai departe.

— Trebuie să vă spun mai întâi că soţia mea şi cu mine, deşi ne conformăm genului de viaţă pe care-l pretinde societatea noastră, ieşim puţin. Educaţia copiilor, câteva recepţii şi înfrumuseţarea interiorului, iată existenţa noastră, şi toate serile, sau aproape toate, se scurg aici, în această încăpere, care este budoarul soţiei mele şi în care noi am adunat câteva obiecte de artă. Aşadar, sâmbăta trecută, în jurul orei unsprezece, am stins lumina electrică şi ne-am retras ca de obicei în camera noastră.

— Unde se află această cameră?

— Alături, uşa pe care o vedeţi. A doua zi, adică duminică, m-am sculat devreme. Deoarece Suzanne, soţia mea, dormea încă, am trecut în acest budoar cât mai încet posibil ca să n-o trezesc. Mare mi-a fost

mirarea când am constatat că fereastră era deschisă, deoarece seara o lăsasem închisă!

— Un servitor...

— Dimineaţa nu intră nimeni aici înainte de a fi sunat. De altfel întotdeauna, ca măsură de precauţie, închid cu zăvorul această uşă care dă în anticameră. Deci fereastra fusese deschisă din afară. Ca dovadă, al doilea ochi de geam din dreapta, de lângă cremonă, fusese decupat.

— Şi fereastra?

— Fereastra, după cum vă puteţi da seama, dă spre o mică terasă înconjurată de un balcon de piatră. De la primul etaj, unde ne aflăm, puteţi vedea grădina care se întinde în spatele palatului şi grilajul care o separă de parcul Monceau. Cu siguranţă că hoţul a venit prin parcul Monceau, a escaladat grilajul cu ajutorul unei scări şi s-a urcat pe terasă.

— Cu siguranţă, spuneţi?

— De fiecare parte a grilajului s-au găsit urme lăsate de scară, şi aceleaşi urme se aflau şi în dreptul terasei. În fine, pe balcon erau două zgârieturi uşoare, evident locul unde fusese sprijinită scara.

— Parcul Monceau nu este închis noaptea?

— Ba da, dar în orice caz la numărul 14 se află o clădire în construcţie. E uşor să intri pe acolo.

Herlock Sholmes meditä câteva momente apoi reluă:

— Să revenim la furt. S-ar fi comis aşadar în încăperea unde ne aflăm?

— Da. Între această Fecioară din secolul al XII-lea şi acest tabernacol din argint cizelat se afla o mică lampă ebraică. A dispărut.

— Asta e tot?

— Tot.

— Aha, şi ce numiţi dumneavoastră o lampă ebraică?

— Sunt nişte lămpi de aramă care se foloseau odinioară, formate dintr-o tijă şi un recipient în care se punea uleiul. Din recipient porneau două sau trei ciocuri pentru feştile.

— În fond, obiecte fără prea mare valoare.

— Într-adevăr, fără prea mare valoare. Dar aceasta conţinea o ascunzătoare în care noi aveam obiceiul să punem o splendidă bijuterie veche, o himeră din aur, încrustată cu rubine şi smaralde, foarte preţioase.

— Pentru ce acest obicei?

— Sincer să fiu, n-aş putea spune de ce. Poate din plăcerea de a folosi o ascunzătoare de acest gen.

— N-o cunoştea nimeni?

— Nimeni.

— În afară de hoţ, evident, obiectă Sholmes. Altfel nu şi-ar fi dat osteneala să fure lampa ebraică.

— Evident. Dar cum putea s-o cunoască de vreme ce chiar noi am descoperit din întâmplare mecanismul secret al lămpii?

— Tot din întâmplare putea să-l descopere şi altcineva... un servitor... cineva de-al casei... Dar să continuăm. Justiţia a fost prevenită?

— Desigur. Judecătorul de instrucţie a făcut cercetări. Acelaşi lucru l-au făcut şi ziariştii marilor cotidiene. Dar aşa cum v-am scris, se pare că problema n-are nici cea mai mică şansă de a fi rezolvată.

Sholmes se ridică, se îndreptă spre fereastră, examină ochiul de geam, terasa, balconul, studie cu lupa zgârieturile de pe zid şi-l rugă pe domnul d’Imblevalle să-l conducă în grădină.

Afară Sholmes se aşeză foarte simplu pe un fotoliu

de răchită şi privi acoperişul casei cu un ochi visător. Apoi deodată se duse la cele două lădiţe de lemn cu care fuseseră acoperite, pentru a păstra intacte urmele lăsate în dreptul terasei de scară. Dădu la o parte lădiţele, îngenunche pe pământ şi cu fundul în sus şi cu nasul la douăzeci de centimetri de pământ, examină, făcu măsurători. Repetă operaţia de-a lungul grilajului, dar mai sumară.

Terminase.

Amândoi se înapoiară în budoar unde îi aştepta doamna d'Imblevalle.

Sholmes mai tăcu o vreme, apoi pronunţă aceste cuvinte:

— Chiar de la începutul istorisirii dumneavoastră, domnule baron, am fost frapat de latura uluitor de simplă a loviturii. Pui o scară, tai un ochi de geam, alegi un obiect şi te duci. Nu, lucrurile nu se petrec chiar aşa de uşor. Aici totul e prea clar, prea simplu.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Vreau să spun că furtul lămpii ebraice a fost comis sub îndrumarea directă a lui Arsène Lupin...

— Arsène Lupin! exclamă baronul.

— Dar a fost comis fără ca el să fie de faţă, fără ca nimeni să intre în acest palat. Probabil că un servitor a coborât pe terasă de la mansardă, de-a lungul unui jgheab pe care l-am observat din grădină.

— Şi care sunt dovezile?...

— Arsène Lupin n-ar fi ieşit din acest budoar cu mâinile goale.

— Cu mâinile goale! Şi lampa?

— Furtul lămpii nu l-ar fi împiedicat să ia şi această tabacheră împodobită cu diamante, sau acest colier de vechi opale. Îi trebuiau numai două gesturi în plus. Dacă nu le-a făcut înseamnă că nu le-a văzut.

— Atunci ce este cu urmele descoperite?

— Comedie! Înscenare pentru a îndepărta bănuielile!

— Şi zgârieturile de pe balustradă?

— Fals! Au fost făcute cu glaspapir. Uitaţi-vă la bucăţelele de glaspapir pe care le-am cules.

— Dar urmele lăsate de scară?

— Gogoşi! Examinaţi aceste două urme dreptunghiulare din dreptul terasei şi pe cele de lângă grilaj. Forma lor este asemănătoare dar dacă aici sunt paralele, dincolo nu mai sunt. Măsuraţi distanţa dintre cele două urme: ea diferă în cele două locuri. În dreptul terasei este de 23 centimetri, la grilaj este de 28 centimetri

— Şi ce concluzie trageţi de aici?

— De aici trag concluzia că întrucât forma lor este identică, cele patru urme au fost făcute cu ajutorul aceleiaşi bucăţi de lemn tăiată în aşa fel încât să semene cu piciorul unei scări.

— Cel mai bun argument ar fi chiar bucata de lemn.

— Iat-o, zise Sholmes, am găsit-o în grădină sub ghiveciul unui laur.

Baronul se înclină. Nu trecuseră nici patruzeci de minute de când englezul trecuse pragul acestei case, şi nu mai rămânea nimic din ceea ce se crezuse până aci, pe baza aceloraşi dovezi. Realitatea, o altă realitate, începea să se profileze pe o bază mult mai solidă, pe raţionamentul unui Herlock Sholmes.

— Acuzaţia pe care o lansaţi împotriva personalului nostru este foarte gravă, domnule, zise baronul. Servitorii noştri sunt vechi slujitori ai familiei, şi niciunul dintre ei nu este capabil să ne înşele

încrederea.

— Dacă e aşa, atunci cum vă explicaţi această scrisoare, care mi-a parvenit chiar în ziua şi cu aceeaşi poştă cu cea pe care mi-aţi scris-o dumneavoastră?

Îi întinse baronului scrisoarea pe care i-o adresase Arsène Lupin.

Doamna d'Imblevalle rămase stupefiată.

— Arsène Lupin... cum de a ştiut?

— N-aţi vorbit nimănui de scrisoare?

— Nimănui, spuse baronul, ideea ne-a venit cu o seară mai înainte, la masă.

— În faţa servitorilor?

— Nu se aflau acolo decât cei doi copii ai noştri. Ba nu, Sophie şi Henriette nu mai erau la masă, nu-i aşa Suzanne?

Doamna d'Imblevalle se gândi şi afirmă:

— Într-adevăr, ieşiseră cu domnişoara.

— Domnişoara? întrebă Sholmes.

— Guvernanta, domnişoara Alice Demun.

— Această persoană nu ia mesele cu dumneavoastră?

— Nu, i se servesc separat, în camera ei.

Wilson avu o idee:

— Scrisoarea trimisă prietenului meu Herlock Sholmes a fost pusă la poştă.

— Fireşte.

— Cine a dus-o?

— Dominique, valetul meu, care mă slujeşte de douăzeci de ani. Orice cercetare în această direcţie n-ar fi decât pierdere de timp.

— Nu pierzi niciodată timpul când cercetezi, zise Wilson sentenţios.

Prima anchetă se terminase. Sholmes ceru

permisiunea să se retragă.

O oră mai târziu, la cină, le văzu pe Sophie şi pe Henriette – două fetiţe drăguţe de opt şi şase ani. Se vorbi puţin. Sholmes răspunse amabilităţilor baronului şi soţiei sale cu un aer atât de rebarbativ, încât aceştia se hotărâră să tacă. Se servi cafeaua. Sholmes şi-o bău pe a sa şi se ridică.

În acel moment intră un servitor care aducea un mesaj telefonic adresat lui. Îl deschise şi citi:

„*Vă transmit admiraţia mea entuziastă. Rezultatele obţinute într-un timp atât de scurt sunt ameţitoare. Sunt uluit*.

Arsène Lupin”

Sholmes avu un gest de iritare. Îi arătă depeşa baronului.

— Începeţi să credeţi, domnule, că pereţii dumneavoastră au ochi şi urechi?

— Nu mai înţeleg nimic, murmură domnul d’Imblevalle năucit.

— Nici eu. Dar ceea ce înţeleg este că aici nu se face nicio mişcare care să nu fie observată de *el*. Niciun cuvânt nu se pronunţă fără ca *el* să-l audă.

În seara aceea Wilson se culcă având conştiinţa împăcată a unuia care şi-a îndeplinit datoria şi nu are altceva mai bun de făcut decât să doarmă. Astfel adormi foarte repede, şi avu un vis frumos, în care se făcea că el singur îl urmărea pe Arsène Lupin şi se pregătea să-l aresteze cu propria lui mână, iar senzaţia acestei urmăriri era atât de clară încât se trezi.

Cineva se foia pe lângă patul său... Puse mâna pe

revolver:

— Încă un gest, Lupin, şi trag!

— Drace! Ce faci, bătrâne?

— Cum! Dumneata eşti Sholmes? Ai nevoie de mine?

— Am nevoie de ochii tăi. Scoală-te.

Îl duse la fereastră.

— Priveşte... În partea cealaltă a grilajului...

— În parc?

— Da, nu vezi nimic?

— Nu văd nimic.

— Ba da, vezi ceva.

— A, într-adevăr, o umbră... chiar două...

— Nu-i aşa? În faţa grilajului... uite, se mişcă. Să nu pierdem timpul.

Pe dibuite, ţinându-se de rampă, coborâră scara şi ajunseră într-o încăpere care dădea pe peronul grădinii. Prin geamul uşii zăriră cele două siluete în acelaşi loc.

— Curios, zise Sholmes, mi se pare că aud zgomot în casă.

— În casă? Imposibil, toată lumea doarme.

— Ascultă totuşi...

În acest moment un şuierat uşor se auzi dinspre grilaj şi ei observară o lumină vagă care părea să vină din casă.

— Imblevalle trebuie să fi aprins lumina. Camera lor se află deasupra noastră.

Un al doilea şuierat şi mai discret...

— Nu înţeleg, nu înţeleg, spuse Sholmes agasat.

— Nici eu, mărturisi Wilson.

Sholmes răsuci cheia în broască, trase zăvorul şi împinse încet batanta.

Un al treilea şuierat puţin mai tare decât ultimul şi

altfel modulat. Deasupra lor zgomotul se accentuă, se precipită.

— S-ar crede mai degrabă că vine de pe terasa budoarului, şopti Sholmes.

Scoase capul prin deschizătură dar numaidecât se retrase înăbuşindu-şi o înjurătură. Wilson privi la rândul său. Foarte aproape de ei, lângă zid, se ridica o scară sprijinită de balconul terasei.

— Ei drăcie! făcu Sholmes, e cineva în budoar. Asta se auzea. Repede, să ridicăm scara.

În clipa aceea însă o formă alunecă de sus, scara fu ridicată şi omul care o ducea alergă în goană spre grilaj, în locul unde-l aşteptau complicii. Dintr-un salt Sholmes şi Wilson fură pe urmele lui. Îl ajunseră când acesta punea scara pe grilaj. Din partea cealaltă răsunară deodată două focuri de revolver.

— Rănit? strigă Sholmes.

— Nu, răspunse Wilson.

Acesta îl prinse pe om de mijloc şi încercă să-l imobilizeze. Dar omul se întoarse, îl apucă cu o mână şi cu cealaltă îi înfipse cuţitul în piept. Wilson scoase un suspin, se clătină şi căzu.

— Blestem! urlă Sholmes, dacă mi l-au ucis fac moarte de om!

Îl întinse pe Wilson pe iarbă şi se năpusti spre scară. Prea târziu... omul o escaladase şi, primit de complici, fugea printre tufişuri.

— Wilson, Wilson, nu e cine ştie ce, nu! O simplă zgârietură.

Uşile palatului se deschiseră brusc. Primul, ajunse domnul d’Imblevalle, apoi nişte servitori cu făclii.

— Ce e? Ce s-a întâmplat, strigă baronul, domnul Wilson e rănit?

— Nimic, o simplă zgârietură, repetă Sholmes

încercând să se sugestioneze.

Sângele curgea din abundenţă şi faţa lui Wilson era lividă.

Douăzeci de minute mai târziu, doctorul constată că vârful cuţitului se oprise la patru milimetri de inimă.

— La patru milimetri de inimă! Wilson ăsta a avut totdeauna noroc, conchise Sholmes, invidios.

— Noroc... halal noroc... bombăni doctorul.

— Păi cu constituţia lui robustă va scăpa...

— După zece săptămâni de pat şi două luni de convalescenţă.

— Nu mai mult?

— Nu, dacă nu survin complicaţii.

— Ei drăcie, vreţi să aibă şi complicaţii?!

Sholmes se duse după baron în budoar. De data aceasta misteriosul vizitator nu mai dovedise aceeaşi discreţie. Şterpelise, fără ruşine, tabachera împodobită cu diamante, colierul de opale şi în general tot ce putea să intre în buzunarul unui hoţ care se respectă.

Fereastra era încă deschisă, unul din ochiuri fusese decupat cu grijă şi în zori o anchetă sumară, stabilind că scara fusese luată de la clădirea în construcţie, determină calea urmată de hoţ.

— Pe scurt, zise domnul d’Imblevalle, cu o anumită ironie, este repetiţia exactă a furtului lămpii ebraice.

— Da, dacă acceptăm prima versiune adoptată de justiţie.

— Aşadar, încă n-o adoptaţi? Acest al doilea furt nu zdruncină opinia dumneavoastră asupra primului?

— O confirmă, domnule.

— De necrezut! Aveţi dovada irefutabilă că agresiunea de azi-noapte a fost comisă de cineva din

afară, şi persistaţi în a susţine că lampa ebraică a fost sustrasă de cineva din anturajul nostru!

— De către cineva care locuieşte în această casă.

— Atunci cum vă explicaţi?...

— Nu-mi explic nimic, domnule, eu constat două fapte care nu au unul cu celălalt decât raporturi de aparenţă; eu le judec izolat şi caut linia care le uneşte.

Convingerea lui părea atât de profundă, felul său de a acţiona, bazat pe motive atât de puternice, încât baronul se înclină.

— Fie. Să mergem să anunţăm comisarul...

— Cu niciun preţ! se opuse cu energie englezul, cu niciun preţ! Nu înţeleg să mă adresez acestor oameni decât atunci când am nevoie de ei.

— Totuşi, focurile de armă?

— Nu contează.

— Prietenul dumneavoastră?

— Prietenul meu este doar rănit... Convingeţi-l pe doctor să tacă. În ceea ce priveşte justiţia, răspund eu de tot.

Două zile se scurseră fără incidente, în care Sholmes îşi continuă misiunea cu o grijă minuţioasă şi cu un orgoliu exasperat de amintirea acelei agresiuni îndrăzneţe, efectuată sub ochii lui, în ciuda prezenţei sale şi fără ca el s-o poată zădărnici. Scotoci neobosit palatul şi grădina, se întreţinu cu servitorii, zăbovi îndelung la bucătărie şi în grajd. Şi cu toate că nu obţinu niciun indiciu care să-l lămurească, nu-şi pierdu curajul.

„Voi afla, chiar aici voi afla. Acum nu e vorba ca în cazul Femeii blonde, de a merge la întâmplare şi de a atinge pe căi neştiute un scop pe care nu-l

cunoşteam. De data asta sunt chiar pe câmpul de bătălie. Inamicul nu mai este doar insesizabilul şi invizibilul Lupin, ci complicele lui în carne şi oase care trăieşte şi se mişcă în această casă. Dacă aflu cel mai mic detaliu m-am şi lămurit.”

Acel detaliu din care urma să tragă asemenea concluzii şi cu o îndemânare atât de prodigioasă încât afacerea lămpii ebraice să poată fi considerată ca una din cele în care geniul lui de poliţist strălucise în modul cel mai triumfător, ei bine, acei detaliu i l-a furnizat întâmplarea.

În după-amiaza celei de a treia zi, pe când intra într-o încăpere situată deasupra budoarului, şi care servea ca sală de studiu pentru copii, o găsi pe Henriette, cea mai mică dintre surori. Îşi căuta foarfecele.

— Tu ştii, îi zise ea lui Sholmes că şi eu pot să fac hârtii ca aceea pe care ai primit-o tu alaltăieri seară?

— Alaltăieri seară?

— Da, la sfârşitul cinei. Ai primit o hârtie cu benzi deasupra... ştii tu, o telegramă... ei bine, şi eu pot să fac la fel...

Apoi ieşi. Pentru oricare altul aceste cuvinte n-ar fi însemnat decât insignifianta reflecţie a unui copil, şi chiar Sholmes le ascultă distrat şi îşi continuă inspecţia. Numaidecât însă, alergă după fetiţă, a cărei ultimă frază îl izbise. O ajunse din urmă şi-i zise:

— Aşadar ştii şi tu să lipeşti benzi pe hârtie?

Henriette, foarte mândră declară:

— Cum să nu, decupez cuvinte şi le lipesc.

— Şi cine te-a învăţat acest joc?

— Domnişoara... guvernanta mea... am văzut-o că face la fel. Scoate cuvinte din ziare şi le lipeşte.

— Şi ce face cu ele?

— Telegrame, scrisori, pe care le trimite.

Herlock Sholmes se înapoie în sala de studii peste măsură de intrigat de această confidenţă, căutând să scoată din ea toate deducţiile posibile.

Pe şemineu se afla un teanc de ziare. Le desfăcu şi văzu într-adevăr grupe de litere sau rânduri care lipseau, decupate regulat şi cu îngrijire. Dar îi fu suficient să citească cuvintele care precedau sau care urmau ca să constate că cele lipsă fuseseră decupate, evident, de Henriette.

Se putea totuşi ca în teancul de ziare să existe unul din care să fi decupat chiar domnişoara. Dar cum să descopere acest lucru?

Maşinal, Herlock răsfoi cărţile de şcoală orânduite pe masă, apoi altele care erau aşezate pe rafturile unui dulap. Şi deodată scoase o exclamaţie de bucurie. În colţul dulapului, sub nişte caiete vechi, îngrămădite, găsise un album pentru copii, un fel de alfabet ilustrat, iar pe una din paginile acestui album zărise un loc gol.

Verifică. Era nomenclatura zilelor săptămânii. Luni, marţi, miercuri etc. Cuvântul sâmbătă lipsea. Or, furtul lămpii ebraice avusese loc într-o noapte de sâmbătă.

Herlock simţi acea strângere de inimă care îi prevestea totdeauna în modul cel mai clar că atinsese chiar nodul unei intrigi. Această presimţire a adevărului, această emoţie a certitudinii nu îl înşela niciodată.

Febril şi încrezător se grăbi să răsfoiască albumul. Puţin mai departe îl aştepta o altă surpriză.

Era o pagină formată din majuscule urmată de un şir de cifre.

Nouă din aceste litere şi trei cifre fuseseră detaşate cu grijă. Sholmes le notă în carnet în ordinea pe care o ocupau, şi obţinu următorul rezultat:

CDEHNOPRZ-237

„Drace, murmură el, la prima vedere toate acestea nu înseamnă mare lucru.”

Se putea oare ca amestecând literele să se formeze unul, două sau trei cuvinte complete?

Sholmes încercă în zadar.

O singură soluţie i se impunea şi aceea îi revenea mereu sub vârful creionului. În cele din urmă i se păru verosimilă, atât pentru că aceasta corespundea logicii faptelor cât şi pentru că se acorda cu împrejurările generale.

Dat fiind că în paginile de album literele alfabetului nu se repetau, era probabil, chiar sigur, că se găsea în faţa unor cuvinte incomplete şi că aceste cuvinte fuseseră completate cu litere împrumutate din alte pagini. În aceste condiţii, negreşit, enigma se punea altfel:

REPOND. Z-CH. 237

Primul cuvânt era clar: *repondez*[7]*,* un E lipsind pentru că litera E deja întrebuinţată nu mai era disponibilă.

Cât priveşte cel de al doilea cuvânt neterminat, acesta forma, indubitabil, împreună cu cifra 237, adresa pe care o dădea expeditorul destinatarului scrisorii. I se recomanda să fixeze mai întâi ziua de sâmbătă şi să caute un răspuns la adresa CH. 237.

[7] Răspundeți (fr.)

Sau CH. 237 era o formulă de post-restant, sau literele CH făceau parte dintr-un cuvânt incomplet. Herlock frunzări albumul: în paginile următoare nu mai făcu nici o altă descoperire. Trebuia aşadar, până la o nouă descoperire, să reţină explicaţia găsită.

— E amuzant, nu-i aşa?

Henriette revenise. El răspunse:

— Da, e amuzant. Dar nu mai ai şi alte hârtii? Sau chiar cuvinte deja decupate pe care să le pot lipi?

— Hârtii?... nu... Şi apoi domnişoara ar fi nemulţumită...

— Domnişoara?

— Da, m-a şi certat.

— Pentru ce?

— Pentru că v-am spus nişte lucruri... şi ea zice că niciodată nu trebuie să vorbeşti ceva despre cei pe care îi iubeşti.

— Desigur, ai perfectă dreptate.

Henriette păru încântată de aprobare, atât de încântată că scoase dintr-un buzunar al rochiţei câteva petice, trei nasturi, două bucăţi de zahăr şi o bucată de hârtie pe care i-o întinse lui Sholmes.

— Uite, ţi-o dau totuşi.

Era un număr de automobil, nr. 8279.

— De unde ai numărul ăsta?

— A căzut din portmoneul domnişoarei.

— Când?

— Duminică la slujbă, în timp ce scotea banii pentru colectă.

— Perfect. Şi acum să te învăţ ce să faci ca să nu te mai mustre. Să nu-i spui domnişoarei că m-ai văzut.

Sholmes se duse să-l caute pe domnul d’Imblevalle, şi-l interogă clar cu privire la domnişoara.

Baronul avu o tresărire.

— Alice Demun! La ce vă gândiţi?... E imposibil.

— De când se află în serviciul dumneavoastră?

— Numai de un an, dar nu cunosc o persoană mai liniştită ca ea şi în care să am atâta încredere.

— Cum se face că nu am zărit-o până acum?

— A lipsit două zile.

— Şi acum?

— De cum s-a întors s-a instalat la căpătâiul prietenului dumneavoastră. Are toate calităţile unei infirmiere... blândă... prevenitoare... Domnul Wilson pare încântat de ea.

— Aha, făcu Sholmes, care-l neglijase complet pe bătrânul camarad.

Reflectă şi se interesă apoi:

— Duminică a ieşit?

— Da.

Baronul îşi chemă soţia şi o întrebă. Aceasta răspunse:

— Domnişoara a ieşit ca de obicei pentru a merge la slujba de la ora unsprezece împreună cu copiii.

— Dar mai înainte?

— Mai înainte? Nu... sau mai degrabă... dar eram atât de tulburată de acest furt!... totuşi îmi amintesc cu mi-a cerut permisiunea de a ieşi duminică dimineaţa pentru a-şi vedea o verişoară în trecere prin Paris, cred. Dar presupun că n-o bănuiţi?...

— Nu, desigur... Totuşi aş dori s-o văd.

Urcă până în camera lui Wilson. O femeie în veşminte de infirmieră, cu o rochie lungă din pânză gri, era aplecată asupra bolnavului şi-i dădea de băut. Când se întoarse, Sholmes o recunoscu pe tânăra care-l abordase în faţa Gării de Nord.

Între ei nu avu loc nici cea mai mică explicaţie. Alice Demun surâse blând, cu ochii ei încântători şi gravi, deloc tulburată. Englezul vru să-i vorbească, articulă câteva silabe şi tăcu. Atunci ea îşi reluă munca, se mişcă liniştită sub privirea mirată a lui Sholmes, mută flacoanele, înfăşură şi desfăşură benzile de tifon şi din nou îi adresă surâsul ei deschis.

Englezul se răsuci pe călcâie, coborî, zări în curte maşina domnului d'Imblevalle, se instală în ea şi o porni spre Lavallois, la garajul a cărui adresă era indicată pe tăbliţa ce i-o dase fetiţa. Şoferul Duprêt, cel care condusese nr. 8279 în dimineaţa zilei de duminică, nefiind acolo, trimise maşina înapoi şi aşteptă până la ora pauzei.

Şoferul Duprêt istorisi că într-adevăr luase o femeie prin împrejurimile parcului Monceau, o tânără în negru, cu o voaletă deasă, şi care părea foarte agitată.

— Ducea cumva un pachet?

— Da, un pachet destul de lung.

— Şi unde ai dus-o?

— În strada Ternes, colţ cu piaţa Saint Ferdinand. A rămas acolo circa zece minute după care am dus-o înapoi în parcul Monceau.

— Ai recunoaşte casa din strada Ternes?

— Bineînţeles! Să vă conduc acolo?

— Numaidecât. Dar du-mă mai întâi în Quai des Orfèvres numărul 36.

La Prefectura de Poliţie avu norocul să-l întâlnească imediat pe inspectorul principal Ganimard.

— Domnule Ganimard, sunteţi liber?

— Dacă e vorba de Lupin, nu.

— E vorba de Lupin.

— Atunci nu mă mişc.

— Cum! Renunţaţi?...

— Renunţ la un lucru imposibil. Sunt sătul până în gât de o luptă inegală din care sunt sigur că rămânem cu buzele umflate. E un lucru laş, absurd, cum vreţi să-i ziceţi... puţin îmi pasă! Lupin e mai puternic decât noi. Prin urmare nu trebuie decât să ne dăm bătuţi.

— Eu nu mă dau bătut.

— O să vă răpună pe dumneavoastră ca şi pe alţii.

— Bine, dar e un spectacol care nu se poate să nu vă facă plăcere.

— O, e adevărat, recunoscu Ganimard cu sinceritate, şi dacă tot vi se pare că n-aţi încasat destul, să mergem.

Se urcară în maşină. Din ordinul lor şoferul opri cu puţin înainte de casă, de partea cealaltă a străzii, în faţa terasei unei mici cafenele unde se aşezară între nişte lauri şi nişte tufe de salbă-moale. Începea să se însereze.

— Băiete, ceva de scris, ceru Sholmes.

Scrise şi-l chemă pe cel care-l servise:

— Du scrisoarea asta portarului clădirii din faţă. Cred că e cel cu şapcă, care fumează la intrare.

Portarul veni şi, după ce Ganimard îşi declină calitatea de inspector principal, Sholmes îl întrebă dacă duminică dimineaţa nu venise o tânără femeie în negru.

— În negru? Da, în jurul orei nouă, era cea care urcă la etajul doi.

— O vezi adesea?

— Nu, dar de câtva timp mai des... În ultimele două săptămâni aproape în fiecare zi.

— Şi de duminică încoace?

— Doar o singură dată... fără să mai socotim ziua de azi.

— Cum! A venit şi azi?

— Este acolo.

— Acum?

— Da, de vreo zece minute. Maşina o aşteaptă în piaţa Saint-Ferdinand ca de obicei. Am întâlnit-o la uşă.

— Şi cine este locatarul de la doi?

— Sunt doi: o modistă, domnişoara Langeais, şi un domn care a închiriat două camere mobilate sub numele de Bresson.

— De ce spui „sub numele”?

— E o idee a mea că acest nume e de împrumut. Soţia mea îi face menajul; ei bine, n-are două cămăşi cu aceeaşi iniţială.

— Cum trăieşte?

— O, mai mult în oraş. De trei zile nu mai dă pe acasă.

— În noaptea de sâmbăta spre duminică a venit?

— În noaptea de sâmbăta spre duminică? Staţi să văd, să mă gândesc... Da, sâmbătă seara a venit acasă şi n-a mai ieşit.

— Şi ce fel de om este?

— Pe legea mea, n-aş putea să vă spun. E atât de schimbător! Când înalt, când scund, când solid, când firav... când brunet, când blond. Nu-l recunosc totdeauna.

Ganimard şi Sholmes se uitară unul la altul.

— El este, murmură inspectorul, chiar el!

Bătrânul poliţist avu un moment de nelinişte care se traduse printr-o deschidere şi crispare a pumnilor.

Sholmes, de asemenea, cu toate că era mai stăpân pe el, simţi o strângere de inimă.

— Atenţie, zise portarul, uite fata.

Domnişoara apăru, într-adevăr, în pragul uşii şi

traversă piaţa.

— Şi uite-l şi pe Bresson.

— Bresson? Care e?

— Cel care duce un pachet sub braţ.

Dar nu se ocupă de fată. Ea urcă singură în maşină.

— Adevărul e că nu i-am văzut niciodată împreună.

Cei doi poliţişti se ridicară în grabă. La lumina felinarelor ei recunoscură silueta lui Lupin care se îndepărta în direcţia opusă pieţei.

— Pe cine preferaţi să urmărim? întrebă Ganimard.

— Pe el, ce naiba! El este vânatul cel mare.

— Atunci eu o filez pe fetişcană, propuse Ganimard.

— Nu, nu, făcu energic englezul, care nu voia să-i dezvăluie nimic din afacere lui Ganimard, pe fetişcană ştiu eu unde s-o găsesc... Rămâneţi cu mine.

Păstrând distanţa şi utilizând ascunzătorile de moment, trecătorii şi chioşcurile, ei se lansară în urmărirea lui Lupin. Urmărire uşoară de altfel, căci el nu se întorcea şi mergea repede, şchiopătând uşor de piciorul drept, atât de uşor că numai ochiul exersat al unui observator putea s-o distingă. Ganimard zise:

— Se pare că şchioapătă. Apoi reluă: ah! dacă am întâlni doi sau trei agenţi ca să-l înşfăcăm pe individ. Riscăm să-l pierdem.

Dar niciun agent nu se arătă până la ieşirea din cartierul Ternes şi, o dată trecute fortificaţiile, nu mai puteau conta nici pe cel mai mic ajutor.

— Să ne despărţim, zise Sholmes. Locul e pustiu.

Era bulevardul Victor Hugo. Fiecare o luă pe câte un trotuar şi înaintă la adăpostul şirului de copaci.

Merseră astfel timp de douăzeci de minute până în momentul în care Lupin o luă la stânga, de-a lungul

Senei. Acolo îl văzură cum coboară până la malul fluviului. Rămase câteva secunde fără ca ei să-i poată distinge gesturile. Apoi urcă taluzul şi reveni pe drumul dinainte. Ei se ascunseră după stâlpii unui grilaj. Lupin trecu prin faţa lor. Nu mai avea pachetul.

În timp ce se îndepărta, un alt individ apăru de după colţul unei case şi se strecură printre copaci. Sholmes zise cu voce scăzută:

— S-ar părea că şi ăsta îl urmăreşte.

— Da, mi se pare că l-am văzut pe când veneam.

Urmărirea reîncepu, complicată însă de prezenţa celuilalt individ. Lupin reluă acelaşi drum, trecu din nou de poarta Ternes, şi intră în casa din piaţa Saint-Ferdinand.

Portarul închidea când se prezentă Ganimard.

— L-ai văzut, nu?

— Da, stingeam lumina pe scară când a tras zăvorul.

— Nu se mai află nimeni cu el?

— Nimeni, niciun servitor... nu mănâncă niciodată aici.

— Nu există nicio scară de serviciu?

— Nu.

Ganimard îi zise lui Sholmes:

— Cel mai simplu ar fi să mă instalez la uşa lui Lupin în timp ce dumneavoastră vă duceţi să-l aduceţi pe comisarul de poliţie din strada Demours. O să vă dau câteva cuvinte pentru el.

Sholmes obiectă:

— Şi dacă scapă între timp?

— Atâta vreme cât rămân eu aici...

— Unu contra unu, cu el lupta e inegală.

— Nu pot totuşi să-i forţez domiciliul, n-am dreptul, mai ales noaptea.

Sholmes ridică din umeri:

— Arestaţi-l dumneavoastră pe Lupin, şi o să vedeţi că nimeni nu se va leza de condiţiile arestării. De altminteri, e vorba cel mult de a suna. Vom vedea atunci ce se va întâmpla.

Urcară. O uşă cu două canaturi se afla în stânga palierului.

Ganimard sună.

Niciun zgomot. Sună din nou. Nimeni.

— Să intrăm, murmură Sholmes.

— De acord, haidem...

Totuşi, rămaseră nemişcaţi, cu un aer nehotărât. Purtarea lor era a unor oameni care şovăie în momentul săvârşirii unui act decisiv; se temeau să acţioneze, ba, la un moment dat, li se păru chiar imposibil ca Arsène Lupin să fie acolo, atât de aproape de ei, în spatele acelui perete fragil care putea fi dărâmat cu un pumn. Atât unul cât şi celălalt îl cunoşteau prea bine pe diabolicul personaj, pentru a admite că acesta s-ar lăsa prins într-un mod atât de stupid. Nu, nu, de o mie de ori nu, el nu era acolo! Evadase probabil încă o dată trecând prin clădirile alăturate, peste acoperişuri sau prin cine ştie ce ieşire pregătită dinainte, iar dincolo nu vor mai găsi decât umbra lui Lupin.

Se înfiorară. Un zgomot imperceptibil, care venea parcă din partea cealaltă, tulburase liniştea. Şi amândoi avură certitudinea că el era totuşi acolo, despărţit doar printr-un perete subţire de scândură, că îi asculta, că îi auzea.

Ce să facă? Situaţia era tragică. Cu tot calmul lor de vechi şi experimentaţi poliţişti, îi cuprinse o asemenea emoţie, încât li se părea că aud cum le bate inima.

Cu coada ochiului Ganimard îl consultă pe Sholmes. Apoi, cu un pumn violent zgudui canatul uşii.

Acum se auzi un zgomot de paşi care nu mai căuta să se ascundă.

Ganimard zgâlţâi uşa. Cu un elan irezistibil Sholmes o doborî cu umărul, şi amândoi se năpustiră la atac.

Se opriră brusc. În încăperea vecină răsună un foc. Apoi altul şi zgomotul unui corp care cade...

Când intrară îl văzură pe individ întins cu faţa spre marmura şemineului. Îl scutură un spasm. Revolverul îi scăpă din mână.

Ganimard se aplecă şi întoarse capul celui mort. Era plin de sângele care ţâşnea din două răni mari, una în obraz, cealaltă la tâmplă.

— E de nerecunoscut, murmură acesta.

— Zău! făcu Sholmes, păi nu este *el*.

— De unde ştiţi? Nici nu l-aţi examinat.

Englezul rânji:

— Aşadar credeţi că Arsène Lupin este omul care să se sinucidă?

— Totuşi, afară crezusem că-l recunoaştem...

— Crezusem fiindcă doream să credem. Omul acesta ne obsedează.

— Atunci este unul din complicii lui.

— Complicii lui Arsène Lupin nu se sinucid.

— Atunci cine este?

Scotociră cadavrul. Într-un buzunar Herlock Sholmes găsi un portmoneu gol, într-altul Ganimard găsi câţiva ludovici. Pe lenjerie nicio iniţială, pe haine la fel.

În bagaje – un cufăr mare şi două valize – diverse lucruri. Pe şemineu un pachet cu ziare. Ganimard le

răsfoi. Toate vorbeau de furtul lămpii ebraice.

O oră mai târziu, când Ganimard şi Sholmes se retraseră, nu reuşiseră să afle nimic în plus despre ciudatul personaj pe care intervenţia lor îl împinsese la sinucidere. Cine era? De ce se omorâse? Ce avea comun cu lampa ebraică? Cine îl urmărise în cursul plimbării sale? Câte întrebări, una mai încurcată decât cealaltă, tot atâtea mistere...

Herlock Sholmes se culcă într-o foarte proastă dispoziţie. Când se trezi primi o telegramă concepută astfel.

„*Arsène Lupin are onoarea să vă aducă la cunoştinţă tragicul său deces în persoana domnului Bresson şi vă roagă, să asistaţi la cortegiul, slujba şi înmormântarea sa, care vor avea loc pe cheltuiala statului, joi 25 iunie*."

II

— Vezi, bătrâne camarad, îi zicea Sholmes lui Wilson, fluturând telegrama lui Arsène Lupin, ceea ce mă exasperează în această aventură este faptul că simt fără încetare aţintită asupra mea privirea acestui gentleman afurisit. Nu-i scapă niciunul din gândurile mele cele mai tainice. Acţionez ca un actor ai cărui paşi sunt în întregime dirijaţi de o regie riguroasă, care merge cum merge şi zice ce zice pentru că aşa vrea o voinţă superioară. Înţelegi, Wilson?

Cu siguranţă că Wilson ar fi înţeles, dacă n-ar fi dormit adânc, ca unul a cărui temperatură variază între patruzeci de grade şi patruzeci şi unu. Dar că înţelegea sau nu, asta nu avea nicio importanţă pentru Sholmes care continuă:

— Trebuie să fac apel la toată energia mea şi să-mi pun în joc toate resursele ca să nu mă descurajez. Din fericire pentru mine, toate aceste mici tachinării sunt tot atâtea înţepături de ac care mă stimulează. Când durerea înţepăturii se potoleşte, iar rana amorului propriu se închide, ajunge întotdeauna să-mi zic: „Amuză-te, tu, amice. Odată şi odată ai să te dai tu de gol singur.” Căci într-adevăr, Wilson, nu e oare Lupin cel care prin prima lui depeşă şi prin reflecţia pe care aceasta a sugerat-o micuţei Henriette, mi-a furnizat secretul corespondenţei sale cu Alice Demun? Ai uitat acest detaliu, bătrâne?

Sholmes se plimba prin cameră cu paşi mari, cu riscul de a-l trezi pe bătrânul său prieten.

— În fine! nu stau prea rău şi chiar dacă drumurile pe care merg sunt puţin obscure, încep să mă descurc. Mai întâi mă voi edifica asupra acestui domn Bresson. Mă voi întâlni cu Ganimard pe malul Senei, în locul unde Bresson a aruncat pachetul, şi rolul acestui om va fi cunoscut. În rest, partida se joacă între Alice Demun şi mine. Adversarul este de mică anvergură, nu-i aşa, Wilson? Şi să mă crezi că în scurt timp voi cunoaşte fraza din album şi ce semnificaţie au acele două litere C şi H. Căci aceasta e problema, Wilson.

Domnişoara intră chiar în clipa aceea şi, zărindu-l pe Sholmes care gesticula, îl mustră cu blândeţe:

— Domnule Sholmes, îmi treziţi bolnavul. Nu trebuie să-l deranjaţi. Doctorul pretinde o linişte absolută.

O contemplă fără să scoată un cuvânt, mirat ca şi în prima zi de calmul ei inexplicabil.

— Ce aveţi de mă priviţi aşa, domnule Sholmes? Nimic? Ba da... se pare că aveţi mereu un gând ascuns. Care? Răspundeţi-mi, vă rog.

Îl întreba cu toată faţa ei luminoasă, cu ochii aceia candizi, cu gura surâzândă şi cu întreaga ei atitudine, cu mâinile împreunate şi bustul uşor aplecat înainte. Avea atâta nevinovăţie în toată făptura ei, încât pe englez îl apucă turbarea, se apropie de ea şi-i zise cu voce joasă:

— Bresson s-a sinucis aseară.

Aceasta repetă fără să aibă aerul că înţelege:

— Bresson s-a sinucis...

Într-adevăr, nicio contractare nu-i altera faţa, nimic care să releve efortul minciunii.

— Aţi fost prevenită, îi zise el iritat... Altfel aţi fi

tresărit cel puţin... Ah, sunteţi mai puternică decât credeam... Dar de ce să ne ascundem?

Puse mâna pe albumul ilustrat pe care tocmai îl aruncase pe o masă alăturată şi-l deschise la pagina decupată:

— Aţi putea să-mi spuneţi în ce ordine trebuie să fie aranjate literele care lipsesc de aici pentru a cunoaşte conţinutul exact al biletului pe care i l-aţi trimis lui Bresson cu patru zile înainte de furtul lămpii ebraice?...

— În ce ordine?... Bresson?... furtul lămpii ebraice?...

Ea repetă cuvintele încet, parcă pentru a le descoperi sensul.

El insistă:

— Da. Iată literele întrebuinţate... pe acest petic de hârtie. Ce îi spuneaţi lui Bresson?

— Literele întrebuinţate... ce îi spuneam...

Deodată izbucni în râs:

— Asta e! Înţeleg! Eu sunt complice la furt! Există un domn Bresson care a luat lampa ebraică şi care s-a sinucis. Şi eu, eu sunt prietena acestui domn. O! e amuzant!

— La cine aţi fost ieri, spre seară, la etajul doi din strada Ternes?

— La cine? La modista mea, domnişoara Langeais. Modista şi prietenul meu Bresson sunt cumva una şi aceeaşi persoană?

Fără voia lui, Sholmes avu îndoieli. Poţi înşela pe cineva mimând groaza, bucuria, neliniştea, toate sentimentele, dar nu indiferenţa, nu acest râs fericit şi nepăsător.

Totuşi Sholmes o mai întrebă:

— Un ultim cuvânt: de ce m-aţi abordat în seara

aceea la gară? Şi de ce m-aţi rugat să mă înapoiez imediat şi să nu mă ocup de acest furt?

— O, sunteţi prea curios, domnule Sholmes, răspunse ea râzând în modul cel mai firesc. Ca pedeapsă, nu veţi afla nimic şi veţi păzi bolnavul în timp ce eu mă duc până la farmacie. O reţetă urgentă... Fug...

Ieşi.

— M-a tras pe sfoară, murmură Sholmes. Nu numai că n-am scos nimic de la ea, dar m-am descoperit singur.

Şi îşi aminti de afacerea cu diamantul albastru şi de interogatoriul pe care i-l luase Clotildei Destange. Nu afişase Femeia blondă aceeaşi seninătate, şi nu se afla oare acum, din nou, în faţa uneia din aceste fiinţe care, apărate de Arsène Lupin şi sub acţiunea directă a influenţei acestuia, păstrează, chiar în mijlocul primejdiei, calmul cel mai uluitor?

— Sholmes... Sholmes...

Se apropie de Wilson care-l chema şi se aplecă spre el.

— Ce e, bătrâne camarad? Suferi?

Wilson mişcă buzele fără să vorbească. În fine, cu mari eforturi, bolborosi;

— Nu... Sholmes... nu e ea... e imposibil să fie ea...

— Ce tot îndrugi acolo? Eu îţi spun că ea este! Numai în faţa unei creaturi a lui Lupin, crescută şi dresată de el, îmi pierd capul şi acţionez aşa de prosteşte... Vezi bine că acum ştie toată istoria albumului. Pariez că peste o oră Lupin va fi prevenit. Peste o oră? Ce vorbesc! Imediat! Farmacistul, reţeta urgentă... gogoşi!

O şterse repede, coborî în strada Messine şi o zări

pe domnişoara care intră într-o farmacie. Reapăru peste zece minute cu nişte flacoane şi o sticlă, învelite în hârtie albă. Dar în timp ce traversa strada, fu acostată de un om care se luă după ea cu şapca în mână şi cu un aer slugarnic ca şi când ar fi cerut de pomană.

Ea se opri, îl milui, apoi îşi reluă drumul.

„I-a vorbit”, îşi zise englezul.

Nu avu o certitudine ci o intuiţie, destul de puternică pentru a-l determina să-şi schimbe tactica. Abandonând fata, se luă după falsul cerşetor.

Ajunseră astfel, unul în spatele celuilalt, în piaţa Saint Ferdinand. Omul rătăci îndelung în faţa casei lui Bresson, ridicând din când în când privirea către ferestrele etajului doi, şi supraveghind oamenii care intrau în casă.

Peste o oră se urcă pe imperiala unui tramvai care se îndrepta spre Neuilly. Sholmes, se urcă şi el şi se aşeză în spatele individului, puţin mai departe, lângă un domn care se ascundea după un ziar deschis. La fortificaţii ziarul fu lăsat jos, Sholmes îl zări pe Ganimard, iar Ganimard îi spuse la ureche, arătându-l pe individ:

— E omul nostru de aseară, cel care îl urmărea pe Bresson. De o oră vagabondează prin piaţă.

— Nimic nou despre Bresson? întrebă Sholmes.

— Ba da, o scrisoare care a sosit azi dimineaţă pe adresa lui.

— Azi dimineaţă? Prin urmare a fost pusă la poştă ieri, înainte ca expeditorul să afle de moartea lui Bresson. Exact. Ea se află la judecătorul de instrucţie. Dar am reţinut textul: „El nu acceptă nicio tranzacţie. Vrea totul, primul lucru ca şi pe cel din cea de a doua afacere. Dacă nu, acţionează.” Nicio semnătură,

adăugă Ganimard. După cum vedeţi, aceste rânduri nu ne vor folosi la nimic.

— Nu sunt de aceeaşi părere, domnule Ganimard, aceste rânduri îmi par din contră foarte interesante.

— Şi pentru ce, Doamne sfinte?

— Pentru motive cu totul personale, răspunse Sholmes cu acea lipsă de jenă pe care o folosea faţă de colegul său.

Tramvaiul se opri în staţia Château, la capăt. Individul coborî şi plecă liniştit.

Sholmes îl escortă atât de aproape încât Ganimard se înspăimântă:

— Dacă se întoarce, ne-am ars.

— Nu se va întoarce acum.

— De unde ştiţi?

— Este un complice de-al lui Arsène Lupin, şi faptul că un complice de-al lui merge astfel, cu mâinile în buzunare, dovedeşte mai întâi că se ştie urmărit, şi apoi că nu se teme de nimic.

— Totuşi îl ţinem prea aproape!

— Nu destul de aproape ca să nu ne poată aluneca printre degete peste un minut. E prea sigur de el.

— Haide, haide, dumneavoastră mă puneţi la încercare. Acolo, la uşa cafenelei pe care o vedeţi, sunt doi agenţi pe biciclete. Dacă am să le cer să-l oprească pe individ, mă întreb cum ne-ar mai scăpa printre degete.

— Individul nu pare să se emoţioneze prea mult de această eventualitate. Văd că el însuşi li se adresează!

— Drace, exclamă Ganimard, are tupeu!

Individul, într-adevăr, se îndreptase către cei doi agenţi în momentul când se pregăteau să încalece pe biciclete. Le spuse câteva cuvinte, apoi deodată sări

pe a treia bicicletă, care era sprijinită de zidul cafenelei, şi se îndepărtă împreună cu ei.

Englezul râse cu hohote!

— Hei! am prevăzut-o? Unu, doi, trei, dispare! Şi cu cine? Cu doi din colegii dumneavoastră, domnule Ganimard. Ah! Se aranjează bine Arsène Lupin! Agenţi ciclişti în solda sa! Când vă spuneam că personajul nostru este prea calm!

— Şi ce, strigă Ganimard vexat, ce trebuia să facem atunci? E foarte uşor să râzi.

— Hai, hai, nu vă supăraţi. Ne vom răzbuna. Deocamdată ne trebuie întăriri.

— Folenfant mă aşteaptă în capătul străzii Neuilly.

— Ei bine, duceţi-vă să-l luaţi şi veniţi după mine.

Ganimard se îndepărtă în timp ce Sholmes urmări dârele bicicletelor, cu atât mai vizibile în praful străzii cu cât erau prevăzute cu cauciucuri striate. Şi îşi dădu repede seama că dârele duceau pe malul Senei şi că cei trei oameni o luaseră pe acelaşi drum ca şi Bresson cu o seară mai înainte. Ajunse astfel la grilajul lângă care el însuşi se ascunsese împreună cu Ganimard şi, puţin mai departe, constată un amestec de dâre striate ceea ce dovedea că în acel loc făcuseră un popas. Exact în faţă se afla o mică limbă de pământ care intra în Sena şi la extremitatea căreia era amarată o barcă veche.

Probabil că acolo aruncase Bresson pachetul, sau mai degrabă îl lăsase să cadă. Sholmes coborî taluzul şi văzu că malul era în pantă foarte lină şi apa fluviului fiind mică, îi era uşor să regăsească pachetul... În afară doar de cazul în care cei trei oameni i-o luaseră înainte.

„Nu, nu, îşi zise, n-au avut timp... a trecut cel mult un sfert de oră... şi totuşi, de ce au trecut pe acolo?”

Văzu un pescar într-o barcă. Sholmes îl întrebă:

— N-ai văzut trei oameni pe biciclete?

Pescarul făcu semn că nu.

Englezul insistă:

— Ba da... trei oameni... s-au oprit chiar la doi paşi de dumneata.

Pescarul îşi puse undiţa sub braţ, scoase din buzunar un carnet, scrise ceva pe una din pagini, rupse foaia şi i-o întinse lui Sholmes.

Un fior puternic îl scutură pe englez. Dintr-o ochire, zărise pe hârtia pe care o ţinea în mână seria de litere decupate din album:

CDEHNOPRZEO-237

Un soare puternic dogorea malul. Omul îşi reluase treaba, adăpostit de borurile mari ale unei pălării de pai, cu haina şi vesta împăturită alături. Pescuia atent, în timp ce pluta undiţei sale sălta pe firul apei.

Se scurse mai bine de un minut, un minut de tăcere solemnă şi teribilă.

„El e oare?” se gândea Sholmes cu o nelinişte aproape dureroasă.

Şi adevărul izbucni:

„El este! El! Numai el este capabil să rămână astfel, fără un freamăt de nelinişte, fără să se teamă cu nimic de ce va urma... Şi cine altul ar cunoaşte povestea cu albumul? Alice l-a prevenit prin mesagerul său.”

Deodată englezul simţi cum mâna, propria lui mână apucă patul revolverului şi cum ochii lui fixează spatele individului, puţin mai jos de ceafă. Un gest numai şi toată drama se dezlega, viaţa strălucitului aventurier se termina în mod mizerabil.

Pescarul nu se clinti.

Sholmes strânse arma nervos, cu dorinţa sălbatică de a trage şi de a isprăvi odată, având în acelaşi timp oroare de acest act care se împotrivea naturii sale. Moartea era sigură. Ar fi terminat.

„Ah! gândea, să se ridice, să se apere, dacă nu cu atât mai rău pentru el... Încă o secundă... şi trag...”

Dar un zgomot de paşi îl făcu să se întoarcă şi-l zări pe Ganimard care venea însoţit de agenţi.

Atunci, schimbându-şi ideea, îşi luă avânt şi dintr-un salt fu în barca a cărei parâmă se rupse sub izbitura sa foarte puternică, căzu asupra omului şi-l apucă cu braţele. Amândoi se rostogoliră pe fundul bărcii.

— Ei şi, strigă Lupin luptându-se, şi ce-i cu asta? Aveţi impresia că dacă unul din noi îl răpune pe celălalt, câştigă cine ştie ce? N-aţi şti ce să faceţi cu mine, şi nici eu cu dumneavoastră. Ne-am pomeni că ne uităm unul la altul ca doi imbecili...

Cele două vâsle alunecară în apă. Barca porni în derivă. De-a lungul malului se auziră exclamaţii. Lupin continuă:

— Ce complicaţii, Dumnezeule! Aţi pierdut, noţiunea lucrurilor? Asemenea prostii la vârsta dumneavoastră! Ptiu, ce ruşine!

Reuşi să se elibereze.

Exasperat, în stare de orice, Herlock Sholmes duse mâna în buzunar. Scoase o înjurătură. Lupin îi luase revolverul.

Atunci se aplecă în genunchi şi încercă să apuce una din vâsle ca să ajungă la ţărm, în timp ce Lupin se străduia s-o apuce pe cealaltă ca să ajungă în larg.

— A fi... sau a nu fi, zicea Lupin. De altfel asta n-are nicio importanţă. Chiar dacă apucaţi vâsla tot nu vă

las s-o folosiţi. Şi viceversa. Numai că în viaţă acţionezi adesea fără nicio raţiune, căci până la urmă tot soarta decide... Uitaţi-vă, vedeţi, soarta... ei bine, soarta s-a decis pentru bătrânul ei Lupin... Victorie! Curentul, mă favorizează.

Vasul începea într-adevăr să se îndepărteze.

— Păzea! strigă Lupin.

Cineva de pe mal ţintea cu revolverul. El îşi lăsă capul în jos. Răsună o detunătură, câţiva stropi de apă împroşcară alături. Lupin izbucni în râs.

— Domnul să mă ierte, e prietenul Ganimard!... Dar e rău ceea ce faci, Ganimard. N-ai dreptul să tragi decât în caz de legitimă apărare... Bietul Arsène te face atât de feroce încât îţi uiţi toate îndatoririle?... Haida de, uite-l că nu se astâmpără!... Dar, nenorocitule, o să-l nimereşti pe scumpul meu maestru...

Îl proteja pe Sholmes cu corpul său şi rămânând în picioare în mijlocul bărcii, întors spre Ganimard, îi spuse:

— Aşa! Acum sunt liniştit... Ocheşte aici Ganimard, în mijlocul pieptului!... mai sus... la stânga... Ai ratat... pocitanie neîndemânatică ce eşti... Încă o dată? Dar tremuri, Ganimard... La comandă, nu? Şi cu sânge rece!... Unu, doi, trei, foc! Rateu! Ei drăcie, guvernul vă dă jucării de copii în loc de pistoale?

Scoase la rândul lui un revolver lung, masiv şi plat şi trase fără să ochească.

Inspectorul îşi duse mâna la pălărie: un glonţ o găurise.

— Ce zici de asta, Ganimard? Marcă bună, nu-i aşa? Salutaţi domnilor, este revolverul nobilului meu prieten, maestrul Herlock Sholmes!

Şi rotindu-şi braţul, aruncă arma chiar la picioarele

lui Ganimard.

Sholmes nu se putea abţine să nu surâdă şi să nu admire. Ce revărsare de vitalitate! Ce veselie proaspătă şi spontană!

Şi cum se mai distra! S-ar fi zis că senzaţia pericolului îi provoca o bucurie fizică, şi că existenţa nu avea alt rost pentru acest om extraordinar decât căutarea primejdiilor pe care se amuza apoi să le îndepărteze.

De fiecare parte a fluviului începuse să se strângă lume, iar Ganimard cu oamenii săi urmăreau ambarcaţiunea care se legăna în larg, foarte încet, antrenată de curent. Asta însemna capturarea inevitabilă, matematică.

— Mărturisiţi maestre, strigă Lupin, întorcându-se către englez, că n-aţi da locul acesta pentru tot aurul din Transvaal! Sunteţi în primul rând de fotolii! Dar, mai întâi prologul... după care vom sări direct la actul al cincilea, capturarea sau evadarea lui Arsène Lupin. Aşadar, scumpe maestre, vă fac o propunere şi vă implor să răspundeţi fără echivoc prin da sau nu. Renunţaţi să vă mai ocupaţi de această afacere. Mai este timp şi pot să repar răul pe care l-aţi pricinuit. Mai târziu nu voi mai putea. Ne-am înţeles, nu-i aşa?

— Nu.

Faţa lui Lupin se contractă. Această încăpăţânare îl irita în mod vizibil. Reluă:

— Insist. Mai mult pentru dumneavoastră decât pentru mine, fiindcă sunt sigur că veţi fi primul care va regreta această intervenţie. Pentru ultima dată, da sau nu?

— Nu.

Lupin se aşează pe vine, desfăcu o scândură şi timp

de câteva minute făcu un lucru a cărui natură Sholmes nu putu s-o discearnă. Apoi se ridică, se aşeză lângă englez şi-i ţinu această cuvântare:

— Cred, maestre, că amândoi am venit la ţărmul acestui fluviu, mânaţi de motive identice: de a recupera obiectul de care Bresson s-a debarasat. În ce mă priveşte, dădusem întâlnire câtorva prieteni şi eram pe punctul de a efectua o mică explorare în adâncurile Senei, după cum se vede şi după îmbrăcămintea mea sumară, când prietenii mei mi-au anunţat sosirea dumneavoastră. Vă mărturisesc, de altfel, că n-am fost surprins, prevenit fiind oră de oră, îndrăznesc s-o spun, de progresul anchetei dumneavoastră. E aşa de uşor! De îndată ce în strada Murillo se petrece cel mai mic lucru care m-ar putea interesa, urgent, un telefon şi sunt avertizat! Înţelegeţi că în astfel de condiţii...

Se opri. Scândura pe care o îndepărtase se ridica acum şi împrejurul ei apa pătrundea în mici jeturi.

— Drace! nu ştiu ce am făcut dar îmi dau seama că în fundul acestei rable este o gaură. Nu vă e frică, maestre?

Sholmes ridică din umeri. Lupin continuă:

— Înţelegeţi că în astfel de condiţii şi cunoscând de la început că dumneavoastră doreaţi lupta cu atât mai vârtos cu cât mă străduiam eu s-o evit, îmi era destul de uşor să angajez cu dumneavoastră o partidă al cărei sfârşit e sigur, de vreme ce aveam toate atuurile în mână. Şi am vrut să-i confer întâlnirii noastre cea mai mare strălucire posibilă, astfel ca înfrângerea dumneavoastră fie universal cunoscută, şi ca o altă contesă de Crozon sau un alt baron d’Imblevalle să nu mai fie tentaţi să vă solicite ajutorul împotriva mea. De altfel nu trebuie să vedeţi

în asta, dragă maestre...

Se întrerupse din nou şi ducând mâinile streaşină la ochi, cercetă ţărmurile.

— Drace! au închiriat o şalupă superbă, un adevărat vas de război, şi iată-i că trag cu sârg la rame. Peste cinci minute vor face abordaj şi sunt pierdut. Domnule Sholmes, un sfat: aruncaţi-vă asupra mea, legaţi-mă şi predaţi-mă justiţiei ţării mele... Vă place acest proiect?... Dacă nu, vom naufragia dintr-o clipă într-alta, în care caz nu ne mai rămâne decât să ne facem testamentul. Ce spuneţi de asta?

Privirile li se încrucişară. De data asta Sholmes îşi explică manevra lui Lupin: acesta perforase fundul bărcii. Apa urca.

Ajunse până la talpa pantofilor, le acoperi picioarele; nu făcură nicio mişcare.

Le depăşi gleznele; englezul îşi scoase tabachera. Îşi răsuci o ţigară şi o aprinse.

Lupin continuă:

— Şi nu trebuie să vedeţi în asta, dragă maestre, decât umila mărturisire a neputinţei mele în ce vă priveşte. Asta înseamnă că mă închin în faţa dumneavoastră, din moment ce nu accept decât bătăliile în care victoria îmi este asigurată, şi că le evit pe cele în care n-aş putea alege terenul. Înseamnă că-l recunosc pe Sholmes ca unicul inamic de care mă tem şi că îmi mărturisesc îngrijorarea atâta vreme cât Sholmes nu va fi îndepărtat din calea mea. Iată, dragă maestre, ce ţineam să vă spun, de vreme ce destinul îmi acordă cinstea unei conversaţii cu dumneavoastră. Nu regret decât un lucru, şi anume că această conversaţie are loc în timp ce noi

facem o baie la picioare!... situaţie lipsită de seriozitate, o recunosc... Dar ce spun! o baie la picioare?... mai degrabă o baie la fund!...

Apa ajunsese într-adevăr până la banca pe care stăteau şi barca se scufunda din ce în ce.

Sholmes, imperturbabil, cu ţigara între buze, părea absorbit de contemplarea cerului. Pentru nimic în lume, în faţa acestui om înconjurat de primejdii, împresurat de mulţime, urmărit de haita de poliţişti, şi care totuşi îşi păstra buna dispoziţie, pentru nimic în lume n-ar fi consimţit să arate el cel mai mic semn de nelinişte.

„Cum! aveau aerul că-şi spun cei doi, să te emoţionezi pentru asemenea fleacuri? Nu se îneacă zilnic oameni în fluvii?... Sunt astea evenimente cărora trebuie să le acorzi atenţie?” Astfel unul pălăvrăgea iar celălalt visa cu ochii deschişi, amândoi ascunzând, sub aceeaşi mască de nepăsare, crâncena înfruntare care se angajase între două orgolii.

Un moment încă şi se vor duce la fund.

— Esenţialul, îşi formulă gândul Lupin, este de a şti dacă ne vom scufunda înainte sau după sosirea vajnicilor apărători ai justiţiei. Totul constă în asta. Căci, e sigur că vom naufragia. Maestre, e ora solemnă a testamentului. Las moştenire toată averea mea lui Herlock Sholmes, cetăţean englez, cu obligaţia pentru el... Dar, Dumnezeule, ce repede înaintează oamenii legii! Curajoşi oameni! Îţi face plăcere să-i vezi. Ce precizie în bătaia ramelor! Ia te uită, tu eşti, brigadier Folenfant? Bravo! Ideea cu vasul de război e excelentă. Te voi recomanda superiorilor tăi, Folenfant... Ce medalie doreşti?... Am înţeles... s-a făcut. Dar colegul tău, Dieuzy, unde

este? Pe malul stâng, înconjurat de o sută de sticleţi, nu-i aşa? Prin urmare, dacă scap de naufragiu sunt primit de Dieuzy şi sticleţii lui, sau în dreapta de Ganimard şi locuitorii din Neuilly. Neplăcută, dilemă...

Ambarcaţiunea se răsuci şi Sholmes fu nevoit să se agaţe de belciugul vâslei.

— Maestre, zise Lupin, vă implor să vă scoateţi haina. O să înotaţi mai comod. Nu? Refuzaţi? Atunci mi-o pun şi eu.

Îşi îmbrăcă haina, o încheie la toţi nasturii, cum era a lui Sholmes, şi suspină:

— Ce om tare sunteţi! Şi ce păcat că vă încăpăţânaţi într-o afacere... sau vreţi să-mi dovediţi de ce sunteţi în stare, dar degeaba! Nu faceţi altceva decât să vă irosiţi remarcabilul dumneavoastră geniu...

— Domnule Lupin, spuse Sholmes, ieşind în fine din muţenia de până atunci, dumneavoastră vorbiţi prea mult şi păcătuiţi adesea prin exces de încredere şi prin uşurinţă.

Reproşul este sever.

— Astfel că, fără să vă daţi seama, mi-aţi furnizat acum o clipă informaţia pe care o căutam.

— Cum! Căutaţi o informaţie şi mie nu-mi spuneţi!

— Nu am nevoie de nimeni. Peste trei ore le voi da domnului şi doamnei d’Imblevalle cheia enigmei. Iată singurul răspuns...

Nu-şi termină fraza. Barca se scufundă dintr-o dată, luându-i pe amândoi. Dar imediat ieşi la suprafaţă, răsturnată cu carcasă în aer. Pe ambele maluri se auziră strigăte, apoi o tăcere îngrijorată şi deodată noi exclamaţii: apăruse unul din naufragiaţi.

Era Herlock Sholmes.

Excelent înotător, el se îndreptă spre şalupa lui Folenfant cu lovituri lungi de braţe.

— Curaj domnule Sholmes, urla brigadierul, suntem aici, nu slăbiţi... ne vom ocupa de el pe urmă... Îl avem în mână, hai... un mic efort, domnule Sholmes... prindeţi frânghia...

Englezul apucă frânghia ce i se întindea. Dar, în momentul când se căţăra pe bord, o voce din spatele lui îl interpelă:

— Cheia enigmei, dragă maestre, sigur că da, o veţi avea. Mă mir chiar că n-o aveţi până acum. Ei şi? La ce vă va folosi? Exact atunci bătălia va fi pierdută pentru dumneavoastră...

Călare pe carcasa bărcii, pe care se cocoţase, vorbind într-una, instalat confortabil acum, Arsène îşi continua discursul cu gesturi solemne, ca şi când ar fi vrut să-şi convingă interlocutorul.

— Să vă intre în cap, dragă maestre, că nu-i nimic de făcut, absolut nimic. Vă aflaţi în situaţia deplorabilă a unui domn...

Folenfant îl luă la ochi.

— Lupin, predă-te.

— Eşti mârlan, brigadier Folenfant, m-ai întrerupt în mijlocul unei fraze. Spuneam aşadar...

— Lupin, predă-te.

— Ei drăcie, dar, brigadier Folenfant, nu te predai decât atunci când eşti la strâmtoare. Sper că n-ai ambiţia să crezi că mă aflu în primejdie.

— Pentru ultima oară, Lupin, te somez să te predai.

— Brigadier Folenfant, nici nu-ţi trece prin gând să mă ucizi, cel mult să mă răneşti, aşa de frică îţi e că scap. Şi dacă, din întâmplare rana va fi mortală? Nu te gândeşti la remuşcări, nenorocitule, la bătrâneţile tale otrăvite?...

Glonţul porni.

Lupin se clătină, se cramponă o clipă de epavă, apoi slăbi strânsoarea şi dispăru.

Trecuseră exact trei ore de când se produseseră aceste evenimente. La ora şase fix, aşa cum anunţase, Herlock Sholmes, îmbrăcat cu nişte pantaloni prea scurţi şi o haină prea strâmtă, împrumutate de la un hangiu din Neuilly, cu o şapcă pe cap, dichisit cu o cămaşă de flanelă cu cingătoare de mătase, intră în budoarul din strada Murillo, după ce îi prevenise pe domnul şi pe doamna d'Imblevalle că le solicită o întrevedere.

Îl găsiră plimbându-se prin cameră. Ţinuta lui bizară le păru aşa de comică încât fură nevoiţi să-şi stăpânească o puternică poftă de râs. Cu un aer gânditor, cu spatele încovoiat, englezul umbla ca un automat de la fereastră la uşă şi de la uşă la fereastră făcând de fiecare dată acelaşi număr de paşi şi întorcându-se pe călcâie în acelaşi sens.

Se opri, luă un bibelou, îl examină maşinal, apoi îşi reluă plimbarea.

În fine, oprindu-se în faţa lor, întrebă:

— Domnişoara este aici?

— Da, e în grădină cu copiii.

— Domnule baron, pentru că discuţia pe care o s-o avem este definitivă, aş dori ca şi domnişoara Demun să fie de faţă.

— Oare, într-adevăr...?

— Aveţi un pic de răbdare, domnule. Adevărul va ieşi limpede din faptele pe care le voi expune în faţa dumneavoastră cu cea mai mare precizie posibilă.

— Fie. Suzanne, vrei tu să...

Doamna d'Imblevalle se ridică şi reveni îndată

însoţită de Alice Demun. Domnişoara, puţin mai palidă ca de obicei, rămase în picioare, sprijinită de o masă, fără să întrebe măcar pentru ce fusese chemată.

Sholmes se făcu că n-o vede şi întorcându-se brusc spre domnul d'Imblevalle, rosti cu un ton care nu admitea replică:

— După mai multe zile de cercetări, domnule, şi cu toate că anumite evenimente mi-au modificat un pic punctul meu de vedere, vă voi repeta ceea ce v-am spus în prima zi: lampa ebraică a fost furată de cineva care locuieşte în această casă.

— Numele vinovatului?

— Îl ştiu.

— Ce dovezi aveţi?

— Cele pe care le am sunt suficiente pentru a-l demasca.

— Nu-i de ajuns să fie demascat. Trebuie să ne mai restituie...

— Lampa ebraică? Se află în posesia mea.

— Colierul de opale? Tabachera?

— Şi colierul de opale, şi tabachera, pe scurt tot ce vi s-a furat se află în posesia mea.

Lui Sholmes îi plăceau aceste lovituri de teatru şi acest mod cam sec de a-şi anunţa victoriile.

De fapt, baronul şi soţia sa păreau stupefiaţi şi-l priveau cu o curiozitate tăcută care constituia cel mai grăitor dintre elogii.

Le povesti apoi, cu de-amănuntul, ce făcuse în aceste trei zile. Vorbi de descoperirea din album, scrise pe o foaie de hârtie fraza formată din literele decupate, apoi le istorisi expediţia lui Bresson pe malul Senei, sinuciderea aventurierului şi în sfârşit, lupta pe care el, Sholmes, tocmai o susţinuse contra

lui Lupin, naufragiul bărcii şi dispariţia lui Lupin.

Când termină, baronul spuse cu voce joasă:

— Nu vă rămâne decât să ne dezvăluiţi numele vinovatului. Pe cine acuzaţi aşadar?

— O acuz pe persoana care a decupat literele din alfabet şi a comunicat prin intermediul acestor litere cu Arsène Lupin.

— De unde ştiţi că Arsène Lupin era corespondentul acelei persoane?

— De la Lupin însuşi.

Le întinse un petic de hârtie muiat şi boţit. Era foaia pe care Lupin o rupsese din carnet în barcă, şi pe care notase fraza.

— Şi remarcaţi, adăugă Sholmes, cu satisfacţie, că nimic nu-l obliga să-mi dea această foaie, prin urmare, să se dea de gol. Simplă copilărie din partea lui, dar care pe mine m-a lămurit.

— Care v-a lămurit?... zise baronul. Nu văd totuşi nimic...

Sholmes întări cu creionul literele şi cifrele:

CDEHNOPRZEO-237

— Ei bine? făcu domnul d’Imblevalle, asta e formula pe care tocmai mi-aţi arătat-o.

— Nu. Dacă aţi fi sucit şi răsucit acea formulă în toate sensurile, v-aţi fi dat seama la prima vedere, cum mi-am dat eu, că nu este de loc asemănătoare cu prima.

— Cum adică?

— Ea cuprinde două litere în plus, un E şi un O.

— Într-adevăr, nu observasem...

— Alăturaţi aceste litere la C şi H, care rămân în afara cuvântului „répondez”, şi veţi constata că

singurul cuvânt posibil este ECHO.

— Şi asta ce înseamnă?

— Asta înseamnă *L'Écho de France*, jurnalul lui Lupin, organul său oficial, căruia el îi rezervă „comunicările" sale. „Răspundeţi la *L'Écho de France* la rubrica mică publicitate, numărul 237." Acolo era cheia enigmei pe care am căutat-o atât, şi pe care Lupin mi-a furnizat-o cu atâta amabilitate. Vin de la birourile lui *L'Écho de France*.

— Şi aţi aflat?

— Am aflat toată istoria detaliată a relaţiilor dintre Lupin şi... complicea lui...

Sholmes etală şapte ziare deschise la pagina a patra de unde separă următoarele şapte rânduri:

1. ARS. LUP. Fem. impl. prot. 540.
2. 540. Aştept expl. A.L.
3. A.L. Sub domin. inamic. Pierdută.
4. 540. Scrie adresa. Voi cerceta.
5. A.L. Murillo.
6. 540. Parc ora trei. Violete.
7. 237 Înţeles. Sâmb. Voi fi dum. dim. parc.

— Şi dumneavoastră numiţi asta o istorisire detaliată! exclamă domnul D'Imblevalle.

— Dumnezeule, sigur că da. Şi, dacă vă daţi osteneala să fiţi puţin atenţi, veţi fi de părerea mea. Mai întâi, o femeie care semnează 540 imploră protecţia lui Arsène Lupin, la care Arsène Lupin cere explicaţii. Femeia răspunde că se află sub dominaţia unui inamic, Bresson desigur, şi că este pierdută, dacă nu-i vine în ajutor. Lupin, neîncrezător, nu îndrăzneşte să ia contact cu această necunoscută, pretinde adresa şi propune o anchetă. Femeia ezită timp de patru zile – consultaţi datele – în fine, presată

de evenimente, influenţată de ameninţările lui Bresson, îi dă numele străzii, Murillo. A doua zi Lupin anunţă că va fi în parcul Monceau, la ora trei, şi o roagă pe necunoscută să poarte un buchet de violete ca semn de recunoaştere. Aici, o întrerupere de opt zile în corespondenţă. Arsène Lupin şi femeia nu mai au nevoie să comunice prin intermediul ziarului; ei se văd sau îşi scriu direct. Planul e pus la cale: pentru a satisface pretenţiile lui Bresson femeia va fura lampa ebraică. Rămâne de fixat ziua. Femeia care, din prudenţă, corespondează cu ajutorul cuvintelor decupate şi lipite, se hotărăşte pentru sâmbătă şi adaugă: *Răspundeţi Echo 237*. Lupin răspunde că a înţeles, şi în plus că va fi în parc duminică dimineaţa. Duminică dimineaţa, furtul se săvârşeşte.

— Într-adevăr, totul se înlănţuie, aprobă baronul, şi istoria e completă.

Sholmes reluă:

— Aşadar furtul are loc. Femeia iese duminică dimineaţa, îi dă socoteală lui Lupin de ce a făcut, şi-i duce lui Bresson lampa ebraică. Lucrurile se petrec aşa cum prevăzuse Lupin. Justiţia, indusă în eroare de o fereastră deschisă, patru dâre pe pământ şi două zgârieturi pe balcon, admite îndată ipoteza unui furt prin efracţie. Femeia este liniştită.

— Fie, făcu baronul, admit această explicaţie foarte logică. Dar al doilea furt?...

— Al doilea furt a fost provocat de primul. Întrucât ziarele au arătat cum dispăruse lampa ebraică, cineva a avut ideea să repete lovitura şi să pună mâna pe ce mai rămăsese. Şi de data aceasta n-a mai fost un furt simulat, ci unul real, prin efracţie veritabilă, escaladare etc...

— Lupin, bineînţeles...

— Nu. Lupin nu acţionează aşa de stupid. Lupin nu trage în oameni cu una cu două.

— Atunci cine?

— Bresson, fără nicio îndoială, şi fără ştirea femeii pe care o şantajase. Bresson este cel care a intrat aici, pe el l-am urmărit şi el l-a rănit pe bietul Wilson.

— Sunteţi chiar sigur?

— Absolut. Unul din complicii lui Bresson i-a scris ieri, înainte de sinucidere, o scrisoare, care dovedeşte că între acest complice şi Lupin au fost duse tratative pentru restituirea tuturor obiectelor furate din casa dumneavoastră. Lupin pretindea totul, *primul lucru* (adică lampa ebraică) *ca şi pe cel dintr-a doua afacere*. În afară de asta el îl supraveghea pe Bresson. Când acesta s-a dus pe malul Senei, unul din tovarăşii lui Lupin îl urmărea în acelaşi timp cu noi.

— Ce voia să facă Bresson pe malul Senei?

— Avertizat de rezultatele anchetei...

— Avertizat de cine?

— De către aceeaşi femeie care se temea, pe bună dreptate, că descoperirea lămpii ebraice să nu ducă la descoperirea aventurii sale... Deci Bresson, avertizat, strânge într-un singur pachet tot ceea ce-l putea compromite şi-l aruncă într-un loc de unde avea posibilitatea să-l recupereze odată trecută primejdia. Şi numai, la înapoiere, urmărit de Ganimard şi de mine, având desigur şi alte nelegiuiri pe conştiinţă, îşi pierde capul şi se sinucide.

— Dar ce conţinea pachetul?

— Lampa ebraică şi celelalte bibelouri.

— Deci nu se află în posesia dumneavoastră?

— Imediat după dispariţia lui Arsène Lupin, am profitat de baia pe care acesta m-a obligat s-o fac, pentru a mă duce în locul ales de Bresson şi am

regăsit, învelite în pânză şi hârtie cretată, lucrurile care v-au fost furate. Iată-le aici pe masă.

Fără să scoată o vorbă, baronul tăie sforile, desfăcu dintr-o dată învelişul umezit, scoase de acolo lampa, răsuci o piuliţă plasată sub piciorul ei, apucă recipientul cu ambele mâini, îl deşurubă, îl deschise în două părţi egale şi descoperi himera de aur, încrustată cu rubine şi smaralde.

Era intactă.

În această scenă, atât de naturală în aparenţă, constând dintr-o simplă expunere de fapte, era totuşi ceva care o făcea înspăimântător de tragică şi anume acuzaţia directă, categorică, irefutabilă, pe care Sholmes o lansa cu fiecare cuvânt împotriva domnişoarei. La fel era şi liniştea impresionantă a lui Alice Demun.

Tot timpul cât durase lunga şi cruda acumulare de probe mărunte, adăugate una de alta, niciun muşchi al feţei nu i se mişcase, nicio sclipire de revoltă sau de teamă nu tulburase seninătatea privirii ei limpezi. Ce gândea oare? Şi, mai ales, ce urma să spună în momentul solemn când trebuia să răspundă, când trebuia să se apere şi să distrugă cercul de fier în care Herlock Sholmes o prinsese cu atâta îndemânare?

Acest moment sunase şi tânăra fată tăcea.

— Vorbeşte! Vorbeşte odată! strigă domnul d’Imblevalle.

Ea însă nu scotea o vorbă.

El insistă:

— Un cuvânt te va justifica, un cuvânt de revoltă şi te voi crede..

Acest cuvânt nu fu spus.

Baronul traversă agitat încăperea, se întoarse, o luă de la capăt, apoi adresându-se lui Sholmes:

— Ei bine, nu, domnule! Nu pot admite ca toate acestea să fie adevărate! Există crime imposibile! Şi aceasta este în opoziţie cu tot ce ştiu eu, cu tot ce văd de un an de zile!

Puse mâna pe umărul englezului:

— Dar chiar dumneavoastră înşivă, domnule, sunteţi absolut şi definitiv convins că nu vă înşelaţi?

Sholmes şovăi, ca unul care a fost atacat pe neaşteptate şi a cărui ripostă nu este imediată. Totuşi surâse şi zise:

— Numai persoana pe care o acuz putea, prin situaţia pe care o ocupă în casa dumneavoastră, să ştie că lampa ebraică conţinea această magnifică bijuterie.

— Nu vreau să cred, murmură baronul.

— Întrebaţi-o.

Era singurul lucru pe care nu-l încercase de loc, datorită încrederii oarbe pe care i-o inspira tânăra fată. Totuşi, nu-i era îngăduit să se sustragă evidenţei.

Se apropie de ea şi-i zise, privind-o drept în ochi;

— Dumneata, domnişoară? Dumneata ai luat bijuteria? Dumneata ai corespondat cu Arsène Lupin şi ai simulat furtul?

Ea răspunse:

— Eu, domnule.

Nu-şi coborî privirea. Figura ei nu exprima nici ruşine, nici jenă.

— E oare posibil! murmură domnul d’Imblevalle. N-aş fi crezut niciodată... eşti ultima persoană pe care aş fi bănuit-o... Cum ai făcut, nefericito?

Ea zise:

— Aşa cum v-a istorisit domnul Sholmes. În noaptea de sâmbăta spre duminică am coborât în budoar, am luat lampa şi dimineaţa i-am dus-o... acelui om.

— Nu, obiectă baronul. Ceea ce pretinzi este inadmisibil.

— Inadmisibil? De ce?

— Pentru că dimineaţa am găsit uşa budoarului închisă cu zăvorul.

Fata roşi, îşi pierdu cumpătul şi-l privi pe Sholmes ca şi când i-ar fi cerut sfatul.

Mai mult decât de obiecţia baronului, Sholmes fu frapat de încurcătura Alicei Demun. Nu avea nimic de răspuns? Probele pe care se fundamenta explicaţia pe care el, Sholmes, o furnizase cu privire la furtul lămpii ebraice, ascundeau oare o minciună care distrugea evidenţa faptelor?

Baronul reluă:

— Această uşă era închisă. Susţin că am găsit zăvorul aşa cum îl pusesem seara. Dacă ai trecut pe această uşă după cum pretinzi, ar fi trebuit să-ţi deschidă cineva din interior, adică din budoar sau din camera noastră. Or, nu se afla nimeni în aceste încăperi... nimeni în afară de mine şi de soţia mea.

Sholmes se aplecă imediat şi îşi acoperi faţa cu amândouă mâinile pentru a-şi ascunde roşeaţa. Ceva ca o lumină prea bruscă îl izbise şi rămase orbit, jenat. Totul i se dezvăluia acum ca un peisaj întunecat de pe care noaptea s-ar ridica deodată.

Alice Demun era inocentă.

Alice Demun era inocentă. Era un adevăr cert, orbitor, şi în acelaşi timp explicaţia acelui soi de jenă pe care o încercase din prima zi când îşi îndreptase teribil acuzarea împotriva fetei. Acum vedea clar.

Ştia. Un gest numai, şi proba de netăgăduit i s-ar oferi.

Ridică încet capul şi după câteva secunde, pe cât putu mai firesc, îşi întoarse privirea spre doamna d'Imblevalle.

Era palidă, avea acea paloare neobişnuită care te invadează în ceasurile implacabile ale vieţii. Mâinile pe care se străduia să le ascundă îi tremurau imperceptibil.

„Încă o secundă, socoti Sholmes, şi se trădează."

Se plasă între ea şi soţul ei cu dorinţa imperioasă de a îndepărta pericolul care *datorită greşelii sale* îi ameninţa pe acest om şi pe această femeie. Dar la vederea baronului tresări în adâncul fiinţei sale. Aceeaşi revelaţie subită, care-l orbise prin claritatea ei, îl ilumina acum pe domnul d'Imblevalle. Acelaşi lucru se opera acum în creierul soţului. La rândul lui înţelegea! Vedea!

Desperată, Alice Demun făcu eforturi să se împotrivească adevărului nemilos:

— Aveţi dreptate, domnule, am uitat... Într-adevăr, n-am intrat pe aici. Am trecut prin vestibul şi prin grădină şi cu ajutorul unei scări...

Efort suprem de devotament... Dar un efort inutil! Cuvintele sunau fals. Vocea îi era nesigură, iar blânda creatură nu mai avea acum privirea limpede şi aerul ei de sinceritate. Coborî capul învinsă.

Tăcerea fu atroce. Doamna d'Imblevalle aştepta, livid, încordată de nelinişte şi spaimă. Baronul părea că se zbate încă, de parcă n-ar fi vrut să creadă în prăbuşirea fericirii sale.

În fine, bâigui:

— Vorbeşte! Explică-te!

— Nu am nimic să-ţi spun, sărmanul meu prieten, spuse ea foarte încet şi cu faţa chinuită de durere.

— Atunci... domnişoara...

— Domnişoara m-a salvat... din devotament... din afecţiune... şi se acuza...

— Te-a salvat de ce? De cine?

— De acel om.

— Bresson?

— Da, mă ameninţa, eram în puterea lui... L-am cunoscut la o prietenă... am făcut nebunia să-l ascult... Oh! lucruri pe care le puteai ierta... totuşi i-am scris două scrisori... scrisori pe care le vei vedea... le-am cumpărat... ştii cum... Oh! ai milă de mine... am plâns atâta!

— Tu? tu? Suzanne!

Ridică spre ea pumnii strânşi, gata s-o lovească, gata s-o ucidă. Dar braţele îi căzură şi el murmură din nou:

— Tu, Suzanne?... tu?... e posibil oare?...

Cu mici fraze, mereu întrerupte, ea îi povesti dezolanta şi banala ei aventură, trezirea uluită în faţa infamiei personajului, remuşcările şi spaima şi de asemenea despre conduita admirabilă a lui Alice, tânăra care, ghicind desperarea stăpânei sale şi smulgându-i destăinuirea, îi scrie lui Lupin şi organizează acea istorie a furtului pentru a o salva din ghearele lui Bresson.

— Tu, Suzanne, tu? repeta domnul d’Imblevalle gârbovit, distrus. Cum ai putut?...

În seara aceleiaşi zile vasul *Ville-de-Londres*, care face cursă între Calais şi Dover, aluneca liniştit pe apa nemişcată. Noaptea era întunecoasă şi calmă. Deasupra vaporului se ghiceau nişte nori invizibili şi

împrejur văluri uşoare de ceaţă îl despărţeau de spaţiul nesfârşit unde trebuia să se întindă albeaţa lunii şi a stelelor.

Cea mai mare parte a pasagerilor intraseră în cabine şi în saloane. Câţiva totuşi, mai cutezători, se plimbau pe punte sau chiar dormitau în balansoarele mari sub cuverturi groase. Ici şi colo, se vedeau ţigări aprinse şi, împletit cu adierea liniştită a brizei, se auzea murmurul glasurilor care nu îndrăzneau să se ridice în liniştea mare şi solemnă.

Unul dintre pasageri, care se plimba cu paşi regulaţi de-a lungul bastingajului, se opri lângă o persoană întinsă pe o bancă, o examină şi cum aceasta se mişcă puţin îi zise:

— Credeam că dormiţi, domnişoară Alice.

— Nu, nu, domnule Sholmes, nu mi-e somn. Mă gândesc.

— La ce? Sunt indiscret dacă vă întreb?

— Mă gândeam la doamna d'Imblevalle. Trebuie să fie atât de tristă! Viaţa ei este distrusă.

— Nu, nu, zise Sholmes cu însufleţire. Greşeala ei nu este dintre cele care nu se iartă. Domnul d'Imblevalle va uita această slăbiciune. Când am plecat, o privea cu mai puţină asprime.

— Se poate... dar asta cere timp... şi ea suferă.

— O iubiţi mult?

— Mult. Numai acest lucru mi-a dat puterea să surâd când tremuram de frică, să vă privesc în faţă, când aş fi vrut să fug din faţa dumneavoastră.

— Şi sunteţi nefericită că o părăsiţi?

— Foarte nefericită. Nu am nici părinţi, nici prieteni... N-o aveam decât pe ea.

— Veţi avea prieteni, spuse englezul pe care această tristeţe îl tulbură, v-o promit... eu am relaţii...

multă influenţă... vă asigur că nu veţi regreta situaţia dumneavoastră.

— Se poate, însă doamna d'Imblevalle nu va fi acolo...

Nu mai schimbară alte cuvinte. Herlock Sholmes mai făcu două sau trei tururi pe punte apoi se întoarse şi se instală lângă tovarăşa sa de călătorie.

Perdeaua de ceaţă se risipea, şi norii păreau că se despart de cer. Stelele scânteiau.

Sholmes îşi scoase pipa de sub macferlan, o umplu şi scapără unul după altul patru chibrituri fără să reuşească s-o aprindă. Cum nu mai avea altele, se ridică şi-i zise unui domn care se afla la câţiva paşi:

— Aveţi un foc, vă rog?

Domnul scoase o cutie de chibrituri rezistente la vânt şi scăpără. Numaidecât ţâşni o flacără. La lumina ei Sholmes văzu că era Arsène Lupin.

Dacă englezul nu ar fi făcut un mic gest, un imperceptibil gest de recul, Lupin ar fi putut bănui că prezenţa lui pe bord îi era cunoscută lui Sholmes, atât de stăpân pe el rămase şi atât de firească fu uşurinţa cu care îi întinse mâna adversarului său.

— Sănătos ca de obicei, domnule Lupin?

— Bravo! exclamă Lupin, căruia o asemenea stăpânire de sine îi smulse un strigăt de admiraţie.

— Bravo?... Pentru ce?

— Cum pentru ce? Mă vedeţi răsărind în faţa dumneavoastră ca o fantomă după ce aţi asistat la scufundarea mea în Sena şi din orgoliu, printr-un miracol de orgoliu pe care eu l-aş califica drept foarte britanic, nu aveţi niciun gest de uimire, niciun cuvânt de surpriză! Pe legea mea, o repet, bravo, e

admirabil!

— Nu este admirabil. După felul în care aţi căzut din barcă, mi-am dat seama că era o cădere voluntară şi că n-aţi fost atins de glonţul brigadierului.

— Şi aţi plecat fără să ştiţi ce se întâmpla cu mine?

— Ce se întâmpla cu dumneavoastră? Ştiam. Cinci sute de persoane se aflau pe cele două maluri, pe un spaţiu de un kilometru. În momentul în care aţi fi scăpat de moarte, capturarea dumneavoastră era sigură.

— Totuşi, iată-mă.

— Domnule Lupin, există doi oameni pe lume care nu reuşesc prin nimic să mă mire: mai întâi eu şi apoi dumneavoastră.

Pacea se încheiase.

Dacă lui Sholmes nu-i reuşiseră de loc acţiunile împotriva lui Lupin, dacă Lupin rămânea inamicul excepţional căruia n-avea cum să-i vină de hac, dacă în cursul disputelor Lupin păstra totdeauna superioritatea, nici englezul nu valora mai puţin, căci prin tenacitatea sa formidabilă regăsise lampa ebraică la fel cum regăsise diamantul albastru. Poate că de data aceasta rezultatul era mai puţin strălucitor, mai ales din punctul de vedere al publicului, de vreme ce Sholmes fusese obligat să tăinuiască împrejurările în care fusese descoperită lampa ebraică şi să declare că nu cunoaşte numele vinovatului. Dar în această înfruntare dintre doi oameni, dintre Lupin şi Sholmes, dintre poliţist şi răufăcător, nu există de fapt nici învingător nici învins. Fiecare îşi avea partea sa de victorie.

Aşadar stătură de vorbă ca nişte adversari politicoşi care au depus armele şi care se apreciază la

justa lor valoare.

La cererea lui Sholmes, Lupin îi povesti cum evadase.

— Dacă acest lucru se poate numi evadare. A fost atât de simplu! De vreme ce ne dădusem întâlnire pentru a pescui lampa ebraică, prietenii mei vegheau. Aşa că, după ce am stat circa o jumătate de oră sub carcasa răsturnată a bărcii, am profitat de un moment în care Folenfant şi oamenii lui îmi căutau cadavrul de-a lungul malurilor şi m-am urcat pe epavă. Prietenii mei n-au avut decât să mă culeagă, în trecere, în barca lor cu motor şi s-o întindă sub privirile aiurite a cinci sute de curioşi, ale lui Ganimard şi Folenfant.

— Foarte frumos! exclamă englezul... excelentă treabă!... Şi acum ce vă aduce în Anglia?

— Am câteva poliţe de plătit... Dar era să uit... ce face domnul d'Imblevalle?

— A aflat tot.

— Ah! dragă maestre, ce v-am spus eu? Acum răul este ireparabil. Nu era mai bine să mă lăsaţi să acţionez în voie? Încă o zi sau două şi-i luăm lui Bresson lampa ebraică şi bibelourile, le înapoiam familiei d'Imblevalle, şi aceşti doi oameni cumsecade şi-ar fi trăit zilele liniştiţi, unul lângă celălalt. În schimb...

— În schimb, rânji Sholmes, eu am semănat vrajbă şi discordie în sânul unei familii pe care dumneavoastră o protejaţi.

— Da, exact, pe care o protejam! Credeţi că tot timpul nu fac altceva decât să fur, să înşel şi să aduc nenorociri?

— Aşadar mai faceţi şi bine?

— Când am timp. Şi apoi asta mă amuză. Găsesc

foarte ciudat faptul că, în problema care ne preocupă, eu sunt geniul bun care apără şi salvează, pe când dumneavoastră sunteţi geniul rău care aduce desperare şi lacrimi.

— Lacrimi! lacrimi! protestă englezul.

— Desigur! Menajul d'Imblevalle este distrus, iar Alice Demun plânge.

— Nu putea să mai rămână... Ganimard ar fi sfârşit prin a o descoperi... şi pe această cale ar fi ajuns la doamna d'Imblevalle.

— Sunt cu totul de părerea dumneavoastră, maestre, dar a cui e vina?

Doi oameni trecură prin faţa lor. Sholmes îi zise lui Lupin cu o voce al cărei timbru era puţin alterat:

— Ştiţi cine sunt aceşti gentlemeni?

— Am crezut că recunosc pe comandantul vasului.

— Şi celălalt?

— Nu-l cunosc.

— Este domnul Austin Gillet. Şi domnul Austin Gillet ocupă în Anglia o funcţie care corespunde celei a domnului Dudouis, şeful Siguranţei dumneavoastră.

— O, ce noroc! Sunteţi atât de amabil să mă prezentaţi? Domnul Dudouis este unul din bunii mei prieteni şi aş fi fericit să pot spune acelaşi lucru şi despre domnul Austin Gillet.

Cei doi gentlemeni apărură din nou.

— Şi dacă v-aş crede pe cuvânt, domnule Lupin? zise Sholmes ridicându-se.

Îi apucase încheietura mâinii lui Lupin într-o strânsoare de fier.

— Pentru ce strângeţi aşa de tare, maestre? Sunt întru totul gata să vă urmez.

De fapt, el se lăsa dus fără cea mai mică

rezistenţă. Cei doi gentlemeni se îndepărtară.

Sholmes mări pasul. Unghiile sale pătrundeau în carnea lui Lupin.

— Hai... hai... îl îndemna Sholmes printre dinţi, cuprins de o nerăbdare febrilă, hotărât să încheie definitiv socotelile şi cât mai repede cu putinţă... Să mergem! Mai repede!

Dar se opri brusc: Alice Demun îi urmase.

— Ce faceţi domnişoară? N-are rost... Nu veniţi!

De data aceasta Lupin fu cel care răspunse:

— Binevoiţi a remarca, maestre, că domnişoara nu vine de bună voie. Am apucat-o de încheietura mâinii la fel de energic cum m-aţi apucat şi dumneavoastră pe mine.

— Cum aşa?

— Cum?! Dar ţin cu orice preţ s-o prezint şi pe ea. Rolul ei în povestea lămpii ebraice este chiar mai important decât al meu. Complice a lui Arsène Lupin, complice a lui Bresson, va trebui şi ea să istorisească aventura baroanei d’Imblevalle, ceea ce va interesa peste măsură justiţia... Şi veţi împinge astfel binefăcătoarea dumneavoastră intervenţie până la ultimele ei limite, nobile Sholmes.

Englezul lăsă încheietura prizonierului său. Lupin o eliberă pe domnişoara.

Rămaseră câteva secunde nemişcaţi, unul în faţa celuilalt. Apoi Sholmes se duse la banca lui şi se aşeză. Lupin şi fata îşi reluară locurile.

O lungă tăcere îi despărţi. În cele din urmă Lupin zise:

— Vedeţi, maestre, orice am face noi nu vom fi niciodată în aceeaşi tabără. Dumneavoastră sunteţi de o parte a prăpastiei, eu de cealaltă. Ne putem saluta, ne întindem mâna, conversăm un pic, dar

prăpastia continuă să ne despartă. Dumneavoastră veţi fi întotdeauna Herlock Sholmes, detectivul, iar eu Arsène Lupin, spărgătorul. Şi totdeauna Herlock Sholmes va asculta mai mult sau mai puţin spontan, mai mult sau mai puţin, intenţionat, de instinctul lui de detectiv, care-l face să se înverşuneze împotriva spărgătorului şi „să-l bage la zdup”, dacă e posibil. Iar Arsène Lupin va fi totdeauna consecvent cu firea lui de spărgător, evitând autoritatea detectivului şi bătându-şi joc de el dacă se poate. Şi de data asta se poate! Oh! Oh! Oh!

Izbucni în râs, un râs maliţios, crud şi plin de dezgust.

Apoi, deodată grav, se aplecă spre tânără fată:

— Să fiţi sigură, domnişoară, că nu v-aş fi trădat chiar dacă s-ar fi abătut asupra mea toate nenorocirile de pe lume. Arsène Lupin nu trădează niciodată, mai ales pe cei pe care îi iubeşte şi îi admiră. Şi daţi-mi voie să vă spun că sunteţi o fiinţă dragă şi curajoasă, pe care o iubesc şi o admir.

Scoase din portmoneu o carte de vizită, o rupse în două, îi întinse jumătate tinerei şi cu aceeaşi voce caldă şi respectuoasă:

— Dacă demersurile domnului Sholmes nu vor reuşi, domnişoară, prezentaţi-vă la lady Strongborough (îi veţi găsi cu uşurinţă domiciliul actual) şi predaţi-i această jumătate de carte de vizită adresându-i aceste două cuvinte: „*amintire fidelă*”. Lady Strongborough vă va fi devotată ca o soră.

— Mulţumesc, zise tânăra fată, voi merge mâine la această doamnă.

— Şi acum, maestre, strigă Lupin cu tonul satisfăcut, al unui domn care şi-a făcut datoria, vă urez noapte bună. Mai avem o oră de traversare.

Profit de ea.

Se întinse cât era de lung şi îşi încrucişă mâinile sub cap.

Luna apăruse pe cer. Pe întinderea mării şi în jurul stelelor se împrăştia lumina ei strălucitoare. Tremura în apă şi imensitatea în care se destrămau ultimii nori, părea că-i aparţine.

La orizont, în obscuritate, se detaşa linia uscatului. Pasagerii urcară. Puntea se acoperi de lume. Domnul Austin Gillet trecu în compania a doi indivizi în care Sholmes recunoscu nişte agenţi ai poliţiei engleze.

Pe banca lui, Lupin dormea...

SFÂRŞIT